

VELVET

velvet.25 | οκτώβριος 07 | διανέμεται δωρεάν

cinema | music | fashion | art | architecture | new media | books | comics | football | events

Παγωμένη απόλαυση που σε τονώνει!

Ανακαλύψτε σήμερα τις μοναδικές γεύσεις **Caffè Latte** από εκλεκτό φρεσκοκαβουρδιαμένο καφέ espresso και φρέσκο ελβετικό γάλα.

Αφεθείτε στην αζεπέρωση γεύση και το πλούσιο άρωμα που απελευθερώνουν οι εκλεκτότερες ποικιλίες καφέ με καταγωγή από την Ινδία, τη Βραζιλία, τη Γουατεμάλα και τη Νικαράγουα. Γιατί κάθε γεύση **Caffè Latte** είναι κάτι παραπάνω από ένα δροσιστικό ρόφημα. Είναι μία γαστρική απολαύση για τους απαιτητικούς λάτρεις του καφέ.

Αναζητήστε τις 4 υπέροχες γεύσεις **Caffè Latte**: Espresso, Macchiato, Cappuccino και Classic Light στα ψυγεία και απολαύστε μια μοναδική εμπειρία καφέ!

faces./04

Summer 2007

obsession./06

Screwball!

camera./08

Οι 10 ταινίες που θα 'πρεπε να δείτε τη χρονιά που πέ-
ρασε | Jaime Munarriz & Experimentaclub | Μαξ Οφίλς:
του οφείλετε την προσοχή σας! | Porn ! Porn ! Porn ! |
Persona: Tura Satana

new media./16

Goodbye Privacy

Με αφορμή τη φετινή Ars Electronica... (μέρος Α)

b-sides./18

Songs from a room | Saint Etienne: Καταμελωμένη Αστική
Πώρωση | Palast Orchester | What would have happened
if... Françoise Hardy | Pick-up | Indie Labels: Fast
Product | Bright Eyes | Think of One

size./30

Body Language | Journey

art./34

1η Μηνιάδα της Αθήνας 2007: Destroy Athens | Art Agenda |
Omilite elinika?: Boots Contemporary Art Space

architecture./38

Μέσα σε μια στοίβα από περιοδικά βρήκα...

comics./40

The Three Paradoxes - Paul Hornschemeier
(fantagraphics books),
Minis: fourteen short stories by Becky
Cloonan (self-published)

books./41

Gilbert Keith Chesterton: Ever Heard Of Him?

football./42

Η Λεγεώνα της Superleague

pot pourri./44**zeppelin./46**

Πυρομανία

my space whore./48

James Hankins

VELVET

τεύχος.25

σεπτέμβριος 07

μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:

Λάκης & Άρνη Ιωνάς

Σχεδιασμός:

Άντα Θεοδωρακάκη

Ειρήνη Ζαργάφου

Οργάνωση / Προβολή:

Δάφνη Δραγώνα

Διεύθυνση διαφήμισης:

The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:

Χριστίνα Ροδοπούλου

Διαφημιστικό τμήμα:

Σοφία Γλυκού

Μαργαρίτα Τσώμου

Συντάκτες:

(velvet mornings)

Λάκης & Άρνη Ιωνάς

(obsession)

Δημήτρης Πολιτάκης

(camera)

Νατάσα Γιανναράκη

Άκης Καπράνος

Αντρέας Κίκιρας

(b-sides)

Δημήτρης Βόγλης

Γιάγκος Κολλιοπάνος

Νίκος Λιάσκας

Μάκης Μηλάτος

Οδυσσεύς Νικητιανός

(new media)

Δάφνη Δραγώνα

(size)

Asako Masunouchi

Χριστίνα Ροδοπούλου

Κορίνα Τριανταφυλλίδου

(art)

Νάντια Αργυροπούλου

(architecture)

Ανδρέας Αγγελιδάκης

(comics)

Τάσος Παναϊωάννου

(books)

Ηλίας Παναχαράκης

(football is life)

Αντρέας Κίκιρας

(zeppelin)

Σώτη Τριανταφυλλίδου

(my space whore)

Νατάσα Χτενά

Συνεργάτες:

Δανάη Βαρδαρή, Κωνσταντίνος

Δαγριτζίκος, Αλεξάνδρα Ζωιστοπούλου,

Ξένια Καληκασάγλου, Χριστόφορος

Μαρίνος, Μάριος Μπουμπής,

Μάρθα Παναθανασίου, Μαριλένα

Σαλαμάνου, Dr. Faux, Αφροδίτη Παρρά

Φωτογράφοι:

Άγγελος Καϊτάνης

Έκδοση:

The Studio (art projects),

Μιητιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

velvet_magazine@yahoo.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

ALL I HAVE TO DO IS DREAM [AND WORK]

Η θλίψη αυτού του καλοκαιριού είχε φανεί από νωρίς με τους θανάτους των Αντονιόνι, Μπέργκμαν και Τόνι Γουίλσον...

Περίεργο καλοκαίρι, ε; πάνω που έχεις γυρίσει με την αημύρα και γεμάτος σχέδια και πώρωση για τη νέα σεζόν, συμβαίνει κάτι που δεν μπορείς να το περιγράψεις... φωτιά, καταστροφή... μμμ ναι, οκ... αυτό που νιώθεις όμως είναι κάτι αδιευκρίνιστο... είναι οργή; Είναι θλίψη; Απογοήτευση; Είναι βουβό και μονάχο του...

Επειδή όμως πάνω από όλα σιχαινόμαστε την απαισιοδοξία και τη μιζέρια ελπίζουμε ότι όλο αυτό το σκηνικό μπορεί να αηλιάξει, έστω και λιγάκι μονάχα, κάτι μέσα μας... έντυπα, σημειώσεις, αφίσες και flyers, όλη τη χάρτινη σαβούρα της προηγούμενης σεζόν δεν την πετάξαμε... την ανακυκλώσαμε... έτσι... ένας-ένας θα γίνουμε όλοι μαζί...

Τα σχέδια πάντως για τη νέα σεζόν είναι κάτι... η Μπιενάλε της Αθήνας και οι δεκάδες εκθέσεις το Σεπτέμβριο δίνουν πνοή σε μια κατσοφιασμένη πόλη... πολλά νέα parties ξεκινάνε για το χειμώνα... αυτή τη φορά ελπίζουμε να μας έρθει για live ο Daniel Treacy...

Έτσι είναι, για να ξεπεράσεις μια άσχημη φάση πρέπει να κάνεις όνειρα... και όταν λήμε όνειρα εννοούμε δουλειά... γιατί μόνο με δουλειά τα όνειρά μας μπορούμε να τα κάνουμε πραγματικότητα... ό,τι είδους όνειρα κι αν είναι... καλλιτεχνικά, οικολογικά, πολιτικά, μουσικά, ερωτικά...

FREE SOUL
BE YOUR OWN BRAND

WESC

PLAYBOY
accessories

© WeAretheSuperlativeConspiracy

ODESSA
FOOTWEAR

BABYCHAM

DUNDERDON

DESIGN BY
Sal

WWW.PRIME-TIMERS.GR E.MAIL:INFO@PRIME-TIMERS.GR

NANNY STATE

elvine
armeg

WE LOVE JEANS

WE LOVE SNEAKERS

One Million Bucks

Bench.

HOMEB0Y

VANS

RINGSPUN

Άννα Θεοδωράκη: Στάχτες παντού :)
Ανδρέας Αγγελιδάκης: Μετά από χύλια διακοπές, το πιο ωραίο ήταν
που μετακόμισα στο Παλιό Φάληρο και βλέπω όλη μέρα τη θάλασσα.

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος: Σ Ι Κ Ι Ν Ο Σ!!!!!!!!!!!!

Λάκης Ιωνάς: Μπύρα «κρύσταλλο» στην παραλία
και μια θλιψορραγανανάκτισσαορίσκατά.

Άκης Καπράνος
Γούσταρα: Το φαγητό στη Νάπολη. Οτιδήποτε φαγώσιμο (πρέπει να
είσαι πολύ γκαντέμης για να φας κάτι άσχημο σ' αυτά τα μέρη, μάλλον)!
Δε γούσταρα: Γέμισα στάχτες, απ' έξω κι από μέσα...

Αντρέας Κίρκρας: Ένας ταύρος, μια αγελάδα, ένα χέλι, ένας καρχαρίας,
τα δελφίνια, το τέρας του κόσμου, τα γενέθλια, ένα νοικιασμένο Nissan
στην καταγίδα, ένα χαμάι, ένα πανηγύρι και πυρετός!

Νατάσα Γιαννιράκη: Το μανιφέστο της ήπας, της Άντζελας Δημητρακάκη,
εκδόσεις Εστία.

Άρης Ιωνάς: Δυστυχώς οι ωραίες στιγμές του καλοκαιριού
θαφτήκανε στη στάχτη.

Δημήτρης Βόγλης: This time there's no happy endings...

Asako Masunouchi
-Rainy happy birthday
-The day which went all wrong in Okinawa
-Maniac swimming at Sesoko beach
-Magnificent Churaumi aquarium
-Cramped trip to Kyoto
-Greedy zoo in Ichihara

Γιάνγκος Κολισπάνος: Το μελοδραματικό τραγούδι του Morricone που χόρεψα
πολύ αργά με την Ιφιγένεια στο πάρτυ της ταράτσας. Ακόμα ψάχνω να βρω
πώς ηέγεται και ποια το τραγουδάει!

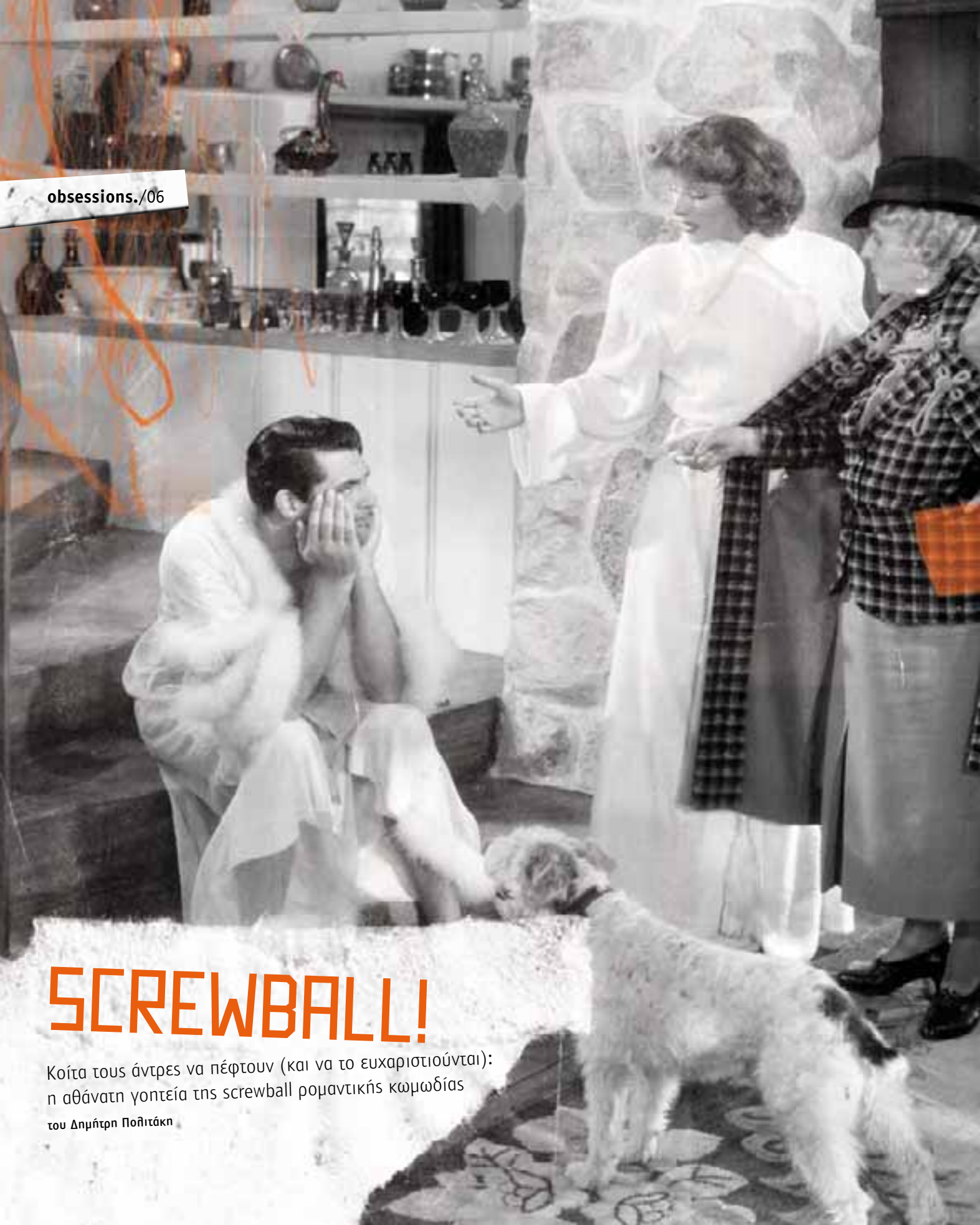
SUMMER 2007

κάθε μήνα οι συνεργάτες του Velvet σχολιάζουν...

Πάντα τα καλοκαίρια είναι περίεργα· αυτή τη φορά όμως παραήταν...

Νατάσα Χτενά
Top: Οι κραυγές, οι σταυροί και ο ιδρώτας σε live των Justice.
Η παγωμένη μπύρα με χυμό κεράσι. Το Velvet Volcano.
Flor: Τα ειληκρινά ηλιθία δεήτια ειδήσεων και τα υπεραύχχρα
τρένα-ψυγεία.

Τάσος Παπαϊωάννου: Χαίρομαι που φέτος το καλοκαίρι αποφάσισα
να κάνω mini road trip στη Βορειοδυτική Πελοπόννησο, από Πάτρα
έως Αρεόπολη. Μεγαχολή που, 10 μέρες μετά από το ταξίδι, όλα
τα όμορφα μέρη που είδα έγιναν στάχτη. Όχι αήλο κάρβουνο!

obsessions./06

SCREWBALL!

Κοίτα τους άντρες να πέφτουν (και να το ευχαριστιούνται):
η αθάνατη γοντεία της screwball ρομαντικής κωμωδίας

του Δημήτρη Ποιητάκη

Ο όρος «screwball» προέρχεται από το μπέιζμπολ: έτσι αποκαλείται ένα συνειδητά «στρεβλό» πέταγμα της μπάλας από τον pitcher, έτσι ώστε η τροχιά της να προκαλέσει σύγχυση στον batter που πρέπει να την υποδεχτεί και να τη χτυπήσει με το ρόπαλο. Κάποιος θεώρησε ότι ο όρος ήταν ιδανικός για να καπελώσει ένα συγκεκριμένο τύπο κινηματογραφικής «σεξοκωμωδίας χωρίς σεξ» που άνθισε στο Χόλιγουντ πριν τον Πόλεμο κι έτσι το παρατσούκλι κόλλησε για να συνοδεύει μέχρι σήμερα όλες τις ρομαντικές κωμωδίες, διάσημων σκηνοθετών και μη, μιας εποχής όπου ακόμα ο «πόλεμος των φύλων» είχε πολλή πλάκα και οι δηλητηριώδεις και ξεκαρδιστικές ατάκες έπεφταν κατά ριπάς στην οθόνη (μία μέτρια screwball ταινία

ρίπου, ένα ολόκληρο κινηματογραφικό είδος άνθισε με βάση την υπέροχη διεστραμμένη θεωρία ότι ο έρωτας μπορεί να απογειωθεί με όχημα την ξέφρενη επιθετικότητα. Όσο πιο ζόρικη η σχέση, τόσο το καλύτερο. Αν στις αρχικές σκηνές μιας screwball κωμωδίας, ένα ζευγάρι μοιάζει αρμονικό κι ευτυχισμένο, είναι διακόσια τοις εκατό σίγουρο ότι η σχέση τους είναι καταδικασμένη. Αν όμως φαίνονται να προκαλούν αηδία και οξείες αλληλεργικές αντιδράσεις ο ένας στον άλλον, είναι εξίσου βέβαιο ότι θα εμπλακούν σ' ένα απολαυστικό και σαδομαζοχιστικό πόλεμο χαρακωμάτων χωρίς τέλος, δίχως τον οποίον θα τους είναι αδύνατο να «ζήσουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα», χαζεύοντάς τους.

As αναδογιστούμε για παράδειγμα το κωμι-

ενώ το τρελό ερωτικό νταραβέρι στο The Moon's Our Home κλιμακώνεται με τον Henry Fonda και τη Margaret Sullivan να δέχονται τη μοίρα τους (το γάμο), αφού έχασαν κι οι δύο ένα στοίχημα, για να ακολουθήσει η εξής στιχομυθία: – Για μισό λεπτό! Σου έχω πει για τα φοβερά νεύρα μου; – Έχω δεχτεί κι εγώ φριχτά παράπονα για τα δικά μου! – Θα πηλακωνόμαστε κάθε μέρα! – Θα τα φτιάχνουμε κάθε νύχτα! – Θα εξαφανίζομαι συνέχεια! – Δεν πειράζει. Θα σε ανακαλύπτω συνέχεια! Αλλά και μετά το γάμο, στο screwball σύμπαν, η τρελή σύρραξη μαίνεται ακατάπαυστα («Καληνύχτα αγάπη μου, τρέχει αίμα απ' τη μύτη σου» λέει ανέμελα η Carol Lombard στο Robert Montgomery πριν αλλιάξει ανέμελα πλευρό στο Mr. and Mrs. Smith, στη μία και

“Το ερωτικό ένστικτο στον άντρα, συχνά αποκαλύπτεται με όρους πολεμικής σύγκρουσης” (κι αυτή είναι μια ατάκα mainstream Χολιγουντιανής κωμωδίας, όχι “κουλτουριάρικου” ευρωπαϊκού μελοδράματος).

του τέλους της δεκαετίας του '30 διαθέτει περισσότερες έξυπνες ατάκες από το σύνολο των ρομαντικών κωμωδιών της τελευταίας δεκαετίας). Όπως λέει ο Fritz Feld στην Katharine Hepburn στο Bringing Up Baby – το αριστούργημα του Howard Hawks και αποκορύφωμα ίσως του είδους – «το ερωτικό ένστικτο στον άντρα, συχνά αποκαλύπτεται με όρους πολεμικής σύγκρουσης» (κι αυτή είναι ατάκα mainstream Χολιγουντιανής κωμωδίας, όχι «κουλτουριάρικου» ευρωπαϊκού μελοδράματος). Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι αυτές οι «υπερβαστικές» κωμωδίες καταστάσεων μεγαλοαστικού συνήθως σκηνικού, που γυρίστηκαν στην περίοδο μεταξύ της μεγάλης οικονομικής ύφεσης και της έναρξης του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ήταν ουσιαστικά ταξίδια αναζήτησης των πιθανοτήτων στις σχέσεις ανδρών - γυναικών, αισιόδοξες εξερευνήσεις της ερωτικής περιπέτειας. Στον κόσμο της screwball κωμωδίας, επικρατεί ένα και μοναδικό αξίωμα: το μίσος δεν αποτελεί σοβαρό λόγο για να εγκαταλείψει κάποιος μια σχέση. Ίσα-ίσα. Επειδή δύο άνθρωποι περφορούν θανάσιμα ο ένας τον άλλον, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούν να ερωτευθούν μεταξύ τους. Αντιθέτως, αυτή η ένταση μπορεί να είναι η απόλυτη ένδειξη της αμοιβαίας έλξης, του πάθους και της αφοσίωσης. Εκεί στις αρχές του 1930, και για δέκα χρόνια πε-

κοτραγικό θέαμα του Cary Grant στο Bringing Up Baby να ταπεινώνεται συστηματικά στο εξοχικό της Katharine Hepburn φορώντας μια λευκή νεγκλιζέ ρόμπα με μποά. Πανόραμα ευτυχίας! Η ζωή του ως επιφανούς παιδοντολόγου υπήρξε μουντή και προβλήσιμη, μέχρι τη στιγμή που ο κυκλώνας αυθορμητισμού, εκκεντρικότητας και ανεξαρτησίας που αντιπροσωπεύει η Hepburn, του χαρίζει γενναιόδωρα το ατέλειωτο μαρτύριο που ζητούσε ο οργανισμός του. Όπως κι η Carole Lombard που μετατρέπει τον αλήτη William Powell σε προσωπικό της μπάτλερ στο My Man Godfrey. Ή η Barbara Stanwyck στο Lady Eve του Preston Sturges (η πετροσπεκτίβα στον οποίο αποδείχτηκε ίσως το πιο επιτυχημένο αφιέρωμα των περσινών «Νυχτών Πρεμιέρας»), που βασανίζει χωρίς οίκτο, σ' όλη τη διάρκεια της ταινίας, το συνεστατημένο εκατομμυριούχο Henry Fonda. Πρόκειται για θεραπεία κάθαρσης, τόσο για τον ήρωα, όσο και για τους θεατές που παρακολουθούν την κλωστοποινιά στην οποία αυτός οικειοθελώς τραβιέται – «Τραβάτε με κι εσείς» θα μπορούσε να είναι το σλόγκαν κάθε τέτοιας ταινίας. Όταν ο παπάς κάνει την κλασική ερώτηση «Δέχεσαι αυτή τη γυναίκα για σύζυγό σου;» στον William Powell προς το τέλος του The Ex-Mrs. Bradford αυτός απαντά: «Δέχομαι. Κι ο θεός να με συγχωρέσει...»,

μοναδική βουτιά που έκανε πολύ διστακτικά κι απρόθυμα στο είδος ο Alfred Hitchcock): Μοιχεία, διγαμία, και κάθε είδους παρέκκλιση της ειρήνης και της ομαλότητας (συχνά με την ενίσχυση άπειρων κοκτέιλ), συνοδεύει τις βόλτες των πρωταγωνιστών στα διάφορα ρετιρέ, θέρετρα και art deco κληνη της εποχής (οι προσπάθειες των σεναριογράφων να υπερβούν με υπονοούμενα τον αυστηρό κώδικα λογοκρισίας που μόλις τότε είχε επιβληθεί στο Χόλιγουντ, υπήρξαν συγκινητικές), διανοημένες με αφορισμούς του τύπου «Το μόνο που χρειάζεται για να ξεκινήσεις ένα άσυλο, είναι ένας άδειος χώρος και οι κατάλληλοι άνθρωποι»...

Προσπάθειες αναβίωσης του είδους, έχουν γίνει πολλές κατά καιρούς, οι περισσότερες αποτυχημένες. Ακόμα και οι αδελφοί Cohen (γνωστά «αρρωσάκια» της «screwball» κινηματογραφικής αντίληψης) δεν τα κατάφεραν, τόσο με το αμήχανο Hudsucker Proxy, όσο και με το πιο πρόσφατο και εντελώς άστοχο Intolerable Cruelty παρ' όλο το παραμύθι ότι ο George Clooney είναι – μεταξύ άλλων – ο νέος Cary Grant. Είναι μάλλον πολύ δύσκολο να αναβιώσεις έναν κόσμο ελαφρότητας, χάριτος, παρανοϊκού χιούμορ και τρελού κεφιού σαν αυτό της screwball κωμωδίας, χωρίς να μοιάζουν οι χαρακτήρες ζόμποι μιας άηλης, πιο ανέμελης εποχής.

1. Ελεύθερη Βούληση

2. Ο Άνεμος Χορεύει το Κριθάρι

3. Η Πηγή της Ζωής

5. Τα Παιδιά των Ανθρώπων

4. Ο Λαβύρινθος του Πάνα

6. Φιλάνδρα

7. Γράμματα από το 1βο Τζίμα

camera./08

Οι 10 ταινίες που θα 'πρεπε να δείτε τη χρονιά που πέρασε.

του Άκη Καπράνου (akiskapranos@yahoo.gr)

Οι λίστες είναι άτιμο πράγμα. Κατ' αρχάς, ο καθένας μπορεί να στήσει μία και να γράψει ό,τι του κατέβει. Κατά δεύτερον, ποτέ δεν είναι πλήρεις. Και, το κυριότερο, προβάλλουν, πολλές φορές, τον «σονομπισμό» αυτού που τις στήνει, πετυχαίνοντας τελικά το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα. Δίχως έπαρση (εηπιζω) και, κυρίως, με τις καλύτερες των προθέσεων, έχτισα κι εγώ το παιχνιδάκι μου, εηπιζοντας να σας φέρω κοντά μου κι όχι να σας διώξω.

8. Inland Empire

9. Χαμένα Όνειρα

10. Κλίματα Αγάπης

1. Ελεύθερη Βούληση (Freie Wille) του Matthias Glasner

Ένας βιαστής, κεντρικός «αντι-ήρωας»; Και η – τριώρη – ταινία ξεκινά με 20λεπτη σεκάνς σεξουαλικής κακοποίησης; Βάλτε το δίπλο-δίπλο στο «απορογγυλίδ» The Woodsman και ανακαλύψτε το αληθινό πρόσωπο του ανθρωπισμού – προσέξτε όμως, γιατί οι γωνίες του είναι ιδιαιτέρως αιχμηρές. Βαρύ και ατρόμητο, το σινεμά του Matthias Glasner είναι – κατά τη γνώμη μου – μίλια μπροστά σε σχέση με στιδήντες άλλοι συμβαίνει στην Ευρώπη αυτή τη στιγμή. Δυστυχώς λίγοι είδαν το αστίθωτο, ακατέργαστο διαμάντι του. Κανείς όμως απ' όσους το είδαν δεν το ξέχασε. Όσο κι αν προσπάθησε.

2. Ο Άνεμος Χορεύει το Κριθάρι (The wind that shakes the barley) του Ken Loach

Στην Ιρλανδία του 1920 δυο αδελφία θα ταχθούν στον αγώνα της ανεξαρτησίας. Και θα χωριστούν σε αντίθετα στρατόπεδα όταν η «συμφωνία» με τη Βρετανική κυβέρνηση τεθεί υπό αμφισβήτηση. Όλα θα καταλήξουν στο αίμα. Έχουν δίκιο και οι δύο πλευρές; Ίσως. Η βία οδηγεί πουθενά; Ποτέ. Οι απαντήσεις είναι ασαφείς; Φυσικά και όχι: Είναι θολές και δυσδιάκριτες. Πρακτικά αδύνατο για έναν κινηματογραφιστή να επιλέξει, ως βασικό του θεματικό άξονα, ένα ιστορικό γεγονός και να αποφύγει τον μελοδραματισμό. Το γιατί είναι λογικό: πώς να κατορθώσεις να αγγίξεις την ευαίσθητη χορδή του σημερινού κοινού, ενός κοινού που, κακά τα ψέμματα, δεν διαθέτει ιστορική συνείδηση; Είναι απλό: μελετάς το σινεμά του Loach.

3. Η Πηγή της Ζωής (The fountain) του Darren Arronowski

Η οδύσσεια ενός άνδρα να σώσει τη γυναίκα που αγαπά απλώνεται σε χρονική περίοδο χιλίων χρόνων. Έτσι ακριβώς. Πότε στην Ισπανία του 16ου αιώνα, τότε στην Αμερική του σήμερα, και τότε στο υπερπέραν του 26ου αιώνα. Γιατί; Επειδή δεν μπορεί να δεχτεί τον θάνατο. Γιατί; Επειδή δεν έχει ακόμη μάθει να αγαπά. Γιατί; Επειδή αγάπη σημαίνει και παράδοση, κι αυτό δύσκολο το καταπίνεις. Κάθε μία από τις τρεις ιστορίες είναι και μια ιστορία αγάπης – και κάθε μία χαρτογραφεί μια σταθερή πορεία από το σκοτάδι στο φως. Την πορεία της επιστήμης να νικήσει τον θάνατο; Όχι μόνο, αλλά και τον δικό μας, ανθρώπινο αγώνα να τον δεχτούμε.

4. Ο Λαβύρινθος του Πάνα (El laberinto del Fauno) του Guillermo Del Toro

Να το ήμῃς τώρα να πω ότι δεν είναι διόλου περίεργο που το Χόλιγουντ προτίμησε να δώσει το Όσκαρ σε μια ταινία που δίνει συγχωροχάρτι στο φασισμό, παρά σ' αυτήν που τον σκιαγραφεί με τα αληθινά του χρώματα; Ο Γκιγιέρμο Ντελ Τόρο πάντως αποδεικνύει για άλλη μια φορά την υπερβατική δύναμη του Φανταστικού με αυτή την παραμυθένια πολιτική αλληγορία.

5. Τα Παιδιά των Ανθρώπων (Children of Men) του Alfonso Cuarron

Μένοντας στο Μεξικό, ο Αλφόνσο Κουαρρόν μεταφέρει (και διασκευάζει) μαστόρικα το μπεστ σέλερ του Πι.Ντι. Τζέιμς, γυρίζοντας μια ζοφερή ταινία για την ελπίδα (έτσι ακριβώς), και ο Κλάιβ Όουεν προσθέτει άλλον ένα σπουδαίο ρόλο στο βιογραφικό του. Στοπ-καρέ στην απίστευτη εμφάνιση του Μάικλ Κέιν που, μέσα σε δέκα λεπτά, κλέβει την παράσταση ως παρηκμασμένος χίππης.

6. Φλάνδρα (Flandres) του Bruno Dumont

Στη Φλάνδρα ζει ο εικοσιπεντάχρονος Ντεμεστέρ. Ερωτευμένος απο παιδί με την Μπαρμπέρ. Κρυφά. Και παραιτείται: αποφασίζει να καταταχθεί μισθοφόρος. Μαζί με άλλους συνομήλικους και φίλους, φεύγει προς ένα μακρινό μέτωπο κάπου στη Μέση Ανατολή. Ο πόλεμος, η βαρβαρότητα, η συναδελφικότητα και ο φόβος του θανάτου, μετατρέπουν τον Ντεμεστέρ σε αληθινό μαχητή. Μπροστά στην αγάπη των ανθρώπων όμως, παραμένει «ήλιος». Ελάχιστοι σύγχρονοι κινηματογραφιστές έχουν την τόλμη του Μπρούνο Ντιμόν, που τέμνει με χειρουργική ακρίβεια τα ανθρώπινα συναισθήματα, μεταφέροντάς μας σαδιστικά στην καρδιά του κτήνους. Η έρμη φύση, ξερή και απογυμνωμένη, ο τέλει αρωγός...

7. Γράμματα από το Ίβο Τζίμα (Letters from Iwo Jima) του Clint Eastwood

Ο Κλιντ Ισχυουντ μπορεί να πολέμησε στην Ίβο Τζίμα, αλλά τώρα, στο λυκόφως της ζωής του, ρίχνει μια κλεφτή ματιά πίσω από τα χαρακώματα του εχθρού, που μετέτρεψαν αυτό που περίμεναν όλοι πως θα ήταν μια γρήγορη ήττα, σε ηρωική αντίσταση 40 ημερών. Όχι με δακρύβρεχτο μελοδραματισμό, αλλά με το στιβαρό βλέμα ενός Τζον Φορντ. Που όμως, πίσω απο

το «θέαμα», κοιτά κατάματα την ψυχή του Ήρωα. Εμβληματικά, αλλήλ και ανθρώπινα. Γίνεται...

8. Inland Empire του David Lynch

Ο λόγος που η αφηρημένη τέχνη είναι τόσο ισχυρή, είναι ότι περιορίζει τις συνειδητές αποσπάσεις της προσοχής στο ελάχιστο – σε περικυκλώνει από παντού. Και για να λειτουργήσει αυτό, πρέπει να συνεργαστείτε με τον καλλιτέχνη – το αυτονόητο! Δηλαδή να γίνετε, όσο μπορείτε, δεκτικοί απέναντι στα ερεθίσματα που το έργο του σας προκαλεί, να αφεθείτε στα χέρια του και να τον αφήσετε να σας πάει οπουδήποτε θέλει, με σκοπό να «καθαρίσετε» από τις συνειδητές σας σκέψεις και προκαταλήψεις, προκειμένου να επεξεργαστείτε αυτό που βλέπετε. Αυτή η συνεργασία αποτυγχάνει όταν ο καλλιτέχνης δεν είναι ταλαντούχος. Κι αλλιώς επειδή αυτός που εξετάζει το έργο του δεν γνωρίζει πώς να το εκτιμήσει και, στη χειρότερη περίπτωση, εκλαμβάνει το αφηρημένο ως συγκεκριμένο, επειδή πιστεύει ότι είναι πιο έξυπνος από τον δημιουργό. Ο Ντέιβιντ Λιντς πάντως σίγουρα δεν είναι ατάλαντος. Και ο χώρος της υπαρξιακής αγωνίας παραμένει αχατογράφητος!

9. Χαμένα Όνειρα (Nuovomondo) του Emanuele Crialese

Πόσες φορές κι αν ενέπνευσε το σεληνό-ιντ το ζήτημα της ξενιτιάς – και ειδικά το κυνήγι της «άλλης» Αμερικής: αυτής των ευκαιριών και της ελπίδας για μια καλύτερη ζωή. Ο λυρισμός και ο νεορεαλισμός «σμίγουν» αναπάντεχα στην πιο αδικημένη ταινία της χρονιάς: το Nuovomondo πέρασε κυριολεκτικά στα ψιλά. Ενώ, μεταξύ μας, του άξιζε να κάνει τουλάχιστον τα διπλάσια εισιτήρια από τις Νύφες.

10. Κλίματα Αγάπης (Iklimler) του Nuri Bilge Ceylan

Ο πλέον άξιος διάδοχος του Αντονιόνι (μαζί με τον Ντιμόν) επέστρεψε με την καλύτερη στιγμή του: ένα σπαρακτικό ερωτικό δράμα σιωπών και ψιθύρων που αποπνίγει, με χειρουργική ακρίβεια την ανδρική αναπηρία του συναισθήματος, που πασχίζει να εξαργυρωθεί με μιας πεντάρας διανόηση. Ο Τσεϊλάν, σκηνοθέτης αλλήλ και πρωταγωνιστής, βάζει τη γενιά του στο μικροσκόπιο. Και τα πορίσματά του, θλιβερά αλλήλ και φιλικώς συναρπαστικά – εξού και η επιτυχία που σημείωσε το φιλμ σε μία μονάχα αίθουσα. Στοπ-καρέ στην ερωτική σκηνή της χρονιάς.

JAIME MUNARRIZ & EXPERIMENTACLUB

της Αφροδίτης Ψαρρά

camera./10

Ο Jaime Munarriz είναι ένας Ισπανός digital artist, μέρος του duo ηλεκτρονικής μουσικής Druhb και performer με real-time γραφικά. Ιδρυτής του Experimentaclub, μιας πρωτοποριακής στο είδος της ομάδας, η οποία έχει δημιουργήσει το ομώνυμο φεστιβάλ που πραγματοποιείται στη Μαδρίτη κάθε Οκτώβρη, παρουσιάζοντας αναρίθμητα live events, workshops, προβολές και διαγωνισμούς, δίνοντας με άλλα λόγια μια δυναμική παρουσία στην προβολή τέχνης και τεχνολογίας σε παγκόσμια κλίμακα. Η μουσική και καλλιτεχνική του καριέρα έχει τις ρίζες της στις αρχές του '80 ως μπασίστας και στιχουργός της μπάντας Monaguillosh, after-punk και ψυχεδέλειας. Τώρα διδάσκει στη Σχολή Καλών Τεχνών UCM στη Μαδρίτη και συμμετέχει ενεργά στις δραστηριότητες του ερευνητικού και πολιτιστικού κέντρου MediaLab.

Πώς και πότε άρχισες να δουλεύεις με τα νέα μέσα;

Είχα την τύχη να ζήσω διάφορες τεχνολογικές επαναστάσεις, καθώς και τη μεταμόρφωση της καλλιτεχνικής επικαιρότητας: το midi, το video, τα pc, τα εικονικά studio, το 3D, τα εργαλεία για επεξεργασία video και ήχου σε πραγματικό χρόνο... Το καλλιτεχνικό μου έργο υπήρξε πάντα ενωμένο με αυτές τις αλλαγές στον τρόπο δουλειάς και δημιουργίας. Η επικοινωνιακή μου ευκολία στις νέες τεχνολογίες με έκανε να μπορώ να χρησιμοποιήσω εργαλεία που άλλοτε ήταν πολύ ακριβά. Αυτές οι γνώσεις μου έδωσαν τη δυνατότητα να μπορώ να δουλέψω επαγγελματικά, αλλά και να τις χρησιμοποιώ στην καλλιτεχνική μου καριέρα. Οι εφαρμοσμένες αυτές τέχνες καμιά φορά εκπληκθούν και οδηγούν σε πολύ ενδιαφέροντα αποτελέσματα, στα οποία δεν θα έφτανες ποτέ με κάποιο άλλο τρόπο.

Θέλεις να μας πεις λίγα λόγια για τη δουλειά σου;

Στην πραγματικότητα είμαι το έτερο ήμισυ του duo Druhb, για το οποίο πραγματοποιώ και προβολές video live. Ο ρόλος μου ως μουσικού με εμπόδιζε στο να μπορώ να επεξεργάζομαι τις εικόνες ταυτόχρονα ενώ παίζω, γι' αυτό κατέληξα σε ένα καινούργιο project κατά το οποίο η εικόνα και ο ήχος παράγονται ταυτόχρονα. Αυτό ονομάζεται Tag Magic's Visual Circus και συμμετέχει και η Ester Berdion. Όταν παίζω live προσπαθώ να δημιουργήσω ένα σύστημα στο οποίο δύο υπολογιστές μπορούν να ανταλλάξουν πληροφορίες, δημιουργώντας ένα macro-όργανο που παράγει εικόνες και ήχο. Άλλο project το οποίο δουλεύω χρησιμοποιεί software για γραφικό προγραμματισμό (Processing και Pure Data), για να παραχθούν εικόνες αυτόνομου χαρακτήρα, τύπου artificial life. Σε αυτά τα projects επιθυμώ να αναπτύξω μια έρευνα πάνω στην οπτική και μουσική φόρμα, micro και macro δομές και παραγωγικά συστήματα. Ένα θέμα αρκετά πολύπλοκο, που θα ήθελα να αναπτύξω με ένα μελλοντικό βιβλίο σε θεωρητικό επίπεδο, σαν συμπλήρωμα σε αυτά τα έργα.

Μαζί με τον Javier Pinango έχετε δημιουργήσει το Experimentaclub. Τι έχεις να μας πεις για τις δραστηριότητες αυτής της ομάδας;

Ήδη έχουμε μια μακρά πορεία με συνεργασίες που σχετίζονται με τη μουσική και τα νέα μέσα. Το Experimentaclub γεννιέται

με την ιδέα του να πάρουμε όλες αυτές τις δουλειές και να τις υιοθετήσουμε στους σύγχρονους καιρούς. Σαν συνέχεια προέκυψε το φεστιβάλ, ένας δίσκος-βιβλίο και ένα μουσικοθεατρικό θέαμα. Στην πραγματικότητα το φεστιβάλ έχει γίνει ένα πανόραμα παρουσιάσης δουλειών που σφύζουν από διαφορετικότητα και πρωτοπορία.

Τέλη Μαΐου οργανώσατε το φεστιβάλ Yuxtaposiciones, μια μίξη ποίησης με εικόνα και ήχο. Πώς θα περιέγραφε αυτή την εμπειρία;

Το φεστιβάλ αυτό ήταν μέρος των δραστηριοτήτων του Experimentaclub που ανεξαρτητοποιήσαμε, για να μπορέσει να πάρει μια πιο πρωταγωνιστική θέση. Προσπαθεί να δημιουργήσει ένα χώρο για καλλιτέχνες που δουλεύουν με την ποίηση, αλλά επίσης και με άλλα στοιχεία όπως οι προβολές ή οι performances, στον οποίο μπορούν να συγκεντρωθούν, να παρουσιάσουν τη δουλειά τους και να ανταλλάξουν απόψεις. Το φεστιβάλ, αν και ακόμα βρίσκεται στην αρχή του, έχει ήδη αρχίσει να αποκτά το δικό του κοινό.

Κατά τη γνώμη μου ο πιο πρόσφατος δρόμος της τεχνολογίας μοιάζει αρκετά καρποφόρος. Με όλη αυτή την τεράστια γκάμα προγραμμάτων επεξεργασίας εικόνας και ήχου, ο καθένας που το επιθυμεί μπορεί να δημιουργήσει κάτι, αλλά πάντα υπάρχει η παγίδα της «τεχνολογίας για την τεχνολογία». Θέλω να πω... η τεχνολογία να γίνεται αυτοσκοπός. Πράγμα που δεν είναι απαραίτητα κακό, αλλά εξαρτάται πολύ από τη δυνατότητα του ατόμου να χρησιμοποιεί τα μέσα του για να μπορέσει να πει κάτι παραπέρα από μια απλή χρήση αυτών. Τι γνώμη έχεις πάνω σε αυτό;

Συμφωνώ απόλυτα με αυτή τη θέση: πιστεύω ότι πρέπει να γνωρίζει κάποιος την τεχνολογία για να ξέρει να χρησιμοποιήσει τα απαραίτητα μέσα που χρειάζεται για να πραγματοποιήσει τα projects του. Στο βιβλίο μου «Ψηφιακή Εικόνα»*, εμμένω αρκετά σε αυτή την ιδέα, στη συγκεκριμενοποίηση του κάθε μέσου και στη συνειδητή χρήση της τεχνολογίας.

*TURSEN, S.A. HERMANN BLUME EDICIONS, 2007.

<http://www.myspace.com/experimentaclub>
<http://www.myspace.com/yuxtaposiciones>
<http://www.medialabmadrid.com>
<http://www.processing.org>

PAMPERO EL RON PREFERIDO EN LOS BARES DE CARACAS

Medalla de oro de San Francisco World Spirit Awards 2007

camera./12

Μερικοί κινηματογραφικοί χαρακτήρες είναι τόσο μοναδικοί και ιδιαίτεροι που μας μένουν για καιρό χαραγμένοι στη μνήμη. Πριν κάποια χρόνια έτυχε να δω την ταινία «Λόλα Μοντές» στο φεστιβάλ «Πανόραμα» της Ελευθεροτυπίας. Ήταν η δραματοποιημένη ιστορία ενός υπαρκτού προσώπου, μιας μοιραίας γυναίκας, που ζούσε ως ερωμένη διάσημων και ισχυρών ανδρών. Γυρισμένη το 1955, η ταινία μεταφέρει τη μεθυστική ατμόσφαιρα χλιδής, παρακμής και κινδύνου του 19ου αιώνα, όπου η Λόλα σχετίζεται με πρίγκιπες και πολιτικούς. Εμβόλιμες σκηνές από τη ζωή της ως χορεύτρια σε τσίρκο, γυρισμένες σε έντονο τεχνικολόρ, δίνουν μια απόκοσμη αίσθηση στην ταινία. Η πρωταγωνίστρια, που ενσαρκώνει η ηθοποιός Martine Carol, μαγνητίζει με τη δυναμική και σαγηνευτική της αύρα. Αυτή ήταν η πρώτη ηρωίδα του Μαξ Οφίλς που γνώρισα. Πρόσφατα είδα στην κρατική τηλεόραση, στα

πλίσσια αφιερώματος στο σκηνοθέτη, την ταινία «Τα Σκουλαρίκια της Μαντάμ ντε...», την προηγούμενη, ασπρόμαυρη ταινία του Οφίλς, γυρισμένη το 1953. Στο Παρίσι των αρχών του 20ου αιώνα, η κοκέτα και πολυέξοδη σύζυγος ενός πλούσιου στρατηγού, κόμισσα Λουίζ, πουλά τα σκουλαρίκια που της χάρισε ο άντρας της την ημέρα του γάμου τους για να ξεπληρώσει χρέη. Κατόπιν, υποκρίνεται πως τα έχασε. Ο στρατηγός ανακαλύπτει γρήγορα την απάτη, και αυτή είναι η αρχή πολλών τραγικών παρεξηγήσεων, στις οποίες εμπλέκονται τα σκουλαρίκια, ο στρατηγός, η κόμισσα και ο καινούργιος της εραστής, ο Ιταλός βαρώνος Ντονάτι. Η κόμισσα Λουίζ συγκινεί με τα συνεχή της παραστρατήματα, τη ματαιοδοξία της, τη συναισθηματική της ειλικρίνεια και τη σφοδρότητα του έρωτά της. Οι ηρωίδες του Οφίλς ζουν μεγάλα πάθη, είναι καταλήτες έκρυθμων καταστάσεων και εκθέτουν τις αδυναμίες τους μ' ένα τρόπο που

Μαξ Οφίλς

τις κάνει απρόσμενα ισχυρές. Από τους πρώτους φεμινιστές σκηνοθέτες, ο Οφίλς προτάσσει στο έργο του τη γυναικεία χειραφέτηση, την ομορφιά, τη δύναμη και την ικανότητα των ηρωίδων του. Όπως οι περισσότεροι μεγάλοι καλλιτέχνες, ο Μαξ Οφίλς είχε σταθερές εμμονές, και στο περιεχόμενο και στη φόρμα των ταινιών του. Πέρα από τους συγκλονιστικούς γυναικείους χαρακτήρες που δημιουργήσε, όντας ένας από τους ελάχιστους άνδρες φεμινιστές της δεκαετίας του '40, τονίζοντας την υπόγεια ισχύ του «ασθενούς» φύλου, ακουλούθησε μια αντίστοιχη ίδια λογική και στις ταινίες του που πραγματεύονται τη διαμάχη δύο αντρών, όπου βέβαιο είναι ότι θα κερδίσει ο φαινομενικά πιο αδύναμος. Στο τεχνικό κομμάτι του έργου του, η μαεστρία του Οφίλς στο γύρισμα ήταν η όσο πιο ακριβής και «αόρατη» σκηνοθεσία, που επέτρεπε στο θεατή να επικεντρωθεί στην ηθοκή και τους χαρακτήρες: η βελούδινη κίνηση της κάμεράς του ήταν, πάντα, αποτέλεσμα σύνθετων γυρισμάτων με γερανό ή εκτεταμένων τράβελινγκ, το σήμα κατατεθέν του Οφίλς, από το οποίο εμπνεύστηκε το ύφος του ο Στάνλεϊ Κιούμπρικ στις αρχές της καριέρας του. Μεταξύ των θαυμαστών του συγκαταλέγονται ο Μάρτιν Σκορσέζε, ο Φράνσις Φορντ Κόπολα, ο Τοντ Χέινς, αλλά και ο Πέδρο Αλμοδόβαρ, ο οποίος, μάλιστα, απέδωσε έκδηλο φόρο τιμής στο «Μια Λάθος Στιγμή», με τη σκηνή της μουσικής ταφής στο Volver. Ο Μαξ Οφίλς ήταν γόνος οικογένειας βιομηχάνων και γεννήθηκε το 1902 ως Μαξιμίλιαν Οπενχάιμερ στο Σάρεμπερουνκ της Γερμανίας. Δε θέλησε να ασχοληθεί με την οικογενειακή επιχείρηση και από την αρχή της καριέρας του στο θέατρο και τον κινηματογράφο υιοθέτησε το ψευδώνυμο Οφίλς, θέλοντας να προστατεύσει τον πατέρα του από την ντροπή που θα συνδεόταν με το επίθετό του, εάν τυχόν αποτύγχανε στη χώρα της τέχνης!

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει
στη συλλογή του και προτείνει
τη βιντεοκασέτα του μήνα:

Teens, Piss n' Grandpas

Βλέποντας την τελευταία ταινία του αγέραστου Χέλμουτ Παπαφίκεν θυμήθηκα έναν άλλο μεγάλο, τον Άλφρεντ Χίτσκοκ, που έλεγε ότι μια ταινία πρέπει να διαρκεί «όσο διάστημα χωρίζει δύο επισκέψεις στην τουαλέτα» ή κάτι τέτοιο. Ε, λοιπόν, όσο και να κρατούσε το Teens Piss n' Grandpas θα προτιμούσα να υποστώ υδραυλική βλάβη από το να δω τους τίτλους τέλους. Πρόκειται για ένα έργο που φέρει τη σφραγίδα του Παπαφίκεν από άκρου σ' άκρο (σενάριο, σκηνοθεσία, μοντάζ, σάουντρακ, ενώ πρωταγωνιστεί και ο ίδιος!), επιβεβαιώνοντας ότι πρόκειται για ένα «πολυεργαλείο», που ο κινηματογράφος άργησε να ανακαλύψει. Στο ήσυχο βροχερό Ντάρμστατ της Γερμανίας, το ποτάμι της ζωής κυλά φαινομενικά ήρεμα για τον συνταξιούχο μηχανικό των σιδηροδρόμων Χανς. Οι πραγματικές καταγίδες θα αρχίσουν από τη στιγμή που θα εισβάλει στο σπίτι το ζευγάρι των νεαρών νοικάρηδών του, της Ούτε και του Σεμπάστιαν. Παρακολουθώντας τους όλο και πιο αδιάκριτα, ο Χανς θα καταλάβει ότι κάπου είχε πάρει τη ζωή του λάθος. Μόνο που τώρα είναι πιο πολύ αργά...

Με έναν πειστικό Βόλφγκανγκ Ντούρο (Σεμπάστιαν) και μια Άραλιν Μπάρα (Ούτε) να την πιεις στο ποτήρι...

Σενάριο-Σκηνοθεσία: Χέλμουτ Παπαφίκεν
Πρωταγωνιστούν: Χέλμουτ Παπαφίκεν, Άραλιν Μπάρα, Βόλφγκανγκ Ντούρο

ΤΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΑΣ!

της Νατάσας Γιανναράκη

Τα πρώτα του βήματα στον κόσμο του θεάματος τα έκανε ως κριτικός θεάτρου. Μετά από δέκα έντονα χρόνια στο χώρο του θεάτρου που τον έκαναν έναν από τους πιο δημοφιλείς περιοδεύοντες σκηνοθέτες στη Γερμανία –σκηνοθέτησε έργα των Σέξπιρ, Μολιέρου, Σίλλερ, Μπερνάρ Σο, Βέρντι και άλλων– ο Οφίλς στράφηκε στον κινηματογράφο όταν ξεκίνησε ο ομιλών. Έδειξε αμέσως τις ικανότητές του με το «Die verkaufte Braut» του 1932 και ακόμη περισσότερο με το «Λιμπελντί» το 1933, μεταφορά ενός θεατρικού του Σνίτσλερ, που απεικονίζει τη σκοτεινή πλευρά της Βιεννέζικης ντόλτσε βίτα στην αλλαγή του αιώνα. Αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη Γερμανία λόγω της εβραϊκής του καταγωγής και μετανάστευσε στη Γαλλία, όπου συνάντησε δυσκολίες στην εγκατάστασή του. Η πιο σημαντική του ταινία της προπολεμικής περιόδου στη Γαλλία ήταν το «Le roman du jeune Werther» του 1938, έργο του Γκέτε. Παρότι είχε πάρει τη Γαλλική υπηκοότητα το 1940 αναγκάστηκε για δεύτερη φορά να ξενιτευτεί. Μετακόμισε στο Χόλλιγουντ, όπου αναγκάστηκε να εξοικειωθεί με ένα σύστημα παραγωγής που δεν τον ταίριαζε. Γι' αυτό και του πήρε επτά χρόνια μέχρι να ξαναρχίσει να σκηνοθετεί. Η περίοδος που ακολούθησε περιλαμβάνει ταινίες όπως «Η Εξορία» (1947), «Γράμμα μιας Άγνωστης» (1948), «Παγιδευμένη» (1949) και «Μια Λάθος Στιγμή» (1949). Τα δύο τελευταία είναι φιλμ νουάρ. Ο Οφίλς επέστρεψε σε γαλλικά στούντιο, όπου ήταν επιτέλους ελεύθερος να εκφράσει την ιδιοφυΐα του με «Το Γαϊτανάκι του Έρωτα» (1950), κι αυτό διασκευή έργου του Σνίτσλερ, την «Ηδονή» (1952) και με «Τα Σκουλαρίκια

της Μαντάμ ντε...» (1953). Στις ταινίες αυτές ο Οφίλς πέτυχε την τέλεια ισορροπία ανάμεσα στο κλασσικό και το μπαρόκ, παρουσιάζοντας την ανθρώπινη υπόσταση ως βαθιά τραγική και ταυτόχρονα τρομερά επιφανειακή. Η καριέρα του έληξε πρόωρα με το έργο «Λόλα Μοντέ» (1955), ένα αβάν-γκαρντ αριστούργημα εξαιρετικής τόλμης όσον αφορά στη χρήση του χρώματος και του σινεμασκόπ. Δύο χρόνια αργότερα πέθανε στο Αμβούργο, αλλά ο τάφος του βρίσκεται στο Νεκροταφείο Père Lachaise στο Παρίσι. Μοναδικά μοντέρνος στο ύφος και τη φόρμα, ο Μαξ Οφίλς πειραματίστηκε με όλα τα κινηματογραφικά είδη. Σκηνοθέτησε εικοσιεπτά ταινίες και κατέκτησε μια θέση στον κύκλο των ανθρώπων που οδήγησαν τον κινηματογράφο σε νέους δρόμους. Μερικά από τα αριστουργήματά του Οφίλς που θα έχουμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε στη μεγάλη οθόνη στα πλαίσια του αφιερώματος που κάνουν σ' αυτόν οι φετινές «Νύχτες Πρεμιέρας», είναι οι ταινίες «Λιμπελντί» (1933), «Το Γράμμα μιας Άγνωστης» (1948), «Παγιδευμένη» (1949), «Μια Λάθος Στιγμή» (1949), «Το Γαϊτανάκι του Έρωτα» (1950), «Ηδονή» (1952), «Τα Σκουλαρίκια της Μαντάμ ντε...» (1953) και «Λόλα Μοντέ» (1955). Οι Νύχτες Πρεμιέρας θα παρουσιάσουν επίσης το διάσημο αντιναζιστικό ντοκιμαντέρ του Μαρσέλ Οφίλς, γιου του Μαξ, το «Le Chagrin et la Pitié». Με μία υποψηφιότητα για Όσκαρ και δεκάδες βραβεία στο ιστορικό της, η ταινία θεωρείται αντιπολεμικό αριστούργημα, επιτομή στο είδος του ντοκιμαντέρ και γιορτάζει, φέτος, τα τριάντα χρόνια από την πρώτη της κινηματογραφική προβολή.

Νύχτες Πρεμιέρας

19-30 Σεπτεμβρίου 2007

Κινηματογράφοι Αττικών Cinemax, Απόλλων Cinemax, Δαναός 1 και Δαναός 2
www.aiff.gr, www.cinemag.gr

TURA SATANA

του Αντρέα Κίρκρα

Απολαυστικό, ελλεινικό, απολαυστικά ελλεινικό, το «Death Proof» του Ταραντίνο παρέπεμψε απροκάλυπτα στον Ρας Μέιερ και τις ταινίες του, που όσο ξαναδιαβάζονται, τόσο «ανεβαίνουν». Σε σημείο που, η θεωρία του σινεμά έχει πια αναγνωρίσει στο «Faster Pussycat, Kill!Kill!» (1966) – πιο γνωστό του φιλμ, μία από τις πολλές «χειρότερες ταινίες που έγιναν ποτέ» – πρώιμα φεμινιστικά ίχνη, με γυναίκες που ορίζουν μόνες την τύχη τους, με τρόπο επιθετικό απέναντι στη φαλλοκρατία, ένα μακρινό όνειρο ακόμα και για το «προοδευτικό» αμερικανικό σινεμά της εποχής. Πολύ πιθανό να είχαν περάσει τέτοιες σκέψεις από το μυαλό του Μέιερ, αλήθεια είναι όμως ότι εκείνο που έμεινε ως σύμβολο αυτής της πρωτόλεια χειραφετημένης λογικής ήταν τα «πλούσια ελλήν» στο μπούστο της πρωταγωνίστριάς του, Αμερικανογαλιανέζας ηθοποιού και χορεύτριας Τούρα Σατάνα. Ωστόσο αυτός ήταν και ο μόνος εμφανής σαρκικός υπαινιγμός (γνωστό φετίχ του σκηνοθέτη, έτσι κι αλλιώς) στο χαρακτήρα της Βάρηλα που έπλησε ο Μέιερ για την Τούρα, καθώς εκείνη αποδεικνυόταν η τέλεια επιλογή για τη διάλυση των κλισιακών αντρικών φαντασιώσεων με την κομικίστικη υπερφυσική της δύναμη, το κατάμαυρο κουστούμι και τις θανατηφόρες λοξές ματιές, όλα αυτά στο ξεροψημένο τοπίο της ερήμου της Καλιφόρνια.

Η ευστοχία μιας τέτοιας κινηματογραφικής περσόνας ώστε να μην εκλαμβάνεται ως απλή ποπ-αρτίστικη υπερβολή δεν θα μπορούσε παρά να στηρίζεται στην αυθεντικότητα, τόσο του χώρου από τον οποίο ξεπήδησε (τα αμερικάνικα Grindhouse Cinemas-καταγωγή των '60s, όπου μαζεύονταν για να δουν «τις χειρότερες» ταινίες «οι χειρότεροι» της κοινωνίας, δείτε και σχετικό αφιέρωμα στις φετινές «Νύχτες Πρεμιέρας»), όσο και του βιογραφικού της ίδιας της Τούρα.

Γιατί πέρα απ' το παρουσιαστικό, το να έχεις περάσει τα παιδικά σου χρόνια στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου πύσω από τα συρματοπλέγματα του «Κέντρου Επανατοποθέτησης» (στρατόπεδου συγκέντρωσης) του Μανζανάρ στη Νότια Καλιφόρνια (ειδικά προορισμένο για Αμερικανούς με ιαπωνικές ρίζες, που άνοιξε αμέσως μετά το Περλ Χάρμπορ) και μετά τον πόλεμο να μετακομίσεις υποχρεωτικά στην πιο εκρηκτική γειτονιά του Σικάγο, αν μη τι άλλο φτιάχνει χαρακτήρα.

Η Τούρα (Γιαμαγκούτσι, το πραγματικό της επίθετο) χρειαζόταν κυριολεκτικά να παλεύει σε καθημερινή βάση στο σχολείο, με ιδιαίτερη μάστιχα επιτυχία, παρόλα με μέλη της ασιατοαμερικανικής κοινότητας εναντίον κοριστίστικων συμμοριών που προέρχονταν από άλλες κοινότητες, ειδικά της αφροαμερικανικής. Καράτε πλέγεται και είναι απλό: πέρα από το – υποχρεωτικό – μάστερ στις πολεμικές τέχνες, η Τούρα μπορούσε επίσης να χορεύει κάνοντας απίθανες φιγούρες («ήξερα το ροκ εντ ρολ προτού ανακαλυφθεί», χαρακτηριτική η υπερ-αυτοπεποίθησή της), χάρισμα που την οδήγησε στα πρώτα

της επαγγελματικά βήματα σε μπουρλέσκ θεάματα σε όλες τις Η.Π.Α., της Χαβάνς συμπεριλαμβανομένης. Σε ένα τουρ στη Λουζιάνα προς τα τέλη των 50s γνωρίστηκε με τον Έλβις Πρίσλεϊ και, όπως η ίδια δηλώνει, «του 'μαθα μερικές φιγούρες, ε, βγαίναμε και παρέα για έξι-εφτά μήνες...».

Πέρα από τον Έλβις, στο δρόμο της Τούρα βρέθηκε άλλη μία υπερ-προσωπικότητα, ο Χάρολντ Λόιντ, ο οποίος, έχοντας για χρόνια αποχωρήσει από το σινεμά είχε επιδοθεί στη στερεοσκοπική 3-D φωτογραφία. «Μόνο γι' αυτόν νόζαρα γυμνή», λέει για τον άνθρωπο που την ώθησε προς το σινεμά. Στις αρχές των 60s η Τούρα εμφανιζόταν σε τηλεοπτικές σειρές που καθόριζαν ακριβώς τα «μέτρα» της, όπως το «πρακτορικό» U.N.C.L.E. και το τσίρκο του «Greatest Show On Earth», ενώ το κινηματογραφικό της ντεμπούτο ήταν στην παριζιάνικη «Γλυκιά Ίρμα» (1963) του Μπίλι Ουάιλντερ, λέγοντας λίγες ατάκες ως «κυρία του δρόμου» με κυψελοειδές μαλλί. Για το «Faster Pussycat» η Τούρα δηλώνει σταθερά ότι ο χαρακτήρας της Βάρηλα δεν απείχε πολύ από την ίδια, συμπληρώνοντας ότι από την πλευρά του ο Μέιερ «ήθελε να δηλώσει ότι οι γυναίκες δεν χρειάζεται να είναι αδύναμες και γλυκές ώστε να είναι θηλυκές, ότι δηλαδή μπορούμε να είμαστε θηλυκές ακόμα κι αν βαράμε!». Σίγουρα ένας τέτοιος ρόλος δεν μπορούσε, με τα τότε δεδομένα, να ανοίξει στην Τούρα τη λεωφόρο της δόξας, ενώ και ο ίδιος ο Μέιερ δεν την ξαναπροτίμησε, αφού δεν ήταν λίγες οι φορές που πήγαν να ηλακωθούν κανονικά στο (κατά κάποιον τρόπο) ηλατό. Περνώντας λίγο από τα χέρια ενός ακόμα (κατα-)b δημιουργού, του Τεντ Μάικλς, η Τούρα πρωταγωνίστησε σε δύο ακόμα διαμάντια, («The Astro-zombies», 1968 και «The Doll Squad», 1973), φυσικά ως ανελέητο θηλυκό (στο πρώτο ως απλή «Satanna» και στο δεύτερο ως «Lavella Sumara», μα τι όνομα!). Έπειτα, καθώς οι σκηνοθέτες του «είδους» στράφηκαν περισσότερο προς το hardcore, η Τούρα κινήθηκε για τα προς το ζην σε χώρους εντελώς εκτός σινεμά, όπου θα μπορούσε όμως να τη φανταστείς με όρους κινηματογραφικούς (βοηθός σε ιατρείο, διαβιβαστρια μηνυμάτων σε περιπολικά της αστυνομίας). Κι αφού έκανε έξι παιδιά και τη γλίτωσε από ένα σοβαρό αυτοκινητικό, ήρθαν τα – ειδικευμένα στην ανακάλυψη «cult-status» - 90s, οπότε κι εκείνη στηρίχτηκε σε έννοιες όπως ebay, memorabilia, fan convention κτλ κτλ, ώστε να αποκομίσει αναδρομικά ό, τι μπορεί από την περσόνα της Βάρηλα. Στα 69 (ή 72) της σήμερα, παραμένει εύκολα αναγνωρίσιμη (λογικότατο, με τέτοια φυσιογνωμία) και δείχνει σε φόρμα για την αναμενόμενη «επιστροφή» της, σε ένα φιλμ στα χνάρια του «Death Proof», σε 70s-exploitation στυλ, στην υποκατηγορία women-in-prison. «Sugarboxx» είναι ο τίτλος, Κόντι Τζάρρετ ο (νεαρός) σκηνοθέτης και η Τούρα πρωταγωνίστρια ξανά, «kicking some butts», τι άλλο;

GOODBYE PRIVACY

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΦΕΤΙΝΗ ARS ELECTRONICA...

(ΜΕΡΟΣ Α)

της Δάφνης Δραγώνα

Το 2006 η Stacy Snyder ετοιμαζόταν να αποφοιτήσει ως εκπαιδευτικός από το Millersville University της Πενσυλβανίας. Λίγες μέρες πριν την αποφοίτηση, την κάλεσαν για να της ανακοινώσουν ότι δε θα μπορούσε να πάρει το πτυχίο της. Αιτία ήταν μία φωτογραφία που η 26χρονη κοπέλα είχε ανεβάσει στη σελίδα της στο Myspace στην οποία εμφανιζόταν η ίδια με ένα καπελάκι πειρατή και ένα πλαστικό ποτήρι στο χέρι. Η λεζάντα της φωτογραφίας έλεγε "Drunk Pirate". Το συμβούλιο του πανεπιστημίου εντόπισε ξαφνικά αυτή τη φωτογραφία και έκρινε την κοπέλα ακατάλληλη για εκπαιδευτικό! Φυσικά ξέσπασε σειρά αντιδράσεων και συζητήσεων για το περιστατικό σε ιστοσελίδες και blogs ανά τον κόσμο: για τα δικαιώματα που έχει ή δεν έχει πια κανείς στους νέους ψηφιακούς δημόσιους χώρους, για την έκθεση προσωπικών στοιχείων σε αυτούς και τελικά τη χρήση τους και από τρίτους. OK, το συγκεκριμένο περιστατικό ίσως ήταν ακραίο αλλά παραμένει πραγματικό. Και η κοπέλα, αν και μόνυσε το πανεπιστήμιο, εξακολουθεί να μην έχει πάρει πτυχίο. Το θέμα του φετινού διεθνούς φεστιβάλ της Ars Electronica αναφέρεται ακριβώς σε αυτές τις νέες ισορροπίες και σχέσεις μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού χώρου, όπως αυτές διαμορφώνονται στη νέα ψηφιακή πραγματικότητα του WEB 2.0. Το φεστιβάλ στρέφει την προσοχή του ειδικά σε χώρους όπως το Myspace, το Youtube και το Second Life, μέσα στους οποίους οι χρήστες αναπτύσσουν ψηφιακές ταυτότητες και διαμορφώνουν δίκτυα και κοινότητες. Η έμφαση δίνεται στη μοναδικότητα και την ιδιαιτερότητα του καθενός. Δεν έχει σημασία τι είναι αληθινό από αυτά και τι όχι, αλλά τι επιλέγει κανείς να 'εκθέσει' στον κοινό αυτό χώρο. Όπως αναφέρουν στο δελτίο τύπου της Ars Electronica, έχουμε φύγει πια από την εποχή ενός ομογενοποιημένου κοινού που παρακολουθούσε τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Τώρα το κοινό αλληλάζει και διασπάται, γίνεται ενεργητικό και ο καθένας καλείται να επινοήσει μία εικόνα για τον εαυτό του και να την προβάλει όσο μπορεί καλύτερα στους νέους αυτούς δημόσιους χώρους. Το φεστιβάλ επιδιώκει να παρουσιάσει τι σημαίνουν αυτά τα δεδομένα, τι ερωτήματα προκύπτουν κι ενδεχομένως τι μορφές αντίστασης χρειάζονται. Στη νέα ψηφιακή σφαίρα είσαι παρών οπουδήποτε και οποτεδήποτε. Καθετί που κάνεις καταγράφεται, καθετί αφήνει ένα ίχνος. Και έτσι ταυτόχρονα θέτεις τον εαυτό σου σχεδόν σε πλήρη διαθεσιμότητα και προσβασιμότητα. Οι χώροι του Web 2.0 βασίζονται στο περιεχόμενο που οι χρήστες ανεβάζουν/τροποποιούν (user generated content), δηλαδή στις προτιμήσεις τους, στα ενδιαφέροντά τους, σε αυτά που λένε και σχολιάζουν. Ακόμα κι αν κάποιος δεν είναι τόσο άτυχος όσο η κοπέλα

στην Αμερική, σίγουρα όμως συμβάλλει με την παρουσία του στη χρήση και αξιοποίηση αυτών των στοιχείων από τρίτους και στη δημιουργία και ανάπτυξη νέων αγορών. Στο Privacy Policy του Myspace εξάλλου αναφέρει ξεκάθαρα ότι όλες οι πληροφορίες που καταγράφονται στο site μπορούν να μοιραστούν σε τρίτους, επιτρέποντας σε ένα δίκτυο διαφήμισης να διακινήσει διαφημίσεις που ενδιαφέρουν συγκεκριμένα τον κάθε χρήστη. Όλα αυτά τα στοιχεία που αντλούνται αυτόματα από το web τροφοδοτούν εταιρίες υπηρεσιών και δομές ελέγχου.

Οι καλλιτέχνες, θεωρητικοί, προγραμματιστές, ερευνητές που συμμετέχουν στο πρόγραμμα του φετινού φεστιβάλ, καλούνται να συζητήσουν: πώς μπορεί κανείς να αντιμετωπίσει τις μορφές ελέγχου και παρακολούθησης στα δίκτυα αυτά, πώς μπορεί να μη χάσει τον έλεγχο της ψηφιακής του προσωπικότητας, πώς μπορεί στο διάφανο κόσμο των ψηφιακών μέσων να ξαναεφευρεθεί η ιδιωτικότητα, να αποκτηθούν δικαιώματα για τους ψηφιακούς εαυτούς μας!

Εκτός από το συνέδριο και τις παρουσιάσεις του φετινού προγράμματος που θα επικεντρωθούν σε αυτό το θέμα, το φεστιβάλ έχει προγραμματίσει και μια σειρά παρεμβάσεων στην πόλη του Linz, εκθέσεων και εκδηλώσεων που στόχο έχουν να κινήσουν το ενδιαφέρον του κοινού γύρω από αυτό το θέμα.

Η όλη προβληματική σε καμία περίπτωση δεν προτείνει να απομακρυνθούμε από τους νέους ψηφιακούς χώρους. Απλά πρέπει να 'ναι κανείς λίγο πιο ψηλλισμένος για τα πράγματα. Δεν πρόκειται π.χ. μόνο για ένα «space for friends» (myspace), ούτε μόνο για «έναν κόσμο όπως τον φαντάζονται και τον δημιουργούν οι ίδιοι οι κάτοικοι» (second life). Δεν έχει καταφέρει ακόμα ο ψηφιακός κόσμος να απομακρυνθεί από τις παγίδες του πραγματικού. You still need to fight for your fundamental digital rights...

Ars Electronica @ Linz, Austria
5 - 11 Σεπτεμβρίου
www.aec.at

WESC
FALL/WINTER
2013/2014

Missoula 21, Astoria, 22.34
Tel: 210-8700820, Tel/Fax: 210-8807281
E-mail: info@prime-timers.gr

Things to Make and Do.

*Kaskade
Alex Prager
Mercedes Helmwein*

This season WeSC invites you to imagine a world where craftiness is king. A chalet where hastiness is traded for hobby, and the day-to-day talents of your friends are known and appreciated.

Here the world moves at a slower pace. Letters are handwritten, meals homemade, and moments last just a wee bit longer. Turn off your TV. Unplug your microwave, and trade binary code for conversation and craft.

Welcome to your coziest, most creative Fall/Winter yet.

SONGS FROM A ROOM

του Μάκη Μηλλάτου

ΟΛΟΤΕΛΑ ΑΘΩΟΙ

Οι εφημερίδες, τα περιοδικά, οι τηλεοράσεις, μπορούν να «θάψουν» τον οποιονδήποτε, από τον Πλανητάρχη ως τον Πάπα κι από έναν pop star μέχρι τον πιο σπουδαίο αθλητή. Όλα τα σφάζουν κι όλα τα μαχαιρώνουν... Εισβάλλουν σε σπίτια, βγάζουν τα άπλυτα στη φόρα, ξεθάβουν παλιές ιστορίες, ξεμπροσιάζουν επιχειρήσεις και πολιτικούς. Ατρόμητοι δημοσιογράφοι (π.χ. Τριανταφυλλόπουλος ή Ευαγγελιάτος) ξεσκεπάζουν συνοικιακούς παπλωματάδες, αδίστακτους φουρναραίους, δημόσιους υπαλλήλους που λαδώνονται με 50€ για «γρηγορόσημο» και ανήθικους ξενοδόχους που σερβίρουν λιγμένο βούτυρο στο πρωινό.

Απ' την άλλη βέβαια δεκάδες έρευνες έχουν φέρει στην επιφάνεια από το Γουστεργκέιτ ως τα βασανιστήρια του Γκουαντάναμο. Η δημοσιογραφία τα ξεσκεπάζει όλα ή σχεδόν... Ποιος είναι ο μοναδικός χώρος που εδώ και χρόνια είναι ολότελα αθώος; Ποια έρευνα δεν έχει γίνει ποτέ και από κανένα Μέσο; Ποιος είναι ο επαγγελματικός κλάδος που είναι πάντα στο απυρόβλητο; Μα φυσικά οι Διαφημιστές και οι εταιρίες τους. Ο μόνος κλάδος στον κόσμο που είναι ολότελα αθώος. Που κανείς δεν έχει πει ποτέ κακή κουβέντα... Ένας υπέροχος, παραμυθένιος κόσμος που δεν τον βαραίνει καμία αμαρτία. Οι διαφημιστικές εταιρίες είναι ο παράδεισος επί της γης. Οι καλύτεροι άνθρωποι στον κόσμο. Μοιράζουν και διαχειρίζονται δισ, αλλιά το κάνουν τόσο τέλεια και αμερόληπτα που ποτέ δεν έχει ακουστεί κακιά κουβέντα γι' αυτούς, όπως έχει γίνει για τους πολιτικούς, τους παπάδες, τους βιομήχανους, τους εφοπλιστές, τους ιδιοκτήτες νυχτερινών κέντρων, την AGB, τις εταιρίες που κάνουν γκάλοπ, το ελληνικό Top-50, τους ξενοδόχους, τους rock stars. Όλοι και όλα αμφισβητούνται, όχι όμως οι διαφημιστές. Μην το ψάχνεις... Δεν είναι εύκολο να διαγκώσεις το χέρι που σε τσιτσει. Ακόμη και τα σκυλιά το ξέρουν αυτό. Οι διαφημιστές θα είναι πάντα οι ολότελα αθώοι, γιατί είναι αυτοί που μοιράζουν τα λεφτά. Κι όποιος το κάνει αυτό, είναι πάντα ο καλός, ο υπέρνους κριτικής. Όμορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πηλασμένος...

ΑΠΙΣΤΙΕΣ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

Τα ροκ κορίτσια πάντα τα ερωτεύομαι κεραυνοβόλα. Μπαμ και κάτω... Φτάνει ένα τραγούδι, ένα κόλλημα με την κιθάρα, μια κίνηση επί σκηνής, μια ασήμαντη αφορμή και μια θεεπλήρης σχέση αρχίζει. Έχω μάτια και -κυρίως- αυτιά μόνο γι' αυτήν. Ένας νέος κύκλος από απιστίες αρχίζει κάθε φορά που μου συμβαίνει κάτι τέτοιο κι όλοι οι προηγούμενοι έρωτες ξεχνιούνται, ευτυχώς για λίγο.

Στο δωμάτιό μου είχα αφίσες της Patti Smith και της Deborah Harry, ήμουν κρυφά ερωτευμένος με τη Billie Holiday, την Emillou Harris, τη Janis Joplin, την Karen Carpenter, τη Marianne Faithfull, τη Nico, τη Beth Gibbons, είχα οθέτριες σχέσεις με τη Buffy Saint-Marie, τη Laura Nyro, τη Grace Slick, την Kim Gordon, την Poison Ivy, τη Natalie Merchant και one night stand με την Courtney Love, την Chrissie Hynde, τη Rickie Lee Jones, τη Whitney Houston.

Μια φορά κι έναν καιρό, ακόμη και το MTV έπαιζε -αργά το βράδυ- indie και εναλλακτικά συγκροτήματα. Τι σου θύμισα τώρα, ε;

Την PJ Harvey τη γνώρισα ένα τέτοιο βράδυ, γυρνώντας σπίτι από ένα dj set. Μαχαιριά στην καρδιά με τη μία... Με σκότωσε το παλιοκόριτσο. Τώρα που πέρασε ο καιρός μπορώ να ομολογήσω ότι την ίδια εποχή και με τον ίδιο τρόπο με χτύπησε και η Kim Deal με το "Cannonball", αλλιά δεν κράτησε πολύ. Η PJ με έσερνε απ' τη μύτη. Πήγα στο Λονδίνο να τη δω και με ξέκανε τελείως πια με αυτά τα τρομερά live που τη μεταμορφώνουν από «ασχημόπαπο» σε super sexy θηλυκό απίστευτης ομορφιάς.

Και μετά σχέδιο δράσης για να έρθει στην Ελλάδα. Βάλαμε τα δυνατά μας εκεί στο Ρόδο fm για να γίνει ευρύτερα γνωστή και μετά «ψήσαμε» την Άνωση να τη φέρει κι εγώ από πίσω: στο σάουντσεκ, στην αθηναϊκή βόλτα, στο ξενοδοχείο για μια συνέντευξη. Κοίταζα το Ρόδο, γεμάτο από ευχαριστημένες φάτσες που έβλεπαν μια σπουδαία μουσικό και performer στην ώρα της και η χαρά μου ήταν μοναδική, παρόλο που τη μοιραζόμουν με εκατοντάδες άπληστα μάτια. Δε βαριέσαι... Αρκεί που ήταν εδώ κι εγώ καμάρωνα σαν να την είχα καλέσει ο ίδιος, σαν να ήταν δική μου η συναυλία.

Κάμποσα χρόνια μετά, η εμφάνισή της στο Λυκαβηττό ήταν σαν να έπεσε ο ουρανός στο κεφάλι μου. Καθώς την κοίταζα από κάτω, νόμιζα πως θα μου επιτεθεί με την κιθάρα να με ξεκάνει, να τελειώνει με μένα. Τελικά με άφησε να ζήσω.

Ο καινούργιος της δίσκος "White Chalk" κυκλοφορεί σε μερικές μέρες κι αυτός είναι ένας σοβαρός λόγος που με φέρνει πίσω στην πόλη.

Welcome back my friends to the show that never ends, που έληξαν και οι E.L.& P.

Όλα τα μουσικά περιοδικά του κόσμου συμφωνούν απολύτως. Το καινούργιο δισκάκι του Nick Lowe που μόλις κυκλοφόρησε με τίτλο “At My Age” είναι απ’ τα καλύτερα της χρονιάς. Ταυτόχρονα ενθουσιάζει κριτικές γράφονται για τα δύο άλμπουμ που κυκλοφόρησαν πριν από πολλά χρόνια οι Travelling Wilburys, ένα βραχύβιο γκρουπ του τύπου: «κάνουμε την πλάκα μας» που έστησαν ο Bob Dylan, ο Roy Orbison, ο Tom Petty, ο George Harrison και ο Jeff Lynne πριν από 20 χρόνια.

Οι καλοί μουσικοί είναι πάντα εκεί και «περιμένουν» τους κύκλους της ζωής, άληλωτα η συνέπεια πάντα κερδίζει στο τέλος και τα ήθη που έχουν κάτι να πουν, που έγιναν με συνέπεια και καλή διάθεση, με αγνά υλικά και παραδοσιακές αξίες, πάντα στο τέλος νικάνε το χρόνο και κάθε τόσο επιστρέφουν, καθώς όλα κάνουν κύκλους.

Πολλοί φίλοι μου με κορόιδευαν τότε που έπαιζα αυτές τις «παλιατζούρες» στο ραδιόφωνο ή στα bar που έβαζα μουσική.

Τότε το pub-rock του Nick Lowe ήταν ντεμοντέ και το παραδοσιακό country-rock των Travelling Wilburys «δεν υπήρχε» καν. Βάζαμε με τον -συγχωρεμένο- τον Ισίδωρο το πρώτο άλμπουμ των Wilburys στο Rock 'n' Roll και μας κοιτάζαν όλοι περιέργα, σαν να παίζαμε τσάμικα.

Και να που τώρα οι νεώτερες γενιές βρίσκουν ό' αυτές τις ρούβες και ό' αυτούς τους ήχους μια αλήθεια που δεν είναι πια προφανής. Γερά πατήματα στο αιώνιο rock 'n' roll, αναφορές στα blues και την country, ροξές ματιές στο Νότο και στο rythm and blues, δίσκοι φτιαγμένοι με χειροποίητο τρόπο από καλούς μάστερς.

Η αθηναϊνή μουσική δεν είναι εποχικό φρούτο, δεν πάει ποτέ χαμένη και πάντα θα βρísκει τρόπους να νικάει το χρόνο. Βέβαια, υποχρέωση των νεώτερων γενιών είναι να αμφισβητούν και να υπονομεύουν το παρελθόν, αλλιώς για να το κάνουν αυτό πρέπει να το γνωρίζουν, να το σέβονται και να το εκτιμούν. Αλλιώς είναι σαν να πουλέμενε φαντάσματα...

- Τα ανίψια του Καραμανλή
- Τα παιδιά του Παπανδρέου
- Οι κουμπάροι (γενικώς)
- Η οικογένεια Μητσοτάκη
- Ο γιος του Σημαιοφορίδη
- Η γυναίκα του Παπακωνσταντίνου
- Ο γιος του Αρσένη
- Οι κουμπάροι (ξανά)
- Οι κόρες των τριών δικαστικών
- Ο γιος του Κεδικογλου...

και ταυτόχρονα...

- Η κόρη της Άτζελας Δημητρίου
- Ο γιος του Μεταξόπουλου
- Η κόρη της Βίσση και του Καρβέλα
- Τα παιδιά του Φλωρινιώτη...

Οικογενειακή γιορτή

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

[illegible]

SAINT ETIENNE

ΚΑΡΑΜΕΛΩΜΕΝΗ ΑΣΤΙΚΗ ΠΩΡΩΣΗ

b-sides./20

Δυστυχώς η συναυλία τους στις αρχές Ιουλίου αναβλήθηκε για το χειμώνα. Η καινούργια τους δουλειά ονόματι *This Is Tomorrow*, που αποτελεί το soundtrack της ομότιτλης ταινίας τους, θα κυκλοφορήσει πολύ σύντομα. *Nothing Can Stop Them!*

του Γιάγκου Κολιπαίου

Ναι, σε περίπτωση που δεν το γνωρίζετε, οι Saint Etienne, εκτός από μουσικό συγκρότημα είναι, εδώ και μερικά χρόνια, και κινηματογραφιστές. Για την ακρίβεια, τη σκηνοθεσία των ταινιών τους συνυπογράφει ο κολλητός τους Paul Kelly, πάληι ποτέ των East Village, και πιο πρόσφατα, των Birdie. Οι ταινίες τους, όπως και τα περισσότερα τραγούδια τους εξάλλου, έχουν να κάνουν με την αέναη πάρωσή τους, την αθάνατη πόλη τους, το Λονδίνο, το παρελθόν του, το μέλλον του, τις ενδόμυχες γωνίες του και τους ευφάνταστους χαρακτήρες του. Το *This Is Tomorrow*, που έπεται του ντοκιμαντέρ γύρω από τη Lower Lea Valley, περιοχή του

Ανατολικού Λονδίνου, με τίτλο *What Did You Do Today, Mervyn Day?* (πρόκειται για παλιό τερματοφύλακα της West Ham – ένα ακόμη πάθος τους είναι το retro ποδόσφαιρο, εξού άλλωστε και το όνομά τους), αφορά στο Royal Festival Hall, τη διάσημη μεταπολεμική συναυλιακή αίθουσα που βρίσκεται στη νότια όχθη του Τάμεση. Εκεί ακριβώς παρουσιάστηκε στα τέλη Ιουνίου με συνοδεία εξηνταμελούς ορχήστρας και τριανταμελούς χορωδίας!

Εκεί επίσης είχα την ευκαιρία να τους δω πριν μερικά χρόνια. Παρότι, αντίστοιχα, η ατραξιόν της βραδιάς ήταν η παρουσίαση της τότε ταινίας τους ονόματι *Finisterre* (γύρω από το Λονδίνο εννοείται!) και του soundtrack/LP που τη συνόδευε, το κοινό κατάφερε να εκστασιαστεί μόνο στο δεύτερο μέρος, όπου έπαιξαν μερικές παλιές επιτυχίες. Στο τέλος, κατά τη διάρκεια του *Nothing Can Stop Us* (που το 1991 αποτέλεσε το πρώτο τους single με φωνητικά της Sarah Cracknell και ένα εξαιρετικά κολλητικό soul pop διαμαντάκι βασισμένο σ' ένα sample της Dusty Springfield, μίας από τις μεγάλες αγάπες του Bob Stanley, ενός από τους δύο

αρσενικούς «εγκεφάλους» του συγκροτήματος), ο κόσμος άρχισε σωρηδόν ν' ανεβαίνει πάνω στη σκηνή για να χορέψει μαζί με το λατρεμένο, καθιερωμένο τρίο, υπερθερμαίνοντας τη μέχρι τότε μινιμαλιστική του διάταξη και δημιουργώντας μια πολύ συγκινητική στιγμή.

Οι Saint Etienne είναι το είδος του σχεδόν επικού συγκροτήματος-σύντομα συμπληρώνουν 20ετία ύπαρξης-που αποτελεί ή έχει αποτελέσει στο παρελθόν το «αγαπημένο» στη ζωή κάποιου (στη δική μου για παράδειγμα,

για ένα σύντομο χρονικό διάστημα γύρω από την κυκλοφορία του Good Humor). Γι' αυτό φταίει χωρίς αμφιβολία το γεγονός ότι είναι μια κατεχόμενη pop μπάντα, ικανή για ακαταμάχητες μελωδίες –άλλοτε κλημμένες, άλλοτε όχι– και ενδιαφέρουσες αναμίξεις ηλεκτρονικών και ακουστικών στοιχείων. Ο Bob, ο Pete και η Sarah αποτελούν μία φωτεινή ολότητα της οποίας ο καραμελωμένος, κοσμοπολίτικος ήχος μπορεί κάλλιστα ν' αφήσει κάποιον αδιάφορο, αλλά μπορεί εξίσου κάλλιστα να προκαλέσει σοβαρό εθισμό σε αλαφροέσκιωτες ψυχές. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι στερούνται σκοτεινών στιγμών – μάλιστα αυτές είναι ίσως οι πιο αξιομνημόνευτές τους εκφράσεις: θυμηθείτε παλιά αριστουργήματα όπως το υπνωτικό Avenue, το σπαραξικάρδιο Hobart Paving και το απολαυστικά ψυχρό Like a Motorway, καθώς και τη στοιχειωμένη μονοτονία του Angel

(remix του οποίου μας έχουν χαρίσει και οι Broadcast). Μπορεί κανείς να τους καταλογίσει ότι, κυρίως στο πρώτο μισό της δεκαετίας του '90, ο ήχος τους ήταν κατά καιρούς αρκετά «cheesy», δηλαδή γλυκανάλατα εμπορικός. Για μένα, αυτό αποτελεί μέρος της γοητείας τους, που οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στα ζαχαρώδη φωνητικά της Cracknell και την αντίστοιχη εμφάνιση ξεπλυμένης χαζογκόμενας. Άλλοτε απαθής Αγγλίδα, άλλοτε ένθερμη white soul αοιδός συγκινητικών μπαλάντων, εκφράζει τέλεια το γεμάτο αναφορές και αντιθέσεις σύμπαν των Stanley και Wiggs, οι οποίοι, πριν δημιουργήσουν τη δική τους, έγραφαν γύρω από τη μουσική. Παρότι «ποτισμένοι» από πετρό girl groups και γυναίκες αοιδούς (ο Stanley εξάλλου από παλιά και μέχρι σήμερα διοργανώνει πάρτυ όπου απαγορεύονται τα αντρικά φωνητικά), βρήκαν στο πρόσωπο της Sarah το απόλυτο nineties girl με τα ίδια φυσικά ξανθά μαλλιά χωρισμένα στη μέση, τα στενά παντελόνια και τα αθλητικά παπούτσια ή, σε έκτακτες περιπτώσεις, τα ψηλά τακούνια και τα φτερά στο λαιμό. Και φυσικά το κράτησαν, πλημμυρίζοντάς το με ξεσηκωτικά μπιτάκια και ναρκωτικά πλήκτρα. Η κορύφωση αυτής της κατάστασης ήρθε το '95 με το He's on the Phone, τη μεγαλύτερη και πιο πιασάρικη επιτυχία τους, και νούμερο ένα euro-pop ύμνο. Το ενδιαφέρον και ευτυχές είναι ότι στη συνέχεια, αντί να επαναληφθούν, άπλωσαν άρδην πορεία. Μετά από τριετή απουσία, επέστρεψαν το '98 με το Good Humor, ηχογραφημένο στο Malmö της Σουηδίας, στο στούντιο που παρήγαγε τους πρώτους δίσκους των Cardigans

και των Eggstone. Με πληθώρα ακουστικών οργάνων και κατά πολύ μειωμένο το ηλεκτρονικό στοιχείο, το Good Humor είναι ο πιο ρουστίκ δίσκος τους, ο πιο sixties, ο πιο προσβάσιμος, ο πιο μελωδικός και ο πιο «porrry». Ένα χρόνο αργότερα, κυκλοφόρησε αποκλειστικά και μόνο στην Ιαπωνία, το soundtrack που είχαν συνθέσει οι Saint Etienne για το άσημο ταινιάκι The Misadventures of Margaret, με πρωταγωνίστρια τη «φάτσα» Parker Posey και την Brooke Shields σε δεύτερο ρόλο. Εδώ βρίσκουμε εξαιρετική ισορροπία ανάμεσα στον ηλεκτρονικό, πειραματικό ήχο και τις sixties pop μελωδίες και είναι κρίμα που δε γνώρισε πιο ευρεία κυκλοφορία. Το ότι ασχολήθηκαν με την παραγωγή ενός soundtrack και στη συνέχεια με τις δικές τους ταινίες δεν είναι διόλου περίεργο. Από το ξεκίνημά τους, διέθεταν κινηματογραφικό, ατμοσφαιρικό ήχο. Το εξαιρετικό So Tough είναι από την αρχή μέχρι το τέλος διανθισμένο με samples από παλιές ταινίες, καθώς και πειραματικά ορχηστρικά κομμάτια ανάμεσα στα pop singles του δίσκου. Περαιτέρω πειρατισμοί υπάρχουν στις πλείστες παράλληλες κυκλοφορίες τους σε περιορισμένα αντίτυπα, αποκλειστικά και μόνο για το fan club τους. Στα σκαριά βρίσκεται η κυκλοφορία μιας συλλογής όλων αυτών των σπάνιων ηχογραφήσεων.

Μετά το πολύ ενδιαφέρον EP Places to Visit για λογαριασμό της Sub Pop, όπου συνεργάζονται με τους τακτικούς συνεργάτες

των Stereolab και Sonic Youth, Jim O'Rourke και Sean O'Hagan, και πειραματίζονται με έναν πιο βιομηχανικό, λιγότερο εμπορικό ήχο, ακολουθεί το Sound of Water (2000), που αποτελεί το πιο «avant-garde» άλμπουμ τους, και, όχι παραδόξως, το πιο αποτυχημένο σε πωλήσεις. Σε συνεργασία με τον O'Hagan και τους Γερμανούς Το Rocco Rot, προσπαθούν να φιλτράρουν τον έρωτά τους για τις αιθέριες αρμονίες του Brian Wilson και τη γερμανίζουσα ηλεκτρονική επανάληψη, και το αποτέλεσμα είναι λίαν αξιοπρεπές και πλούσιο, παρότι απουσιάζουν – νηλημένα ή όχι – οι θανατηφόρα κολλητικές μελωδίες στις οποίες μας έχουν συνηθίσει. Το ίδιο θα μπορούσαμε να πούμε και για το Finisterre, που αποτελεί ένα είδος επιστροφής στο ύφος του So Tough, γεμάτο samples και αναφορές στο Λονδίνο (παρούσα ακόμα και μια έφηβη rapper, όπως τότε η Q-Tee!), και σηματοδοτεί την επανένωσή τους με τον αρχικό τους παραγωγό Ian Catt. Παρά το ανεβασμένο dance κλίμα και τον κινηματογραφικό του καμβά, στερείται αξιομνημόνευτων μελωδιών και γι' αυτό προφανώς δεν γνωρίζει κι εκείνο ιδιαίτερη εμπορική επιτυχία. Ευτυχώς, το 2005, οι Saint Etienne επιστρέφουν με τον πιο ολοκληρωμένο τους δίσκο, το Tales from Turnpike House, όπου βρίσκουμε στοιχεία από όλους τους προηγούμενους αναμεμιγμένα με εντυπωσιακό τρόπο, καθώς και μελωδίες αντάξιες της φήμης τους. Απολύτως απαραίτητο το bonus EP Up the Wooden Hill, διαφημισμένο ως «μουσική για παιδιά» και ίσως ό,τι πιο πεμπτουσιωδώς pop έχουν κάνει μέχρι στιγμής.

www.saintetienne.com
myspace.com/saintetienne

PALAST ORCHESTER

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΜΙΑ ΜΠΑΝΤΑ ΜΕ ΧΙΟΥΜΟΡ!

του Δημήτρη Βόγλη

Στο προηγούμενο velvet είχαμε επισημάνει την απέχθειά μας στις copy-paste διασκευές. Αυτή τη φορά βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τελείως παράλληλη πραγματικότητα, όπου η διασκευή αποκτά μια διαφορετική οντότητα, έναν πραγματικό λόγο ύπαρξης. Υπεύθυνοι γι' αυτό είναι οι προερχόμενοι από τη Δανία Palast Orchester ή αλλιώς the one man show, ο Mr. Max Raabe. Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ο Max ξεκίνησε το 1986 σε ηλικία 23 ετών την ενασχόλησή του με τη μουσική, έχοντας βαθιά την αίσθηση του χιούμορ και αντιμετώπισης της τάξης των πραγμάτων. Α, και το φράκο του, απαραίτητο ένδυμα σε κάθε live εμφάνιση, ώστε να σε προσαρμόσει στο κατάλληλο περιβάλλον. Τότε δημιούργησε και τους Palast Orchester, μια πραγματικά πολυμελή ορχήστρα, με όλη τη λεπτομέρεια και μεγαλοπρέπεια που απαιτεί η περίπτωση. Για πολλά χρόνια έδιναν τις παραστάσεις τους βασισμένοι σε δικές τους συνθέσεις και τραγουδώντας, είτε στα γερμανικά είτε στην μητρική τους γλώσσα. Το μεγάλο ξέσπασμα έγινε πριν 3-4 χρόνια όταν αποφάσισαν να περάσουν σε έναν άλλο κόσμο, αυτό των διασκευών. Να ξεκαθαρίσουμε κάτι. Ο τύπος έχει ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ φωνή. Ναι, μπορεί να ακούγεται σαν ευνοησμένος σε φάσεις, αλλά δεν υπάρχει μία στο εκατομμύριο να σε αφήσει αδιάφορο, ό,τι μουσική κι αν ακούς. Ο τρόπος που παίζουν τα κομμάτια

και τα ερμηνεύει ο Max σε ταξιδεύουν στην εποχή του μεσοπολέμου, της ποτοπαγόρευσης, του Charleston, όπως εκεί παραέμπουν και οι ενδυματολογικές τους προτιμήσεις. Ναι, θυμίζουν Pink Martini, αλλά δεν είναι τόσο σοβαροί και παραέμπουν στους Άγγλους Montepulciano, αλλά δεν είναι τόσο 60s. Είναι σίγουρα κάτι διαφορετικό από αυτό που έχετε ακούσει, με τη δική τους ταυτότητα. Το Mambo no 5, ένα τραγούδι που το κορόιδευα όταν το είχε διασκευάσει κάποιος Lou Vega (αν θυμάμαι καλά), αποκτάει άλλη υπόσταση από τη βελούδινη φωνή του Max και τη... συμφωνική του. Εκπληκτική η διασκευή στο Love Supreme του Robbie Williams – άλλο τραγούδι κυριολεκτικά. Και δεν σταματάει εδώ. We will rock you, Sex bomb, Tainted love, Just a Gigolo και άλλα πολλά και mainstream χιτάκια που ακούγονται σαν δικές του συνθέσεις. Ο καυστικός τρόπος που τραγουδάει, σαν να χαμογελάει υποχθόνια, που αλλιάζει τα φώτα στα τραγούδια που έχει επιλέξει, τα οικειοποιείται με μεγάλη ευκολία και τους δίνει λόγο εκ νέου ύπαρξης. Όπως σοφά είχε γράψει κάποτε ο Jagger – όταν ακόμα έγραφε καλά – it's the singer not the song και αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Ναι, ο Max Raab και η Palast Orchester δεν πρόκειται να αλλιάζουν τον κόσμο ούτε να μας δώσουν κάτι καινούργιο μουσικά. Αν μην τι άλλο όμως μας κάνει να χαμογελάμε και αυτό είναι σημαντικό και δυσεύρετο nowadays...

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF... FRANÇOISE HARDY

b-sides./23

Δυστυχισμένα παιδικά χρόνια και οι τύψεις του πατέρα...

του Δημήτρη Βόγλη

Όταν αναφερόμαστε γενικά στη Γαλλία, ακούμε πολλά. Το πιο βαρετά συνηθισμένο που ακούμε είναι πόσο σωβινιστές είναι –δες και εμείς οι Ελληνάρες δεν είμαστε –, ότι δεν μιλάνε άλλη γλώσσα –δες και μιλάνε οι Άγγλοι, οι Ιταλοί, οι Ισπανοί, οι Αμερικάνοι και πάει λέγοντας. Θα ακούσουμε για τον Zidane και τη Lyon από τους νεότερους, τον Platini και τη Saint Etienne από τους παλιότερους, τον Truffaut, Godard και τον Tati, την Edith Piaf. Δεν μπορούμε να παραβλέπουμε τη nouvelle vague της γαλλικής μουσικής σκηνής στη δεκαετία του 60, ούτε φυσικά όλες αυτές τις όμορφες γυναίκες, πλάσματα που σημάδεψαν μια ολόκληρη εποχή και δημιούργησαν πρότυπα που ακόμα και σήμερα παραμένουν ανεξίτηλα. Και το περίεργο είναι ότι οι πιο πολλές είχαν και ταλέντο –δεν ήταν απλές διακοσμητικές φρουτιέρες. Brigitte Bardot, Jeanne Moreau, Anna Karina, Jane Birkin (αν και Αγγλίδα πάντα θα συγκαταλέγεται σ' αυτή την κατηγορία), Catherine Deneuve, Zouzou, Elisabeth, Petula Clark, France Gall, όλες οι ηλίθιες του Gainsbourg και όλες αυτές που μου διαφεύγουν. Στην κορυφή όμως αυτής της άτυπης ιεραρχίας βρίσκεται αναμφισβήτητη η Françoise Hardy – the yeh yeh (και όχι yeah) girl from Paris όπως την αποκαλούσαν τότε, η ντροπαλή ηριγκίτισσα με τα θλιμμένα μάτια. Το κορίτσι με την εύθραυστη φωνή και τα μακριά μαλλιά, που η μουσική της ξεπέρασε τα σύνορα της χώρας της και συγκίνησε τον Bob Dylan που ταξίδεψε μέχρι το Παρίσι για πάρτη της, για να της δώσει ο ίδιος το ποίημα που είχε γράψει για «την πιο όμορφη κοπέλα που είχε δει ποτέ», κάτι που διαπίστωσε λίγο αργότερα ο Mick Jagger και όλοι όσοι έχουν μάτια και βλέπουν, αλλιά και αυτιά για να ακούνε. Το κορίτσι δεν περίμενε να της φέρουν έτοιμα τραγούδια για να γίνει διάσημη, αλλιά πήρε την κατάσταση στα χέρια της, ελευθερώνοντας το θλιμμένο της κόσμο, δίνοντας μελωδία στα όνειρά της. Tous les garçons et les filles, Suzanne, Oh Oh Chéri (που έχουν διασκευάσει και οι Stereo Total), L'amitié, τα αριστουργήματα που της χάρισε ο Serge Gainsbourg, L'anamour και Comment te dire adieu και ένα από τα ωραιότερα τραγούδια όλων των εποχών, το μαγευτικό Le temps de l'amour (μαζί με τον Dutronc, τότε σύζυγό της). Κατάφερε να φτάσει στην κορυφή με την απλότητα και το ταλέντο της, χωρίς φανφαρισμούς και προκλήσεις. Δεν το είχε ανάγκη άλλωστε, πίστευε στον εαυτό της και αυτό ήταν το πιο σημαντικό από όλα. Κατάφερε να ξεπεράσει τα πολύ άσχημα παιδικά της χρόνια. Γεννημένη στις 18 Ιανουαρίου 1944, μεγάλωσε με τη μητέρα της και τη μικρότερη αδελφή της πολύ φτωχικά, καθώς ο πατέρας της εγκατέλειψε πολύ γρήγορα την οικογένεια και τους επισκεπτόταν μία μέρα το χρόνο. Όπως μοναχική και κλειστή από μικρή, δεν μπορούσε να ανεχτεί το καθεστώς της κατάρας που άκουγε μέρα-νύχτα από τη γιαγιά της για τον μπαμπά. Ξαν να μην έφτανε αυτό, η απόφαση της μητέρας της να τη στείλει εσώκλειστη σε γυμνάσιο θηλέων της εποχής την έκανε ακόμα πιο ντροπαλή και απόμακρη από τον κόσμο. Μόνο το ραδιόφωνο της έδινε χαρά και άκουγε τη μουσική της εποχής, σιγοτραγουδώντας ψιθυριστά για να μην την ακούνε. Όταν τελείωσε το γυμνάσιο, ο πατέρας της, μάλλον φορτωμένος από τύψεις, αποφάσισε να κάνει στην κόρη του το πρώτο της δώρο. Μια ακουστική κιθάρα. Τα υπόλοιπα είναι απλώς ιστορία...

BLACK WIRE

Counter Attack! Attack! Attack!

Οι Black Wire προέρχονται από την ίδια φουρνιά με τους Kaiser Chiefs και τους Forward Russia, που εμφανίστηκε πριν μερικά χρόνια στην ανερχόμενη τότε σκηνή του Leeds. Από το 2003 έχουν κυκλοφορήσει ένα άλμπουμ και μερικά ep-singles, μέσα από τα οποία φαίνεται γιατί γουστάρουν να ακούνε γκρουπ όπως οι Birthday Party, οι Cramps και οι Joy Division.

Το θετικό για αυτούς είναι πως έχουν γίνει αρκετές φορές «στόχος» του NME και από νωρίς μάλιστα, αφού το ντεμπούτο τους single "Attack! Attack! Attack!" είχε κερδίσει τον τίτλο του "single of the week", ενώ και οι υπόλοιπες κυκλοφορίες τους έτυχαν επίσης καλών κριτικών.

Η τελευταία τους κυκλοφορία είναι το 7" single "See the blood", ενώ αξίζει να σημειωθεί πως αρκετά από τα εξώφυλλά τους, είναι σχεδιασμένα από τον τραγουδιστή του γκρουπ Daniel Wilson, ο οποίος έχει φοιτήσει σε art school!

Ε, τι! Τζάμπα τα πτυχία!;

www.myspace.com/blackwireuk

THE DULOXS

Everyday is Halloween

Αστείες εμφανίσεις εμπνευσμένες κυρίως από τα 80s (όπως άηλυσσε και η μουσική τους), μπόλικο χιούμορ, ανορθόδοξη αηλιά πολύ ενδιαφέρουσα σύνθεση για indie-pop γκρουπ (ντραμς, keyboard, φωνή και κιθάρα γιοκ!) και όμορφες low-fi-pop-new-wave μελωδίες,

είναι τα βασικά αυτού του συμπαθέστατου γυναικείου τρίο από το Λονδίνο. Η μόνη τους επίσημη κυκλοφορία είναι ένα 7" single, "(I'm Gonna Follow) Your Star Trail/Boom Boom (Mormon Lovin' Momma)" και μέχρι στιγμής τα τραγούδια τους δεν είναι αρκετά ούτε καν για να συμπληρώσουν ένα υποτυπώδες playlist στα live τους. Και μια που το έφερε ο λόγος, για να καταλάβετε περίπου τι σημαίνει live για τις Duloks, η ατάκα της Mar (μίας εκ των τριών κοριτσιών του γκρουπ), τα λέει όλα: "Everyday is Halloween when you're a Dulok!".

www.duloks.com

ATTACK + DEFEND

ΜΠΕΕΕΕΕΕΕΕΕΕΕΕ!!

Τρία αδέρφια που κατέβηκαν από μια φάρμα στα βουνά της Ουαλίας για να γίνουν και αυτοί μέλος της βρετανικής μουσικής βιομηχανίας. Σκοπός; Να μαζέψουν λεφτά για να πάνε διακοπές στο Μέξικο! Αν και σε ελληνική version το εν λόγω σενάριο

θα είχε εφιαλτικά αποτελέσματα (δεν μιλάω για το Μεξικό, αηλιά για τα παιδιά που κατεβήκαν από το βουνό για να παίξουν indie), αντίθετα, ο φρέσκος αέρας στα βουνά της Ουαλίας δημιουργεί και φρέσκιες και καθαρές ιδέες για μουσική. Γι' αυτό καλὰ έκαναν λοιπόν που άφησαν τα βουνά, και πρώτοι και καλύτεροι αυτοί που το πήραν χαμπάρι ήταν οι Go Team!, οι οποίοι τους χρησιμοποίησαν στα πρώτα βήματά τους για να ανοίξουν κάποια από τα live τους. Ο indie electro ήχος τους έχει σε πολλή σημεία στοιχεία από το βουνό, τα οποία μερικές φορές παραπέμπουν σε κάποιους άηλους συγχωριανούς τους, τους Gorky Zygotic Mynci. Το ντεμπούτο τους άλμπουμ λέγεται Make και κυκλοφόρησε τον Ιούλιο, ενώ πριν από αυτό είχαν βγάλει το Owl (ep) και το Garibaldi σε 7".

www.attackanddefend.com

FRANK BLACK

Hanged on to his ego

Το όνομά του μια ζωή ταυτισμένο με τους Pixies, ένα από τα μεγαλύτερα alternative γκρουπ που έχει να επιδείξει η Αμερικάνικη ήπειρος, ο Francis Black ή αλλιώς Charles Michael Kittridge Thompson IV ξεκίνησε τη σόλο καριέρα του το 1993, αμέσως μετά τη διάλυση του θρυλικού γκρουπ από τη Βοστώνη. Η αποδοχή ήταν άμεση και καθολική, τόσο από τους φίλους των Pixies, αφού ο ήχος τους δεν άλλαξε και πάρα πολύ, όσο και από τα media που γνώριζαν ήδη ότι έχουν να κάνουν με έναν από τους μεγαλύτερους μουσικούς της εποχής. Αισίως από το 1993 μέχρι και σήμερα έχει κυκλοφορήσει δεκαπέντε άλμπουμ (με πιο πρόσφατο το Bluefinger), είτε ως Frank Black είτε με το γκρουπ του, Frank Black & The Catholics. Μέσα στο καλοκαίρι κυκλοφόρησε η συλλογή Frank Black 93-03 που περιέχει τις καλύτερες στιγμές της σόλο καριέρας του από το 1993.

www.frankblack.net

FOOTBALL CLUB

www.myspace.com/therennians

Τρεις τινέιτζερς, μόλις 16, 17 και 19 ετών, από τη γαλλική Rennes και με περίσσια αγάπη για το ποδόσφαιρο. Ακούστε όμως και τα τραγούδια τους, λένε! Σε γηπεδικό πάντα ύφος!

INDIE LABELS

(DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH)

του Νίκου Λιάσκα

b-sides./25

FAST PRODUCT (1977-1980)

Η εταιρεία Fast Product ξεκίνησε στο Εδιμβούργο της Σκωτίας το Δεκέμβριο του 1977 από τον Bob Last και τη φίλη του Hilary Morrison. Δεν ξεκίνησε σαν δισκογραφική εταιρεία αποκλειστικά, αλλά σαν ένα μέσο να κυκλοφορούν ό,τι τους ερχόταν στο μυαλό ανά πάσα στιγμή. Πρώτη κυκλοφορία (fast 1) ήταν ένα επτάιντσο με τίτλο "Never been in a riot" από τους Mekons, ένα συγκρότημα από το Leeds στο γνωστό D.I.Y. ύφος. Στους Mekons συμμετείχε ο John Langford, μετέπειτα γνωστός σαν μέλος των Three Johns και ως παραγωγός των δικών μας Libido Blume στα τέλη των 80s.

Δεύτερη κυκλοφορία (fast 2) ήταν το σινγκλ από τους 2.3, ένα συγκρότημα από το Sheffield. Η τρίτη κυκλοφορία (fast 3) ήταν ένα δελτίο τύπου σε μορφή φανζίν με τίτλο "The quality of life no1". Το δεύτερο μέρος του εν λόγω φανζίν με τίτλο "The quality of life no2" κυκλοφόρησε αργότερα με κωδικό (fast 6).

Το πρώτο επτάιντσο των Human League που κυκλοφόρησε το 1978 με τίτλο "Being boiled / Circus of death", ήταν η πρώτη μεγάλη επιτυχία της εταιρείας, παρόλο που ο δίσκος ήταν μονοφωνικός και ηχογραφημένος στο σπίτι. Οι Human League, πριν μετακομίσουν σε μεγαλύτερη δισκογραφική, είχαν και δεύτερη κυκλοφορία στη Fast. Ήταν το maxi single "The dignity of labour" (fast 10, 1979), με δώρο flexi single σε ορισμένα αντίτυπα. Η συνέχεια ήταν εξίσου εντυπωσιακή. Κυκλοφορεί το πρώτο δισκάκι των Gang Of Four με τρία κομμάτια (Damaged goods / Love like anthrax / Armalite rifle) και κωδικό fast 5. Το συγκρότημα μεταπήδησε στην πολυεθνική EMI και γνώρισε μεγάλη επιτυχία. Σήμερα είναι συγκρότημα αναφοράς και βασική επιρροή για συγκροτήματα της νέας σκηνής, όπως οι Franz Ferdinand, Good Shoes και άλλοι. Τα δύο από τα τρία κομμάτια του σινγκλ υπάρχουν και στο πρώτο τους άλμπουμ, αλλά οι εκτελέσεις εδώ είναι σαφώς ανώτερες.

Οι επόμενες δύο κυκλοφορίες για τη Fast είναι το δεύτερο επτάιντσο των Mekons με τίτλο "Where were you?" (fast 7) και το πρώτο επτά-

ιντσο των Scars με τίτλο "Horrorshow" (fast 8). Οι Scars είναι το μοναδικό σκωτσέζικο συγκρότημα που κυκλοφόρησε δίσκο στην εταιρεία και ηχητικά μοιάζει αρκετά με τους Mekons και τους 2.3.

Με τον κωδικό (fast 9) κυκλοφόρησαν μέσα στο 1979 μια σειρά από τρεις συλλογές, με τον γενικό τίτλο Earcom. Συγκεκριμένα η Earcom 1 (fast 9a), ήταν ένα 12" ep με συμμετέχοντες τους Prats, που αργότερα υπέγραψαν στη Rough trade, τους Blank Students και τους Flowers, προσωπικό συγκρότημα της Hilary Morrison. Η Earcom 2 (fast 9b) ήταν κι αυτή 12" ep με συμμετοχή των Joy Division με δύο αποκλειστικές συνθέσεις που είχαν τους τίτλους "Autosuggestion" και "From safety to where...?". Τα άλλα δύο γκρουπ της συλλογής ήταν οι Thursdays και οι Bascax. Τέλος, η Earcom 3 (fast 9c) κυκλοφόρησε σαν διπλό επτάιντσο με κομμάτια από τους Αμερικανούς Noh Mercy και Middle Class, τους Γερμανούς D.A.F. και τους Βρετανούς Stupid Babies. Το μοναδικό άλμπουμ της εταιρείας (fast 11), με τίτλο "The first year plan LP" κυκλοφόρησε τελικά μέσω της πολυεθνικής EMI.

Κάποια στιγμή ο Bob Last αποφάσισε ότι η εταιρεία έπρεπε να φτάσει στο τέλος της. Τα συγκροτήματα είχαν γίνει αρκετά γνωστά, ο κόσμος άρχισε να δείχνει ενδιαφέρον και η εταιρεία είχε ξεφύγει από τα D.I.Y. πρότυπα και την αρχική ιδέα ως art project. Πριν το τέλος κυκλοφόρησε το σινγκλ των θρύλων του San Fransisco Dead Kennedys με τίτλο "California uber alles" και κωδικό (fast 12). Εδώ τα λόγια είναι περιττά...

Μετά το τέλος της Fast ο Bob Last έφτιαξε ένα νέο label με την επωνυμία Pop Aural, με αρκετά αξιόλογες κυκλοφορίες και πιο γνωστούς τους Fire Engines.

Δείτε την ταινία ντοκυμαντέρ "Made in Sheffield-the birth of electronic pop".

Περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την ταινία στη διεύθυνση www.sheffieldvision.com

BRIGHT EYES

Αναζητούνται άτομα που άκουγαν τους Commander Venus – δηλαδή τον Conor Oberst από τα 14 του – για γνωριμία και σοβαρή σχέση.
του Μάριου Μπουμπή

Για να γράψεις ένα άρθρο για τον Conor Oberst πριν κάποια χρόνια, θα έπρεπε οπωσδήποτε από την πρώτη πρόταση να αναφέρεis την ηλικία του – τώρα όμως έχει φτάσει αισίως τα 27. Επίσης, δεν θα ήταν καθόλου περίεργο να πετάξεις σαν φωτοβολίδα μια σπόντα για τον διάδοχο του Bob Dylan (sic) που περνά από μπροστά μας και δεν τον έχουμε πάρει χαμπάρι ακόμα, κάνοντας τις ανάλογες συγκρίσεις. Φυσικά όλες αυτές οι ομορφιές έχουν ως σκοπό να δημιουργήσουν ένα περικείμενο που να δηλώνει ότι ο Conor “is some kind of genius” που ήνε και στην Omaha της Nebraska.

Ο μικρός – και όχι τόσο ανόητος – Conor ξεκίνησε να ηχογραφεί από το 1994 – σε ηλικία 14 ετών δηλαδή – σαν τραγουδιστής και κιθαρίστας των Commander Venus. Οι οποίοι μετά από δύο albums διαλύθηκαν, όμως πρόλαβαν να ιδρύσουν τη δική τους ανεξάρτητη δισκογραφική Saddle Creek που έχει υπό την σκέπη της μόντες σαν τους Cursive, τους Faint και παλιότερα τους Lullaby for the working class. Οι Bright Eyes, λοιπόν, αποτελούν ως επί το πλείστον προσωπική του υπόθεση με σταθερούς συνοδοιπόρους τον Mike Mogis και τον Nate Walcott, ενώ σε κάθε δουλειά συνηθίζει να προσκαλεί πολλούς νοματάιους για να του δώσουν ένα χεράκι.

Ο ήχος τους αναδύεται από το αλκοολικό ροκ των 70s και 80s, τσιμπολογάει από τις καλλιτεχνίζουσες ασυναρτησίες των Pogues, για να μετουσιωθεί στο lo-fi του Will Oldham, πατώντας φυσικά στα σύνορα της americana και της country παράδοσης. Η ραγισμένη φωνή του – που τότε σιγοψιθυρίζει παθιασμένα και τότε ουρλιάζει νονεμένα – διηγείται απλές καθημέρινες εικόνες των δρόμων με αξιοθαύμαστη άνεση και συνέπεια. Η ψυχική γύμνια και η ψυχολογική

κατάρρευση βρίσκονται συνήθως στο προσκήνιο, με ανατριχιαστική αληθοφάνεια στα όρια του νατουραλισμού. Αυτό που μένει πάντως είναι ότι από την πρώτη κιόλας κυκλοφορία των Bright Eyes κατόρθωσε να επαναφέρει την υπόθεση αμερικάνικο ροκ εκεί που της αρμόζει. Η αρχή, λοιπόν, έγινε το 1998 με το εξαιρετικό Letting off the happiness, ενώ μόλις πριν λίγους μήνες είχε κυκλοφορήσει μια συλλογή με τραγούδια που γράφτηκαν και ηχογραφήθηκαν από το 1995 μέχρι το 1997. Στα μέσα του 2000 οι Bright Eyes επέστρεψαν με το Fevers and mirrors που έτυχε εντυπωσιακής υποδοχής από τον μουσικό τύπο, ενώ αμέσως μετά ο Oberst αφιέρωσε περισσότερο χρόνο στους Desaparecidos, που αποτελούν το επίσημο side-project του. Έβγαλαν έναν δίσκο με τον τίτλο “Read music, speak Spanish”, στο my space τους στέλνουν μηνύματα απαιτώντας επανασύνδεση, τουρνέ και νέο δίσκο, ενώ οι ίδιοι για περιγραφή της μπάντας έχουν βάλει “christian rap, afrobeat, happy hardcore”. Άλλα λόγια ν’ αγαπιόμαστε δηλαδή. Πάντως και αυτοί αξίζουν ένα τσεκάρισμα, απλά έχουν σχετικά σκληρό ήχο και είναι ακόμη πιο πολιτικοποιημένοι. Επιστρέφοντας στους Bright Eyes κυκλοφορεί το καλοκαίρι του 2002 το “Lifted or the story is in the soil, keep your ear to the ground”, την καλύτερη ηχογράφησή τους μέχρι τώρα. Μιλάμε για έπος, ανεπανάληπτο... Τον Γενάρη του 2005 κυκλοφόρησαν δύο albums μαζί.

Το “I’m wide awake, it’s morning” με την πατροπαράδοτη συνταγή και το “Digital ash in a digital urn” που στεκόταν απέναντι, ηλεκτρισμένο και ελεγχόμενα πειραματικό, για να δημιουργηθεί το επιθυμητό δίπολο. Η τελευταία κυκλοφορία των Bright Eyes έγινε μόλις την άνοιξη που μας πέρασε με το Cassadaga. Έτσι λεγόταν εκείνο το spiritual campus – για να το πω κομπά – που ήταν εσώκλειστος ο Conor Oberst για πολλούς μήνες. Το Cassadaga είναι προφανώς ο κατώτερος δίσκος που έχουν ηχογραφήσει μέχρι τώρα οι Bright Eyes,

θέτοντας την εύλογη ερώτηση πόσο απέχει το καλύτερο από το χειρότερο τραγούδι τους. Ταλέντο σίγουρα του περισσεύει, απλά το περίεργο είναι ότι ώρες-ώρες λειτουργεί σαν ερασιτέχνης. Κι αυτό είναι ιδιαίτερα απολαυστικό για εμάς, απλά μάλλον εξοικωτικό για εκείνον. Στο “Let’s not shit ourselves” είχε γράψει ένα κατεβαστό από στίχους και απαιτούσε από τους οργανοπαίχτες του να συνεχίσουν να παίζουν μέχρι να φτύσει και την τελευταία του λέξη. Για την ιστορία αυτό το όργιο διήρκεσε 10 λεπτά, χωρίς να υπάρχει περίπτωση να το βαρεθεί κανείς.

Κάποιος, κάποτε ένα καλοκαίρι στα Χανιά, μου είχε πει πως ο Conor Oberst του φαινόταν σαν ένας μπουκτισμένος, κομπλεξικός τσαρλιτάβος που επιδίδεται σε μια ψεύτικη μελοδραματική φανφάρα. Κοινώς ότι μας κοροϊδεύει κατάνουτρα κι εμείς οι ανίδεοι μασάμε. Εντάξει, είναι μια άποψη κι αυτό... Προσωπικά πάντως μετά από τόσα χρόνια συνεχίζω να τον παρακολουθώ μαγεμένος, σαν να έχω μπροστά μου ένα σπινθηροβόλο πνεύμα που παράγει τη μουσική που με αγγίζει.

Οι Bright Eyes θα εμφανιστούν τέλη του μηνός στο φεστιβάλ ενός ραδιοφωνικού σταθμού – που έχει την ίδια συχνότητα με τον πολύ καλό πατρινό Mojo – μαζί με τους Smashing Pumpkins και τους Hot Hot Heat, ενώ λίγες μέρες μετά θα παίξουν στο Hollywood Bowl μαζί με τη φιλαρμονική του Los Angeles.

www.thisisbrighteyes.com
(Εκεί μπορείτε να δείτε και το video animation της «δικιάς μας» Asako για το I Must Belong Somewhere.)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

- Ολοκληρωμένα ή απευθυντικά τμήματα.
- Οι σπουδαστές του Ι.Ι.Ε.Κ. LEICA ACADEMY δικαιούνται **αναβολή στράτευσης**.
- Η διάρκεια σπουδών είναι 4 εξάμηνα.
- Οι σπουδαστές που ολοκληρώνουν

- με επιτυχία την κατάρτιση τους συμμετέχουν στις Πανελλήνιες Εξετάσεις Πιστοποίησης Επαγγελματικής Κατάρτισης, για την απόκτηση διπλώματος, με κρατική και Ευρωπαϊκή αναγνώριση.
- Οι απόφοιτοι της Φωτογραφικής Ακαδημίας δικαιούνται εξαμηνιαία πρακτική άσκηση, η οποία και

- αναγνωρίζεται ως επαγγελματική προϋπηρεσία για χορήγηση άδειας άσκησης επαγγέλματος.
- Στην Φωτογραφική Ακαδημία διδάσκουν καταξιωμένοι επιστήμονες και επαγγελματίες στο χώρο της φωτογραφίας.
- Διαθέτουμε το πιο σύγχρονο

- εξοπλισμό στην Ευρώπη και λειτουργούμε με αυστηρά επιστημονικές και επαγγελματικές προδιαγραφές.
- Η σχολή μας συνεργάζεται με τις καλύτερες Σχολές Φωτογραφίας και Πανεπιστήμια της Ευρώπης.

Α.Μ. 01041 Κ.Α.Δ.Α. ΣΤΟ18/180007

ΥΜΗΤΤΟΥ 243, 116 32 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210 7525328 • 7525343 • FAX: 210 7560487
www.leica-academy.gr • e-mail: info@leica-academy.gr

σειρά Βασική Γραφιστική

Ζωοδόχου Πηγής 121, Αθήνα 114 72
t 210 6424020 φ 210 6424029
info@dartbooks.gr
www.dartbooks.gr

dartbooks

Think of One

της Νατάσας Χτενά

Η τρέλλα των Think of One, είναι γλυκιά τρέλλα. Επί μῆνες έζησαν σε περιοχές όπως το Μαρόκο, η Βραζιλία και η Αρκτική, για να γνωρίσουν από τους ντόπιους νέες μουσικές, τεχνικές και τεχντροπίες και να δημιουργήσουν στη συνέχεια ολόκληρη άλμπουμ εμπνευσμένα από αυτές τους τις συναντήσεις. Πριν από αρκετά χρόνια, πιθανώς ελαφρά αγανακτισμένοι, εισέβαλαν ακάλεστοι στο στούντιο του ραδιοφωνικού σταθμού "Studio Brussel" και άρχισαν να παίζουν live έως ότου τους πέταξε έξω η ασφάλεια, ενώ το '99 το συγκρότημα περιόδευσε στη Γαλλία, παίζοντας ζωντανά στην πλάτη ενός απαρχαιωμένου φορτηγού, καθώς διέσχιζαν το κέντρο της Avignon. Αργότερα αποκάλεσαν το φορτηγό τους Naftmobile, το οποίο πλέον λαμπερό, ανανεωμένο και πλήρως εξοπλισμένο – και με τρέιλερ για τα περίφημα dj after-parties – το χρησιμοποιούν για να ταξιδεύουν και να παίζουν αναπάντεχα στις γωνιές του κόσμου (και στη χώρα μας, πρόσφατα). Ο συνθέτης και κιθαρίστας της αξιομνημόνευτης αυτής μπάντας, David Bonée, μίλησε στο Velvet:

Αν' όλες σας τις συναυλίες, ποια αποτέλεσε για σας αξέχαστη εμπειρία;

Πριν από μερικά χρόνια παίξαμε στο Μαρόκο μπροστά σε ένα κοινό που ήταν τελείως κουφό. Δεν το ξέραμε μέχρι που τελείωσε η συναυλία. Ο κόσμος χόρευε με έναν περίεργο τρόπο και το σύστημα ήχου ήταν εξαιρετικά δυνατό. Ήταν στην αυλή ενός σχολείου για κωφάλαλα παιδιά.

Πώς ακριβώς δημιουργείτε τη μουσική σας;

Συνήθως γράφω τις basslines, τις μελωδίες, τους στίχους και έπειτα τζαμάρουμε για να δημιουργήσουμε μια δομή. Μερικές φορές αναδιατάσσουμε κάποιο παραδοσιακό τραγούδι όταν δουλεύουμε με καλεσμένους.

Τι είδους εμπειρίες εμπνέουν συνήθως τραγούδια;

Τραγουδιστά κομμάτια στο δρόμο, στο αεροδρόμιο ή η παρακολούθηση κάποιας διαδήλωσης ή το παράκουσμα κάποιας συζήτησης ή η καταδίωξη από την αστυνομία ή κάποιοι κτηματίες, η κακοκαιρία, το μάζεμα αποσκευών, το άναμμα μηχανών, πλοία, τρένα, η οργή εξαιτίας ακραίας δεξιάς προπαγάνδας, φανταστικές ερωτικές ταινίες.

Ποιο πιστεύεις είναι το πιο απαιτητικό στοιχείο κατά τη δημιουργία μουσικής;

Η προσπάθεια που καταβάλλεις για να δημιουργήσεις την εντύπωση ότι το τραγούδι γράφτηκε από μόνο του.

Ποιες είναι οι αγαπημένες σου αναμνήσεις από τη ζωή σας ως κολεκτίβα στο σπίτι που μοιραστήκατε στην Αμβέρσα;

Θυμάμαι πάρα πολλά τζαμαρίσματα και έναν τεράστιο αριθμό μουσικών να χτυπούν την πόρτα, καθώς καθένας από εμάς έπαιζε σε πέντε τουλάχιστον διαφορετικές μπάντες.

Από τα μέρη που έχετε επισκεφτεί, ποιο σας έχει εμπνεύσει περισσότερο;

Η πόλη Ρεσίφε, στη Βραζιλία, διότι δίνει την εντύπωση ότι οι πάντες εκεί παίζουν μουσική.

Ποια χώρα ή κουλτούρα θα θέλατε πραγματικά να εξερευνήσετε μέσα στα επόμενα χρόνια;

Το Κονγκό.

Πώς αντιλαμβάνεστε την Ελλάδα και την κουλτούρα της ως περαστικοί ταξιδιώτες;

Πραγματικά εξαιρετικό κοινό. Είδα κάποια γλέντια γάμων και μου άρεσαν πολύ τα χρώματα, τα λευκά τραπεζομάντηλα και οι ρυθμοί, υπάρχει πάρα πολύ ενδιαφέρον μεταξύ των νέων ανθρώπων όσον αφορά στη μουσική.

το legal tender
παρουσιάζει

BIOS
εργαστήριο
εναλλακτικής
ακρόασης

momus

+ mathew sawyer & the ghosts

+ victory collapse

Σάββατο 15 Σεπτεμβρίου

Πειραιώς 84, τηλ: 210 3425335 | Ώρα Έναρξης: 21:00 | Είσοδος 15 ευρώ

χορηγός
επικοινωνίας

VELVET
magazine

BODY LANGUAGE

της Κορίνας Τριανταφυλλίδου

size./30

Ο Danzig Baldev είναι συλλέκτης. Για τα περασμένα 50 χρόνια δουλεύοντας σαν φύλακας στις χειρότερες φυλακές της Ρωσίας έχει καταγράψει τα τατουάζ του εγκληματικού υπόκοσμου. Το επάγγελμά του, του έδωσε την ευκαιρία να έχει σαν αποτέλεσμα μια απέραντη συλλογή. Τώρα πια δεν είναι απλώς ένας φύλακας με ένα χόμπι, είναι ένας ειδικός. Εκτός από εικόνες από θρυλικές φυλακές, όπως η Kresty, αρκετά από τα 3000 τατουάζ είναι από νεκροτομεία, την τελευταία στάση των κρατουμένων. Οι καρποί της δουλειάς του είναι τα δυο τελευταία του βιβλία, Criminal Tattoo Encyclopaedia I και II.

Ο πατέρας του Danzig ήταν ένας Buryat λαογράφος που είχε φυλακιστεί σε ένα από τα στρατόπεδα του Στάλιν, όπου και πέθανε. Η δημοκρατία του Buryat είναι ομοσπονδιακό στέλχος της Ρωσίας. Ο γιος του μεγάλωσε σε ένα από τα πολλή ορφανοτροφεία για τα παιδιά των «εχθρών της ανθρωπότητας», αυτό που θεωρούταν ο πατέρας του από το καθεστώς. Δεν διάλεξε τη δουλειά του φύλακα, απλά ήταν μια κοινή εξέλιξη των ορφανών παιδιών. Ακολούθησε όμως την επιθυμία του πατέρα του να διατηρήσει την κληρονομιά αυτής της εγκληματικής γλώσσας που θα έμενε μυστική σε όλους, εκτός

εάν ζεις μέσα στην παρανομία. Αυτά τα τατουάζ λένε κάτι παραπάνω από μια ιστορία. Είναι μια ιστορία ζωής που η καταγραφή της αρχίζει από την παιδική ηλικία. Οι εικόνες εξακριβώνουν την τάξη του εγκληματία. Δίνουν πληροφορίες για τα πάντα, την ανατροφή, σεξουαλικές προτιμήσεις, χρόνια στη φυλακή, απόπειρες αποδράσεων, ακόμα και εάν έχει διαπράξει φόνους εραστών και γιατί. Τίποτα δεν είναι μυστικό. Αυτά τα τατουάζ είναι το διαβατήριο αυτών των ανθρώπων και η ταυτότητά τους. Ανάμεσα σε όλα αυτά δεν λείπει το χιούμορ. Σκελετοί χορεύουν και παίζουν κιθάρα, κοροϊδεύοντας το θάνατο. Ο γάτος, ένα κοινό τατουάζ, σημαίνει πετυχημένος κλέφτης. Εκκλησίες με τρούλους που συμβολίζουν καταδίκες. Φαηλικά σύμβολα, νεκροκεφαλές και αιχμηρά αντικείμενα. Τα αφεντικά του υπόκοσμου δείχνουν τη δύναμή τους με σύμβολα όπως κορώνες, εμβλήματα και σταυρούς στο στήρνο. Ο σταυρός δείχνει δέσμευση και πίστη στη ζωή που ζουν, όπου όλοι είναι σταματισμένοι, ακόμα και ενάντια στη θέλησή τους. Τατουάζ δια βίας γίνονται άμα δεν είσαι υπάκουος ή δεν τιμάς τους άγραφους κανόνες. Ένας άνδρας που είχε καταδικαστεί για επιθέσεις σε ανήλικα

παιδιά μαρκάρεται με ένα μιστό τατουάζ, έτσι ώστε όλοι να ξέρουν τι σόι άνθρωπος είναι. Ακόμα και οι εγκληματίες έχουν πρότυπα. Τα πιο διακριτικά και απαραίτητα είναι τα δαχτυλίδια τατουάζ, κοινά σε άνδρες και γυναίκες. Με μόνο 10 δαχτυλίδια πρέπει να είσαι προσεκτικός με τις επιλογές σου. Μια τυπική διακόσμηση είναι οι 5 μικροί κύκλοι στον καρπό που σημαίνουν «4 φύλακες κι εγώ». Δηλαδή «Έχω πάει φυλακή». Κάθε δαχτυλίδι σημαίνει κάτι προσωπικό, όπως ρατσιστικές απόψεις. Ένα συγκεκριμένο σημαίνει «Ορφανό, μη βασίζεσαι σε κανέναν εκτός από τον εαυτό σου». Κάτι που θέλουν να θυμίζουν στον εαυτό τους. Τα σημερινά τατουάζ δεν έχουν καμία σχέση με την αναγκαιότητα εκείνων σε τούτα τα δύο βιβλία. Ένας εγκληματίας χωρίς τατουάζ είναι ένα τίποτα. Ο ίδιος ο Danzig λέει: «Το τατουάζ δεν είναι απλώς μια ανθρώπινη φωνή χαραγμένη στο σώμα, δεν είναι ρέπλικα, είναι η φωνή του σώματος, σαν vox reix». Άμα αυτή η φωνή δηλώνει πράγματα όπως «Είμαι ένα ζωντανό πτώμα», δείχνει μια άσχημη και απειλησιμένη ζωή, που όπως και να είναι πρέπει να καταγραφεί για το μέλλον, κάτι που θα ήταν αδύνατο εάν δεν υπήρχε η μονομανία αυτού του ανθρώπου.

VERO GELATO ITALIANO

Ιταλικά παγωτά, που για όσους γνωρίζουν είναι τα καλύτερα που υπάρχουν, ομορφαίνουν την πλατεία Εξαρχείων από τη βιτρίνα του Vero Gelato Italiano. Γνήσια gelati με πολλές γεύσεις σοκολάτας, toronto, rustico, choco banana, nutela, chococookies... από stracciatella έως tiramisu και από γιοούρτι με αγριοκέρασο έως mocha cafe... Γεύσεις που μας δροσίζουν και μας μένουν αξέχαστες!

Θεμιστοκλέους 72, Εξάρχεια, Τ: 210 3301 233

JOURNEY

The end of summer.
It's the beginning of my sentimental journey.

words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asako-masunouchi.com)

Φόρεμα Ringspun, Prime Timers

Πορτί Nixon, Master

Πανούτσι Schutz, Master

Στέλιος Φαϊτάκνς, Άτιπλο, 2007
Μικτή τεχνική σε καμβά
ευγενική παραχώρηση The Breeder, Αθήνα

Γιάννης Βαρελῆς, Άνθρωπος στο Φεγγάρι, 2007
Άποψη εγκατάστασης στο Krinzinger Projekte, Βιέννη.

art./34

1η Μπιενάλε της Αθήνας 2007

DESTROY ATHENS

10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ - 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Συμμετέχουν οι καλλιτέχνες:

Julian Rosefeldt & Piero Steinle, Void Network, Marc Bijl, The Erasers, Adbusters, hobbyporMUSEUM, Banu Cennetoglu, Omer Ali Kazma, Νίκος Κεσσανῆς, Γιάννης Σαββίδης, Florian Sussmayr, Ciprian Muresan, Chris Evans, The Otolith Group, Edward Lipski, Bernhard Willhelm, Γιώργος Σαπουντζῆς, Εύα Στεφανή, Στέφανος Τσιβόπουλος, Olaf Nicolai, Folkert de Jong, John Kleckner, Γιάννης Βαρελῆς, Εύα Βρετζῆκη, Στέλιος Φαϊτάκνς, Pablo Picasso Olaf Breuning, Gregor Schneider, Θανάσης Τότσικας, Bjarne Melgaard, Annelise Coste, Lotte Konow Lund, Jan Freuchen, Kajsa Dahlberg, Robert Gober, Γεωργία Σαγρή, Pierre Joseph, Sean Landers, Mark Manders, AVAF, Torbjorn Rodland, Aidas Bareikis, Kimberly Clark, Narve Hovdenakk, Martin Skauen, Βασίλης Καρούκ, Erkan Ozgen, John Bock, Γιάννης Αδαμάκος, Terence Koh, Elodie Pong, Temporary Services & Angelo, Peter Dreher, Christian Marclay, Derek Jarman, Ελένη Μυλωνά

1η Μπιενάλε της Αθήνας 2007

Destroy Athens

10 Σεπτεμβρίου - 18 Νοεμβρίου

Επιμελητές: Ξένια Καληκτασόγλου, Poka-Yio, Αυγουστίνος Ζενάκος

www.athensbiennale.org

Τεχνόπολις Δήμου Αθηναίων
Πειραιώς 100

Μετρό: Κεραμεικός

Τρόλϋ: Νο 21 (από Ομόνοια)

Λεωφορεία ΟΑΣΑ: 035, 049, 811, 815, 838, 914, Β18, Γ18, 731, 031

Τέρενς Κοχ, 4' 26", 2006-07

Φωτογραφική τεκμηρίωση – εκτύπωση lightjet
σε πλαίσιο κατασκευασμένο από τον καλλιτέχνη,
99,69 X 59,05 εκ. με το πλαίσιο
5 αντίγραφα + 1 δοκίμιο του καλλιτέχνη υπογεγραμμένο,
με ημερομηνία και αριθμημένο σε επικολλημένη πινακίδα
Φωτογραφία: ευγενική παραχώρηση Peres Projects,
Λος Άντζελες, Βερολίνο

Φόλκερτ ντε Γιόνγκ

Η λιτανεία του θανάτου: το αίμα μου, το πετρέλαιό μου, ο κόπας μου, 2007
Αφροδέξ, αφρός πολυουρεθάνης. Μεταβλητές διαστάσεις
Άποψη εγκατάστασης, Γκαλερί James Cohan, Νέα Υόρκη, The Armory Show 2007
Φωτογραφία: ευγενική παραχώρηση Librado Romero / The NY Times

Επίσης, στα πλαίσια της Μπιενάλε θα παρουσιαστούν και τα παρακάτω projects:

Η έκθεση **How to endure** (Πώς να υπομένεις) σε επιμέλεια Tom Morton.

Καλλιτέχνες: Charles Avery, Miguel Calderon, Allen Ginsberg, Loris Greaud,
Roger Hiorns, Matthew Day Jackson, Germaine Kruip, Grant Morrison & Frank Quitely,
Olivia Plender, Maaike Schoorel.

How to Endure

Πρώην ξενοδοχείο "Γαλήνη"
Λεωνίδου 38, Μεταξουργείο
Μετρό: Μεταξουργείο

Η έκθεση **Young Athenians** (Νέοι Αθηναίοι) σε επιμέλεια Neil Mulholland.

Καλλιτέχνες: Tam A, Kim Coleman, Craig Coulthard, Keith Farquhar, Tommy Grace, Jenny
Hogarth, Keith MacIsaac, Darius Jones, David MacLean, John Mullen, Ellen Munro, One O'Clock
Gun, Lee O'Connor, Katie Orton, Kate Owens, Sophie Rogers, Robin Scott, Cathy Stafford.

Young Athenians

Κεραμεικού 43, Μεταξουργείο
Μετρό: Μεταξουργείο

Destroy Athens – Live

Live @ Preview

The Callas

Paper Rad

9 Σεπτεμβρίου, 21.00

Live @ Public Opening

Επιμέλεια: Χρήση Βαϊτσου

Καλλιτέχνες: **Antifamily, Infinite Livez
vs DJ Tendraw, 7000 Dirhams**

10 Σεπτεμβρίου, 21.00

«Τεχνόπολις» του Δήμου Αθηναίων

Καταστροφικά ηχητικά συμβάντα

Επιμέλεια: Ilios

Καλλιτέχνες: **Costes, Antimatter/ Z.
Karkowski, Scott Arford, V/VM, Dave
Philips, Michael Gendre**

13 – 14 Οκτωβρίου

"417" Club, Κεραμεικού 53

Destroy Athens - Film

Υπαίθριες προβολές

Μια επιλογή από ταινίες και video
καλλιτεχνών που συμμετέχουν στην 1η
Μπιενάλε της Αθήνας **Destroy Athens.**

Υπαίθριες προβολές 9 – 10 Σεπτεμβρίου
Ιάσονος 8

104 36 Μεταξουργείο

Μετρό: Μεταξουργείο

Προβολές στα όρια

Ταινίες των Nina Menkes, Benedek
Fliegauf, Pavel Medvedev, Velasco
Broca, Εύας Στεφανή, επιλεγμένες από
το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου
της Αθήνας «Νύχτες Πρεμιέρας» και
τη Μπιενάλε της Αθήνας.

20 – 30 Σεπτεμβρίου

Κινηματογράφος Απόλλων, Σταδίου 20

A.V.A.F. (Assume Vivid Astro Focus)
Abra Vana Alucinete Fogo, 2006

Άποψη εγκατάστασης, Casa Triangulo, Σάο Πάολο, Βραζιλία
Φωτογραφία: ευγενική παραχώρηση Peres Projects,
Λος Άντζελες, Βερολίνο

Κώστας Πολυχρόνου,
One More Dub, 2007

MEATSPACE Πεδίο Δράσης ΚΟΔΡΑ 07

Η έκθεση MEATSPACE επιχειρεί να αφουγκραστεί τη θέση του Έλληνα καλλιτέχνη σήμερα, λειτουργώντας σαν ένα καρδιογράφημα που αποτυπώνει τους συναισθηματικούς κραδασμούς μιας ομάδας ανθρώπων σε καιρούς ανιάτης κρίσης. Την έκθεση MEATSPACE επιμελείται ο ιστορικός τέχνης Χριστόφορος Μαρίνος. Η έκθεση πραγματοποιείται στο πλαίσιο του φεστιβάλ Πεδίο Δράσης ΚΟΔΡΑ 07.

2 - 16 Σεπτεμβρίου
Δήμος Καθαμαριάς, Θεσσαλονίκη

REMAP KM www.remapkm.com

Το ReMap KM αποτελεί ένα πολυπλευρο καλλιτεχνικό σχέδιο που λειτουργεί παράλληλα με την 1η Μπιενάλε της Αθήνας, από 8 Σεπτεμβρίου έως 24 Νοεμβρίου 2007, στην περιοχή Κεραμεικού/Μεταξουργείου της Αθήνας. Αποσκοπεί στο να δώσει μία ακόμα πτυχή στο θεματολογικό και μεθοδολογικό πλαίσιο της 1ης Μπιενάλε της Αθήνας, με τίτλο "Destroy Athens", μέσα από την εξερεύνηση της ταυτότητας της συγκεκριμένης περιοχής και την αναθεώρηση του τρόπου χρήσης ιδιωτικών και δημόσιων χώρων. Καλλιτεχνική διεύθυνση και συντονισμός προγράμματος: Χλόη Βαίτσου

TRAUMA QUEEN

Μια έκθεση σύγχρονης τέχνης που πραγματεύεται την εμπειρία της ψυχικής οδύνης, "Trauma", σε αντιπαροχή με στοιχεία υπερβολής, χιούμορ, ειρωνείας και ελαφρότητας που πηγάζουν από τη έκφραση "Drama Queen". Διοργάνωση και καλλιτεχνική επιμέλεια: Χάρης Κοντοσφύρης, Ζωή Παππά
Guest Curator: Christian Rupp

Ξενοδοχείο Mediterranean,
Βερανζέρου 28, Αθήνα
7 Σεπτεμβρίου - 20 Οκτωβρίου
Ώρες λειτουργίας:
7 - 15 Σεπτεμβρίου:
καθημερινά 14.00 - 21.00
17 Σεπτεμβρίου - 20 Οκτωβρίου:
Πέμ., Παρ. 16.00 - 21.00 και
Σάβ. 11.00 - 16.00

Sour Meadow

CLARE WOODS www.rebeccacamhi.com

Η δουλειά της Clare Woods πραγματεύεται ένα από τα χαρακτηριστικά στοιχεία της Αγγλικής κουλτούρας: τοπία της φύσης. Στους πίνακες που θα παρουσιάσει στην Αθήνα περιγράφει τοπία που είναι συγχρόνως οικεία και έρημα. Αν και τα μέρη που απεικονίζονται είναι αφηρημένα, έχουν μια συναισθηματική φόρτιση. Όλα τα έργα της βασίζονται σε φωτογραφίες που έχει τραβήξει στη Βρετανική εξοχή και τα βρίσκει ελκυστικά και με κάποιο τρόπο στοιχειωμένα.

Εγκαίνια:
Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου,
12.00 - 24.00
Ιάσωνος 47, Μεταξουργείο
(προσωρινός χώρος)
Ώρες λειτουργίας για τις πρώτες μέρες μόνο στο πλαίσιο των εγκαίνιων της 1ης Μπιενάλε της Αθήνας:
Κυρ. 9 Σεπτεμβρίου: 12.00 - 24.00
Δευτ. 10 Σεπτεμβρίου: 12.00 - 24.00
11 Σεπτεμβρίου - 20 Οκτωβρίου:
Τρ. - Σάβ. 16.00 - 20.00,
Κυρ. 14.00 - 20.00

David Altmejd
The Giant, 2006
Copyright: ο καλλιτέχνης
Ευγενική παραχώρηση:
Stuart Shave/Modern Art,
London & Andrea Rosen
Gallery, New York

Fractured Figure | Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ

Fractured Figure ονομάζεται η νέα διοργάνωση του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ με έργα από τη Συλλογή Δάκη Ιωάννου, σε μια προσπάθεια διερεύνησης αφενός του τρόπου με τον οποίο ένας ολόκληρος αυξανόμενος αριθμός καλλιτεχνών αντιμετωπίζει την ανθρώπινη μορφή και αφετέρου του τρόπου που διαφορετικές, αλλά ισχύουσες παράλληλα, εκδοχές της πραγματικότητας συνθέτουν την εμπειρία μας από τον κόσμο.

Την έκθεση επιμελείται ο Jeffrey Deitch, με σύμβουλο επιμέλειας τον Massimiliano Gioni.

6 Σεπτεμβρίου 2007 - 29 Μαρτίου 2008
Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Φιλελλήνων 11 & Εμ. Παππά, Νέα Ιωνία
Τ: 210 2758 490, F: 210 2754 862, E: info@deste.gr, S: www.deste.gr
6 - 30 Σεπτεμβρίου 2007: Δευτέρα - Σάββατο, 12:00 - 20:00
2 Οκτωβρίου 2007 - 29 Μαρτίου 2008: Πέμπτη - Σάββατο, 12.00 - 20.00

OMILITE ELINIKA?

του Κωνσταντίνου Δαγριτζίκου

Τσα! Πώς πάει; Δεν είναι άπειρα σπαστικό που και τα δέκα δάχτυλά σου έχουν ιδρώσει σαν ραδίκια (;) πάνω στις προηγούμενες σελίδες και ξεβάφει πάνω τους το μελάνι σαν αστακός (;); Αυτά έχει το καλοκαιράκι στην Ελλάδα!! Πήγαινε βρε κορόιδο κάνε νησάκι να την κάνεις λαχείο... Τόσα έχουμε...! Αν βαρέθηκες τα ίδια και τα ίδια, τότε πετάξου μέχρις του St. Louis μια βοήτουλα. Επισκέπτεσαι το Boots και μετά πας ένα δήμενο road trip στη Βόρεια Αμερική ν' ανακαλύψεις τα shooting locations του Κογανίσqatsi. Ωχ, ωραίο ακούγεται αυτό πλάκα-πλάκα! Μωρέ, ηες; Χουμμμμμμ (σκεπτικός)... Μην τα λέμε πάλι, τα καλύτερα project spaces εκτός Ελλάδας, τα οποία τρέχουν από δικά μας παιδιά. Η παρουσίαση βασίζεται κάθε φορά σε ένα μονολεκτικό ερωτηματολόγιο 5 ερωτήσεων: Πού; Πότε; Ποιος; Γιατί; Τι άλλα;

Αυτό το μήνα παρουσιάζουμε το Boots Contemporary Art Space (οι φίλοι μάς λένε Boots), το οποίο βρίσκεται στο St. Louis στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Πού;

Boots Contemporary Art Space, 2307 Cherokee St., St. Louis, MO 63118. USA, www.bootsart.com

Πότε;

Ανοίξαμε τις πόρτες μας την Παρασκευή 13 Οκτωβρίου 2006, με την έκθεση "The Politics of Friendship".

Ποιος;

Ο Juan William Chavez, Artist/Director (St. Louis) και οι Boots Agents: η Γεωργία Κοτρέτσος, καλλιτέχινιδα/Editor-in-chief, Boot Print (Αθήνα), ο Bryan Reckamp, καλλιτέχνης/Graphic Designer (San Francisco) και ο John Peck, καλλιτέχνης (Miami).

Γιατί;

Γιατί πρώτα απ' όλα το είχαμε ανάγκη. Η ιδέα ξεκίνησε με αφορμή τη συνάντησή μας στο School of the Art Institute of Chicago. Τα μέλη της ομάδας μας έχουν διαφορετικές προσλαμβάνουσες, ερεθίσματα και ανησυχίες. Αυτό μας ώθησε στη δημιουργία του art-lab στο St. Louis, το οποίο υποστηρίζει καινούργιες δουλειές

emerging/mid-career καλλιτεχνών και επιμελητών. Στόχος μας είναι το Boots να λειτουργεί ως ένα network καλλιτεχνών σε διαφορετικά μέρη του κόσμου, που δημιουργεί πειραματικά projects και συνεργασίες. Έτσι, το Boots είναι μια πλατφόρμα καθολικής έκφρασης και επικοινωνίας, χωρίς γεωγραφικούς περιορισμούς, και το St. Louis είναι για μας το μέρος συγκέντρωσης υλικού ιδεών και ταυτόχρονα το σημείο διανομής του σε δημιουργικούς αποδέκτες. Το Boots είναι ένας artist-run χώρος, συνώνυμος του εργαστηρίου μας.

Τι άλλα;

- Boots international artist-in-residence program.
- Boot Print: διετής έκδοση πάνω στη σύγχρονη τέχνη (απομυθοποίηση και απενοχοποίησή της από ανταποκριτές του κέντρου και της περιφέρειας). Διανέμεται σε 2000 αντίτυπα και είναι διαθέσιμο σε μορφή pdf στο www.bootsart.com.
- Εκθέσεις καθοκαιριού 2007: "MFA Road Show", σε επιμέλεια του Dan Cameron με 28 διεθνείς καλλιτέχνες από το School of Visual Arts της Νέας Υόρκης. "Here and Elsewhere", σε επιμέλεια του Tim Ridlen με Artists in the Marketplace καλλιτέχνες από το Bronx Museum of the Arts.

ANARCHITEKTUR

Καμιά φορά έρχεται η ημερομηνία που πρέπει να παραδώσω τη στήλη και δεν έχω σκεφτεί καν τι θα μπορούσα να γράψω. Ευτυχώς, την ίδια στιγμή μετακόμιζα το σπίτι/γραφείο, οπότε πέρασε από μπροστά μου όλη η βιβλιοθήκη, και είδα βιβλία και περιοδικά που ήταν θαμμένα κάτω από ανούσιες στοίβες από άλλα περιοδικά και βιβλία και ό,τι έχει απομείνει από τις περιοδικές μου μετακομίσεις. Ένα περιοδικό που ξεφύτρωσε από μια στοίβα ήταν το ANARCHITEKTUR, το οποίο αγόρασα από ίσως το αγαπημένο μου αρχιτεκτονικό βιβλιοπωλείο PRO-QM στο Mitte του Βερολίνου, όπου αν πάτε σίγουρα θα την πληρώσει η πιστωτική σας, γιατί έχει από τις καλύτερες συλλογές βιβλίων αρχιτεκτονικής, design κλπ κλπ. Το ANARCHITEKTUR το αγόρασα μόνο και μόνο για τον τίτλο, και για το εξώφυλλο, και προσπάθησα πολύ να το διαβάσω, αλλά είναι γεμάτο 90s ακτιβιστικο-αριστέρ και αφέλη αντιαμερικανοκαταναλωτικά μπηλα-μπηλα, οπότε δεν ήταν καθόλου στα πλάισια των επιφανειακών και καμιά φορά ενοχλητικών ενδιαφερόντων μου, αλλά το εξώφυλλο σουπερ.

<http://www.pro-qm.de/>

PIN-UP

Featuring Interviews with Jürgen Mayer H, Daniel Libeskind, Zaha Hadid, Eck Oetum, and Anne Potbury

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

Αντίθετα, το αμερικανικό PIN-UP (που μαζί με το MARK που ανέφερα στη προηγούμενη στήλη είναι από τα καλύτερα περιοδικά για αρχιτεκτονική), το διαβάζω από άκρη σε άκρη, και όχι μόνο επειδή είναι το πρώτο GAY ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ. Καλά, δεν είναι αποκλειστικά gay, αλλά σε μεγάλο βαθμό yes, μια που το εκδίδει ο Felix Burrichter, πρώην βοηθός του Jor van Bennekom, ο οποίος βγάζει το διάσημο BUTT. Το PIN-UP αυτοαποκαλείται Magazine for Architectural entertainment και στο πρώτο του τεύχος είχε συνέντευξη με τον ταχύτατα ανερχόμενο Γερμανό Juergen Mayer H, ο οποίος είναι από τους πολύ λίγους ανοιχτά gay αρχιτέκτονες και μιλάει για τα πρόσφατά του έργα, αλλά και τη ζωή του και πώς είναι να γίνεσαι 40 και

άλλα πολλά. Κάποτε τον ρώτησα ποιοι άλλοι εκτός από αυτόν και μένα είναι openly gay, και γενικά κουτσομπολεύαμε λιγάκι, αλλά τελικά δεν βγάλαμε ούτε 5 ονόματα. Σε άλλες σελίδες του PIN-UP μπορείτε να δείτε φωτογράφιση με μακέτες από ουρανοξύστες φωτογραφημένες σαν πέν ή και δοντιές ή κάτι τέτοιο, μια καταπληκτική συνέντευξη με την Anna Petrescu, την αρχιτέκτονα που σε ηλικία 27 χρονών σχεδίασε το γιγαντιαίο Παλάτι των Ανθρώπων ή αλλιώς το Παλάτι του Δικτάτορα Τσαουσέσκου στη Ρουμανία, το δεύτερο μεγαλύτερο κτίριο μετά το Πεντάγωνο, με 4000 δωμάτια μέσα σε πάνω από μισό εκατομμύριο τετραγωνικά μέτρα.

www.pinupmagazine.org
www.jmayerh.de
www.buttmagazine.com

Μέσα σε μια στοίβα από περιοδικά βρήκα:

του Ανδρέα Αγγελιδάκη

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΑΓΑΖΑΚΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Μιλώντας για εναλλακτικά αρχιτεκτονικά περιοδικά, και ξαναεμφυλίζοντας το PIN-UP, θυμήθηκα την έκθεση που οργάνωσε πέρσι το STOREFRONT FOR ART AND ARCHITECTURE, ένα ανεξάρτητο κέντρο αρχιτεκτονικής στη Νέα Υόρκη. Το Storefront έχει γράψει μια μικρή ιστορία τα τελευταία 15 χρόνια, ξεκινώντας από τη στιγμή που άνοιξε την τσιμεντένια μετακινούμενη πρόσοψή του, την οποία σχεδίασε ο Steven Holl μαζί με τον Vito Acconci. Η πρόσοψη αυτή, όταν ανοίγει τελείως, μεταμορφώνει τον μικρό και τρομερά μακρόστενο χώρο του storefront σε μέρος του δρόμου, σαν να λείι στους αρχιτέκτονες βγείτε στο δρόμο, πάρτε τα πράγματα στα χέρια σας κλπ κλπ. Τεσπά (που θα ήλεγαν και στο ίντερνετ), το Storefront οργάνωσε την απόλυτη έκθεση αφιερωμένη στον εναλλακτικό αρχιτεκτονικό τύπο, περιλαμβάνοντας ιστορικά περιοδικά όπως το POLYGON 7, το AMAZING ARCHIGRAM, φυσικά το ARCHITECTURE PRINCIPLE, το PROVO και το FORM και πολλά άλλα.

www.storefrontnews.org

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΜΗΔΕΝ

Σε ένα άλλο από τα αγαπημένα μου αρχιτεκτονικά βιβλιοπωλεία, το FORM ZERO στο downtown του Los Angeles, βρήκα κάποτε μια φοβερή επετειακή έκδοση του ARCHITECTURE PRINCIPLE, του περιοδικού που έβγαζε ο PAUL VIRILIO με τον CLAUDE PARENT στα 60's και ίσως 70's στη Γαλλία, και το οποίο ήταν ουσιαστικά ένα μανιφέστο σε μορφή περιοδικού, όπως όλα τα καλά περιοδικά. Στο επετειακό αυτό τεύχος, που εξέδωσε το ίδιο το Form Zero (που τώρα πια έχει κλείσει- γιατί άραγε;), περιέχει όλα τα τεύχη που βγήκαν ποτέ, 9 + το 10 το οποίο έγινε ειδικά για την περίπτωση με κείμενα από πολλούς από τους πλέον διάσημους οπαδούς και μαθητές του Virilio, όπως τους Coop Himmelblau, τον Bernard Tschumi, Daniel Libeskind,

Jean Nouvel κ.ά. Επίσης μπορούμε να δούμε τα πρώτα κείμενα του Virilio για τα τσιμεντένια πολεμικά καταφύγια του 1ου ΠΠ στην ακτή της Νορμανδίας, που μερικά χρόνια μετά οδήγησαν στη συλλεκτική έκδοση BUNKER ARCHAEOLOGY. Άλλα τεύχη του ARCHITECTURE PRINCIPLE αναφέρονται στη FONCTION OBLIQUE, ένα διαγώνιο σύστημα κατοίκησης του πλανήτη: Τα επίπεδα επίπεδα είναι πολύ βαρετά, να ζούμε όλοι σε κεκλιμένα επίπεδα, δηλαδή σε ραμπο-επίπεδα κλη κλη. Μπορεί να ακούγεται κάπως ούφο, αλλά όλα σχεδόν τα τεύχη του Architecture Principe έχουν αποτελέσει έμπνευση και τροφή για απείρους αρχιτέκτονες και φοιτητές αρχιτεκτονικής και οι ιδέες που διαπραγματεύονται είναι ακόμα σε εξέλιξη.

CITY OF SOUND

BLDG
BLOG

ΠΕΣ ΤΟ Μ' ΕΝΑ BLOG

Όπως ήταν σχεδόν φυσικό, το Storefront μετά την έκθεση για τα alternative περιοδικά, οργάνωσε το POSTOPOLIS, ένα 5ημερο αφιερωμένο στον σημερινό εναλλακτικό αρχιτεκτονικό τύπο, δηλαδή τα BLOG. Συμμετείχαν το πολύ δυναμικό BLDG BLOG, το λονδρέζικο CITY OF SOUND, το SUBTOPIA και το INHABITAT, με συμμετοχές και ομιλίες από τους Lebbeus Woods, Mark Wigley Michael Sorkin & Mitchell Joachim, Joel Sanders, Ada Tolle & Giuseppe Lignano και πολλούς άλλους. Για να είμαι ειλικρινής, εκτός από το BLDG BLOG που διαβάζω καμιά φορά, και το City of Sound που έχει πολύ ενδιαφέροντα links, θα μπορούσαν να είχαν συμπεριλάβει και πολλή άλλα ενδιαφέροντα blog, όπως το PRUNED, ένα blog για την αρχιτεκτονική τοπίου και τα φυτά γενικότερα ή και το πολύ ψυχεδελικό VVORK, το οποίο εντελώς συμπωματικά σήμερα που πήγα να κάνω print screen για τη στήλη, έχει δημοσιεύσει τις νεκροκεφαλές από ρύζι του Naotaka Hiro. Γνώρισα τον Hiro πέρσι στο L.A. όταν έκανα έκθεση στην αρχιτεκτονική γκαλερί INMO, και μου είπε ότι είχε κλείσει πλέον το FORM ZERO. Κάπως όλα κάνουν κύκλο και η διπλανή μου στο HI-SPEED καννίζει

σα φουγάρο και είμαι αναγκασμένος να κάτω δίπλα της γιατί εδώ έχει ρίζα και πρέπει να τελειώσω τη στήλη πριν φτάσω στη Μύκονο όπου πάω να παρακολουθήσω την περφόρμανς του Terence Koh "IN DEATH JAVIER CANNOT RISE, IN HIS BIRTH HE RISES HIGHER" που οργανώνει η γκαλερί του Javier Peres, η οποία κάποτε ήταν μεσοτοιχία με την γκαλερί του INMO στο L.A., όπου θα προτιμούσα να πηγαίνω και όπου κανείς σχεδόν δεν καννίζει, γιατί HELLO, έχουμε και 2007, και τα εναλλακτικά περιοδικά αρχιτεκτονικής δεν χρεοκοπούν πια, γιατί όλα είναι BLOG δηλαδή ΤΣΑΜΠΑ, όπως και το VELVET που κρατάτε στα χέρια σας. Επιτέλους τελείωσα τη στήλη και τρέχω στους μη-καννίζοντες και μη-τσιριζόντες σε τρία κινητά συγχρόνως «αγάπη πάω στη Μύκονο, δεν προλαβαίνω, έχω και τα πράγματα» και πολλή άλλα πολύ λίθος πράγματα.

www.bldgblog.blogspot.com
www.cityofsound.com
www.pruned.com
www.vvork.com
www.subtopia.blogspot.com
www.peresprojects.com
www.inmogallery.net
www.kohbunny.com

THE THREE PARADOXES – PAUL HORNSCHEMEIER (FANTAGRAPHICS BOOKS)

Ο Paul Hornschemeier (mother come home, let us be perfectly clear) θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «ο David Lynch των σύγχρονων Αμερικάνικων comics», βάσει του τρόπου με τον οποίο αφηγείται και συνδέει τις πολλές ιστορίες που υπάρχουν σε καθένα από τα comic άλμπουμ του. Στο «the three paradoxes», το νέο του πόνημα, παρατηρούμε ωστόσο μια στροφή σε πιο «καταντότες» φόρμες, πράγμα το οποίο παρασέρνει το έργο του (και εμάς) σε νέα αναγνωστικά επίπεδα.

Το άλμπουμ ξεκινάει με μια αυτοβιογραφική ιστορία του ίδιου: Λίγες μέρες πριν συναντήσει για πρώτη φορά τον εξ' αποστάσεων μεγάλο του έρωτα (μία κοπέλα με καταγωγή Γερμανική, με την οποία έγινε pen-friend κατά λάθος), ο Paul επιστρέφει στο πατρικό του σπίτι για λίγες ημέρες. Το μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας αναπτύσσεται κατά τη διάρκεια ενός βραδινού περίπατου του Paul με τον πατέρα του, στο προάστιο του Οχάιο όπου κατοικούν.

Η ιστορία αυτή αποτελεί τον κύριο σκελετό πάνω στον οποίο ο Hornschemeier αναπτύσσει τέσσερις ακόμα ιστορίες: 1) την ιστορία ενός παιδιού που πρωταγωνιστεί στο comic που σχεδιάζει ο Paul όσο είναι στο πατρικό του σπίτι, 2) μία ανάμνηση-μπουνιά (με την κυριολεκτική έννοια) από τα παιδικά του χρόνια, η οποία ζωντανεύει στη μνήμη του όσο αυτός βγάζει φωτογραφίες την πόλη καθώς προχωράει με τον πατέρα του, 3) το παρελθόν ενός υπαλλήλου mini-market, ο οποίος έχει ένα τεράστιο, αποκρουστικό κόψιμο στον λαιμό του, που δεν του επιτρέπει να μιλήσει κανονικά, και τέλος 4) τη θεωρία που αναπτύσσει πάνω στο βήμα ένας αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος σχετικά με τρία παράδοξα που πιστεύει ότι συμβαίνουν στην κίνησή μας μέσα στον χώρο και στον χρόνο. Οι τέσσερις αυτές ιστορίες μπαίνουν-βγαίνουν στην κεντρική και είναι με τέτοιο τρόπο μονταρισμένες, που προωθούν την πλοκή της έως ότου αυτή τελειώσει.

Ο Paul προσπαθώντας να δώσει απαντήσεις στα ερωτήματα που θέτει στον ίδιο του τον εαυτό (μέσω φανταστικών διαλόγων που δημιουργεί στο μυαλό του), καταφέρνει με ένα γλυκόπικρο, αισιόδοξο τέλος να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε το αυτονόητο: για να διανύσεις μια απόσταση, θα πρέπει να είσαι σίγουρος πως θα τη διανύσεις ολόκληρη, πριν ακόμα ξεκινήσεις. Το μόνο που χρειάζεται είναι να κάνεις την αρχή.

Official Site: <http://www.margomitchell.com/thc/ph.htm>

MINIS: FOURTEEN SHORT STORIES BY BECKY CLOONAN (SELF-PUBLISHED)

Πριν κυκλοφορήσει στα Αμερικάνικα conventions ή αρχίσει να πωλείται από το επίσημο site της, η Becky Cloonan (Demo, American Virgin, East Coast Rising, Blast Comics) μάς έστειλε ένα αντίτυπο από το νέο της comic «Minis». Ο τόμος του «Minis» αποτελεί αυτο-έκδοση της δημιουργού και περιέχει, στις 164 σελίδες του, πολλή παλιά mini comics (εξού και ο τίτλος του) της Becky κατά την περίοδο μεταξύ των 2000 και 2002.

Παρόλη τη hit or miss αίσθηση που σου αφήνει η ανάγνωση των ιστοριών του «Minis», θεωρώ σημαντικό, για έναν δημιουργό comics, το να μοιράζεται με το αναγνωστικό κοινό ιστορίες του που δεν τον κάνουν ακριβώς περήφανο (τουλάχιστον στα μάτια των αναγνωστών του).

Η Becky γνωρίζει πως δεν θα είχε φτάσει στο σημείο που βρίσκεται τώρα (ανάμεσα στις πιο γνωστές δημιουργούς comics παγκοσμίως), αν δεν είχε φτιάξει όλα αυτά τα comics του «Minis». Με την έκδοση του τόμου προτρέπει τον κάθε νέο δημιουργό να μην το βάλει κάτω και να συνεχίσει να σχεδιάζει τα όποια comics σχεδιάζει. Σε κάθε σελίδα του «Minis», η Becky Cloonan φωνάζει: «There's still hope, mothafuckers! Go on and draw some kick-ass comics!». Και δεν θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε περισσότερο μαζί της.

Official Site: <http://www.estrigious.com/becky/>

Doff your caps, gentlemen.

Σχεδόν 2 μέτρα μπόι, περίπου 130 κιλά, ευτραφές μουστάκι, ματογυάλια με κορδονάκι στηριγμένα στη βάση του ρινικού οστού, πλατύγυρο καπέλο, κάπα και μπαστούνι με εσωτερική λεπίδα, βροντερή φωνή, γέλιο που μπορούσε να κατεδαφίσει το Camelot, συνεχώς αφηρημένος, κυνηγός θαυμάτων στα ομιχλώδη σκοτάδια του Λονδίνου, φασαριόζος συνδαιτυμόνας στην κεφαλή του τραπέζιού.

Γεννημένος το 1874 στο Λονδίνο, ο παραπάνω κύριος χαρακτηρίστηκε ως ο σπουδαιότερος συγγραφέας του 20ου αιώνα. Ίσως επειδή είχε έναν αλάθητο τρόπο έκφρασης, αλλιώς περισσότερο γιατί είχε κάτι πολύ μοναδικό να εκφράσει. Συγγραφέας, δοκιμιογράφος, ποιητής, κριτικός λογοτεχνίας, πολιτικός στοχαστής και διανοούμενος, δημοσίευσε χιλιάδες δοκίμια στην Illustrated London News (ένα από αυτά έκανε το νεαρό τότε δικηγόρο Mohandas Gandhi να ξεκινήσει τον αγώνα για τον τερματισμό του αποικιακού καθεστώτος των Άγγλων στην Ινδία), στην Daily News, καθώς και στη δική του GK's Weekly. Πρώτα και πάνω απ' όλα θεωρούσε τον εαυτό του δημοσιογράφο και με την ιδιότητα αυτή, ήταν από τους λίγους που αντιτάχθηκαν στον πόλεμο των Boers. Σ' αυτόν ανήκει και ο χαρακτηρισμός: "Journalism largely consists of saying 'Lord Jones is dead' to people who never knew that Lord Jones was alive".

Κοινωνική κριτική (**What's Wrong with the World**), πολιτική (**Eugenics and Other Evils**), θεολογία (**The Everlasting Man**), ποίηση (**The Logical Vegetarian-Ballad of White Horse**), μονογραφίες (**Robert Louis Stevenson - George Bernard Shaw - Charles Dickens**), αστυνομικές περιπέτειες με ήρωα έναν Ιρλανδό ιερέα-ντετέκτιβ (**Father Brown**), ιστορίες γεμάτες θαύματα και ανατροπές (**The Man Who Was Thursday, The Club of the Queer Trades**) που προκαλούσαν ευθέως τη μέση κοινή λογική, φτάνοντας θριαμβευτικά στη χώρα του παράδοξου.

Φίλος με τον George Bernard Shaw, τον H.G. Wells, τον Clarence Darrow και τον Bertrand Russell, η αγαπημένη τους ασχολία ήταν να διαφωνούν συνεχώς και αδιαλείπτως μεταξύ τους και ο Chesterton να αναδεικνύεται σχεδόν πάντα νικητής. Ήταν ικανότατος στο διάλογο και το οπλοστάσιο της ευφυΐας και των επιχειρημάτων του πανίσχυρο. Ωστόσο, για πάρα πολλά χρόνια αναγνωρίζονταν μόνο οι «αντίπαλοί» του, ενώ ταυτόχρονα τον θαύμαζαν άνθρωποι όπως ο Hemingway, ο Eliot, ο Graham Greene, η Agatha Christie, ο Borges και ο Marquez.

Ήταν δύσπιστος και αρνητικός απέναντι στη συσσώρευση πλούτου και μαζί με το φίλο του Hilaire Belloc υποστήριξαν τη θέση του Distributism (κατανομή ατομικής ιδιοκτησίας-αναδασμός γης) αντί του σοσιαλισμού και του καπιταλισμού. Το βιβλίο του **Napoleon of Notting Hill** έδωσε στον Michael Collins το έναυσμα για τον αγώνα της ανεξαρτησίας της Ιρλανδίας.

Έγραφε συνήθως στους σταθμούς των τραίνων και με μαθηματική ακρίβεια έκανε το δημολόγιο που έπρεπε να προλάβει. Έγραψε σχεδόν 100 βιβλία και επιμελήθηκε τα διηγήσια. Παρόλα αυτά αγνοήθηκε συστηματικά και ούτε έγιναν πολλές επανεκδόσεις των έργων του (το παράξενο βέβαια είναι το ότι έκανε πραγματικά θραύση η εκπομπή που είχε στο ραδιόφωνο του BBC!). Κάποτε τα κείμενά του διδάσκονταν στα σχολεία της Αγγλίας, πράγμα που δεν συμβαίνει πλέον. Η εκπαίδευση είναι μια πολύ σημαντική υπόθεση για να τη χειρίζονται μόνο οι εκπαιδευτικοί (ή οι αρμόδιοι ή και οι δύο) και το ίδιο συμβαίνει και με τις εκδόσεις βιβλίων. Ίσως να είναι «διδασκτικός», ίσως όχι, μάλλον όχι. Πάντως το σίγουρο είναι ότι μπορεί να σε κάνει να γελάσεις με την καρδιά σου, να φοβηθείς, να θαυμάσεις, να θυμώσεις και να ξεφύγεις από το 2+2=4.

Ο Chesterton δημιούργησε ένα σοβαρό πρόβλημα. Δεν ήταν, ούτε είναι δυνατόν να τον χαρακτηρίσει κανείς με μία λέξη, να του αποδώσει ένα ύφος, να τον εντάξει σε μια «γενιά». Το χειρότερο όμως είναι η στενομυαλιά και ο φόβος κριτικών και εκδοτών που προτίμησαν (και ίσως κάποιοι να προτιμούν ακόμα και σήμερα) να τον αγνοήσουν. Πέθανε το 1936.

GILBERT KEITH CHESTERTON: EVER HEARD OF HIM?

του Ηλία Παναζαχάρια

books./41

Η ΛΕΓΕΩΝΑ ΤΗΣ SUPERLEAGUE

του Αντρέα Κίκηρα

Στην ποδοσφαιρική Ελλάδα, κάνει πάντα αίσθηση όταν έρχεται να παίξει μπάλα κάποιο όνομα από το εξωτερικό που κάπου το 'χεις ακούσει, ειδικά μάλιστα εάν υπογράψει σε μια ομάδα εκτός των «τριών του κέντρου». Η φαντασίωση του οπαδού, ότι «αυτός ο παιχταράς ήρθε για να κάνει παπάδες» συνήθως κρατάει λίγο, αφού τις περισσότερες φορές κάποιο πρόβλημα υπάρχει. «Κουτσάλλογα», «καμμένοι», «συνταξιούχοι», «βαδιστές» είναι προσδιορισμοί που έχουν συνοδέψει στρατιές ιστορικών «παλιτών», χωρίς όμως πάντα να είναι αυτός ο κανόνας. Δηλαδή ιστορικά έχουν υπάρξει αρκετοί Ντεμόλ (Βέλγος δεξιός μπακ, βασικό στέλεχος της μεγάλης Εθνικής Βελγίου του '86 που ήρθε το '95 στον Πανιώνιο περίπου είκοσι κιλά βαρύτερος, βαδίζοντας σε 3 ματς), αλλά και κάποιοι Έμερσον (Βραζιλιάνος χαφ, κλασική φιγούρα των ευρωπαϊκών γηπέδων, που στα 34 του έπαιξε αξιοπρεπέστατα στην Ξάνθη, παίρνοντας μάλιστα μεταγραφή για την ΑΕΚ). Στη φετινή Σουπερλίγκα ήρθαν κάμποσες τέτοιες μορφές, με λαμπερές στιγμές στο βιογραφικό τους, ωστόσο και με ένα κοινό -ανησυχητικό- χαρακτηριστικό: η περυσινή σεζόν δεν ήταν για εκείνους αυτό που ήλμε «γεμάτη» ποδοσφαιρική χρονιά...

Ας δούμε 7 χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

Ρονάλντο Γκιάρο

(Ομάδα: Άρns, Ηλικία: 33, Καταγωγή: Βραζιλία)

Στον Άρη επιμένουν ότι αυτή η μεταγραφή θα έπρεπε να προβληθεί πολύ περισσότερο, και όχι μάλιστα λόγω πιασάρικου ονόματος. Με 14 συμμετοχές στην Εθνική Βραζιλίας (χάλκινος ολυμπιονίκης το '96 στην Ατλάντα) και πολλή -απαιτητικά- χιλιόμετρα σε Βραζιλία (Ατλέτικο Μινέιρο, Σάντος), Πορτογαλία (Μπενφίκα) και Τουρκία (Μπεσίκτας), το ζήτημα είναι πόσα ακόμα μπορεί να γράψει το κοντέρ. Τα πρώτα εν Ελλάδι δείγματα του Βραζιλιάνου στόπερ μιλούν ότι για έναν κλασικό «κόφτη», αλλά για έναν τεχνίτη αμυντικό που μπορεί να βάλει τη μπάλα κάτω και να «βγάλει την ομάδα μπροστά». Κλασικός Βραζιλιάνος μπακ δηλαδή. Μια θλάση στον τετρακέφαλο και μια πέτρα στα νεφρά (!) στη διάρκεια της προετοιμασίας δεν τον πτόησαν ώστε να μην είναι πανέτοιμος στην πρεμιέρα. Η αλήθεια είναι ότι πάνω στον Γκιάρο στηρίζονται πολλήs από τις ελπίδες του φετινού Άρη για το παραπάνω βήμα, αφού από τη μέση και μπροστά η ομάδα ήταν και παραμένει ok.

Γκλεν Σάθμον

Μίκαιλ Ντεμπούρα

Μίκαιλ Ντεμπούρα

(Ομάδα: Πανιώνιος, Ηλικία: 22, Καταγωγή: Γερμανία)

Ιδιαίτερη περίπτωση. Θα φαινόταν μάλλον αδιανόητο για έναν επιθετικό 22 ετών, διεθνή με τις Ελπίδες της Γερμανίας και με πάνω από 70 συμμετοχές ήδη στη Μπουντεσλίγκα να έρθει στην Ελλάδα και στον Πανιώνιο, αν δεν υπήρχαν δύο σημαντικές παράμετροι: Η μία ήταν η παρουσία του εξαίρετου Έβαλντ Λίνεν στον πάγκο των Νεοσυμμεριωτών (προπονητής του Ντεμπούρα όταν ήταν και οι δύο στο Αννόβερο) και η άλλη ότι δεν είναι και πολύ εύκολος με τα δίκτυα (8 γκολ σε 4 σεζόν), κάτι που έκανε την πορεία του από χρόνο σε χρόνο σχετικά καθοδική: Σάλκε, Αννόβερο, Γκλάντμπαχ... Ανάλαφρος και γρήγορος, κάτι σε Τιερί Ανρί προς το ξανθό του (ήλμε τώρα), υπέγραψε στον Πανιώνιο και μπήκε κατευθείαν για αρθροσκόπηση, ώστε να είναι έτοιμος στην αρχή. Το παιδί έχει κατά γενική ομολογία μεγάλο ταλέντο, αλλά αναζητείται η αιτία που δεν έχει καταφέρει ακόμα να το ξεδιπλώσει...

Γκλεν Σάθμον

(Ομάδα: ΠΑΟΚ, Ηλικία: 30, Καταγωγή: Νότια Αφρική)

Λευκός, Νοτιοαφρικανός, γεννημένος στη Ζιμπάμπουε και με καριέρα στην Ολλανδία: ένα κεφάλαιο της σύγχρονης ιστορίας της αποικιοκρατίας συνοψίζεται στο βιογραφικό του διάδοχου του Μάρτσιν Μίετσελ στη γραμμή κρούσης του ΠΑΟΚ. Ο Σάθμον ξεκίνησε δυναμικά την ευρωπαϊκή του σταδιοδρομία από τη β' κατηγορία της Ολλανδίας και τη Μπρέντα (16 γκολ στην πρώτη του σεζόν, το 1999-2000), όμως στη συνέχεια, κι ενώ η ομάδα ανέβηκε στην α' κατηγορία, τα γκολ έμπαιναν με το σταγονόμετρο (για σέντερ φορ του Ολλανδικού πρωταθλήματος). Παρόλα αυτά έγινε ιδιαίτερα αγαπητός στους φίλους τόσο της Μπρέντα, όσο και της Γκρόνινγκεν, στην οποία αγωνίστηκε επί μία πενταετία, κυρίως χάρη στο ομαδικό του πνεύμα και το πάθος. Το θέμα είναι ότι και ο Ζήσους Βρύζας, παρτενέρ του Σάθμον στη φετινή επίθεση του ΠΑΟΚ για τα ίδια χαρακτηριστικά έχει γίνει αγαπητός, όποτε μένει να δούμε ποιος θα βάζει τη μπάλα στο «πλεκτό». Ίσως ο φέρελνις Λάζαρος Χριστοδουλόπουλος, ή ο Σέρβος χαφ Ίλιεφ, επίσης με αξιόλογο βιογραφικό. Από την πλευρά του ο Σάθμον ξανακλήθηκε πέρυσι στην Εθνική της Νότιας Αφρικής μετά από 6 χρόνια και ελπίζει μέσω του ΠΑΟΚ να ζήσει το όνειρο ενός Μουντιάλ στην πατρίδα του, το 2010.

Ιμπραϊμα Μπακαγιόκο

Τόμαζ Ρατζίνσκι

Φάμπιαν Γκέρμπερ

(Ομάδα: ΟΦΗ, Ηλικία: 28, Καταγωγή: Γερμανία)

Για τον Γκέρμπερ ισχύει εν μέρει ό,τι και για τον Ντελιόουρα: δύσκολα θα ερχόταν να παίξει στην Ελλάδα αν δεν υπήρχε «δικός του» προπονητής, σαν τον συμπατριώτη του Ράινερ Μάουερ στον ΟΦΗ. Η πρώτη επαφή έγινε σε κάποια κρητική παραλία, όπου ο παίκτης έκανε διακοπές. Στις πρώτες του δηλώσεις ο Γκέρμπερ τόνιζε ότι «ήρθα για να βγάλουμε τον ΟΦΗ στην Ευρώπη», όμως η συνεισφορά του στη διπλή συνάντηση με την Τομπόλη από το Καζακστάν (για το Κύπελλο Ιντερτότο) ήταν μάλλον φτωχή, με τον παίκτη να δείχνει κάπως βαρύν και άχρωμος, «μυλο-κάροντας» τη μεσαία γραμμή της ομάδας. Μοιραία ήρθε και ο απο-κλεισμός, όμως ο Γερμανός δεξιός χαφ έδειξε να παίρνει τα πάνω του στα υπόλοιπα φιλικά. Έχει αγωνιστεί σε πάνω από 100 παιχνίδια στη Μπουντσελίγκα, σε ομάδες πάντως χαμηλών πτήσεων (Φράιμπουργκ και –κυρίως– Μάιντς), έχοντας γνωρίσει και με τις δύο την νίκη του υποβιβασμού. Στην καριέρα του καταγράφεται και ένα συμπαθές πέρασμα από τη β' κατηγορία, στη «χάρντκορ» Ζανκ Πάουλι, υπό τις οδηγίες του πατέρα του –και πρώην μεγάλου στράικερ– Φραντς.

Ιμπραϊμα Μπακαγιόκο

(Ομάδα: Λάρισα, Ηλικία: 31, Καταγωγή: Ακτή Ελεφαντοστού)

Στα φιλικά προετοιμασίας της Λάρισας το γκολ σπάνιζε, και η ομάδα επί ένα σχεδόν δίμηνο αναζητούσε έναν σκόρερ, ο οποίος μάλιστα θα ήταν και «όνομα». Στα τέλη Αυγούστου το δίλημμα ήταν «Αγκάλη ή Μπακαγιόκο», με τον πρώην διεθνή Ιβोरιανό να κερδίζει τον –επίσης πρώην διεθνή– Νιγηριανό στο νήμα. Τώρα, αν τα καταφέρει ο Μπακαγιόκο να ματώσει τα δίχτυα της Σουπερλίγκα φέτος, είναι ένα ζήτημα. Το ίδιο είχε επιχειρήσει να κάνει και στην Πρέμιερσιπ (Έβερτον), στην Πριμέρα Ντιβιζιόν (Οσασούνα) και στη Σέριε Α (Λιβόρνο, Μεσίνα), με σχεδόν καταστροφικά αποτελέσματα. Σπάνια οι οπαδοί της Έβερτον τον εξαιρούν από «τη χειρότερη ομάδα όλων των εποχών», ενώ εκείνοι της Μεσίνα έχουν χαρακτηρίσει τη φυγή του ως «ό,τι καλύτερο μπορούσε να τύχει στην ομάδα». Οι χαμηλότερες απαιτήσεις του δικού μας πρωταθλήματος, αλλά και η χρυσή τετραετία (1999-2003) του «Μπάκα» στη Μαρσέιγ δίνουν ελπίδες. Στα χαϊλάι της ζωής του, συμπεριλαμβανεται και η ερμηνεία του ως Άμλετ σε μια παρωδία του έργου του Σέξπιρ στην Ακτή Ελεφαντοστού, δείγμα ότι το παιδί έχει χιούμορ...

Τόμαζ Ρατζίνσκι

(Ομάδα: Ξάνθη, Ηλικία: 34, Καταγωγή: Καναδάς)

Η τελευταία «βόμβα» των φετινών μεταγραφών ήρθε από την Ξάνθη, η οποία έφερε επιθετικό κατευθείαν από την Πρέμιερσιπ και μάλιστα καθόλου άγνωστο. Σε αντίθεση με τον Μπακαγιόκο, το όνομα του Καναδο-πολωνού Τόμαζ Ρατζίνσκι ακούγεται ευχάριστα σ' αφτιά των φαν της Έβερτον, αφού το πέρασμά του από το Λίβερπουλ για 3 σεζόν (2001-2004) δεν ήταν καθόλου κακό (91 συμμετοχές, 24 γκολ), κάνοντας μάλιστα «τρελό» δίδυμο με τον τότε τινέιτζερ Ουέιν Ρούνεϊ. Ακούστηκε αλλη μια τριετία στο Λονδίνο και τη Φούλαμ, λιγότερο πετυχημένη, αλλά αξιοπρεπής. Το ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο τον γνώρισε για τα καλά το 2000, όταν έπαιζε στο Βέλγιο και την Άντερλεχτ, σε μια βραδιά του Σάμμιους Λιγκ, οπότε και σκόραρε και τα δύο γκολ της νίκης της ομάδας επί της Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ στις Βρυξέλλες. Ο Ρατζίνσκι διαχρονικά φημίζεται για την ταχύτητά του και...μμμ...τίποτα άλλο. Αυτό είναι και το πρόβλημα που φάνηκε με τα χρόνια, ότι δηλαδή δεν παίζει και πολύ με το μυαλό. Τώρα στα 34, καλείται να διαπεράσει τις ελληνικές άμυνες, παίζοντας σε μια παραδοσιακά «δυσκοίλια» επίθεση, παρέα με τον γίγαντα Λαμπαδιόκο.

Λούισιο Φιλόμενο

(Ομάδα: Αστέρας Τρίπολης, Ηλικία: 27, Καταγωγή: Αργεντινή)

Κλασική περίπτωση «γυρολόγου», ένας από εκείνους που στηρίζουν την άποψη των παραγόντων του νεοφώτιστου Αστέρα ότι «πήραμε παίκτες που θα ζήτησαν οι μεγάλες ομάδες». Η μέχρι σήμερα καριέρα του Αργεντινίου επιθετικού μοιάζει με κινηματογραφικό έπος: από τη γενέτειρα Μπουένος Άιρες στην Ιταλία (Ιντερ, Ουντινέζε, στις β' ομάδες), μετά πάλι Αργεντινή (Σαν Λορέντζο), Μεξικό (Τζαγκουάρες), Κορέα (Μπουσάν), Η.Π.Α. (Ντι Σι Γιουνάιτεντ), ξανά πίσω στην Αργεντινή (Νουέβα Σικάγο), μέχρι την απόβαση στην Αρκαδία. Κι είναι ακόμα στα 27 του... Σχεδόν όπου κι αν αγωνίστηκε άφησε σχετικά καλό όνομα, αλλά για κάποιο λόγο (πιθανότατα εξαιτίας της τακτικής των ατζέντηδών του) δεν στέριωσε πουθενά για πάνω από δύο σεζόν. Πάντως στην Τρίπολη πιθανότατα θα νιώθει σαν το σπίτι του, αφού η λατινοαμερικάνικη παροιμία στην ομάδα αριθμεί 10 μέλη, λίγα λιγότερα από την ελληνική.

Πέρα από τους προαναφερθέντες, διακρίνει κανείς και αρκετούς άλλους που έχουν έρθει για να μαγέψουν στο φετινό πρωτάθλημα, ειδικά σε ομάδες που έφεραν «καρβιές» παικτών, όπως για παράδειγμα ο Ηρακλής (Μαρίνοκοιτς, Μπίνιο, Τσίνεγκε κλη), ο Ατρόμπος (μια δεκάδα άσημων λατινογενών, με καλά πρώτα δείγματα γραφής), ο Λεβαδειακός (Σίντζιλορτζ, Μοντόγια, Πιέτρ κλη), η Βέροια (ένα παράδοξο κράμα Περουβιανών και Ολλανδών, συν τον Σέρβο Κριβοκάιτς, πρώην του Ερυθρού Αστέρα). Έχει πλάκα, ότι πολλά από τα ψώνια των ομάδων μας φέτος έγιναν με την αμέριστη συνεισφορά του Youtube!

THE NIGHTRIDERS AT MOOI

Έρχονται οι Nightriders...ένα νέο τάγμα διασκέδασης, στελεχωμένο από καλλιτέχνες, djs και music freaks, με σκοπό τη διοργάνωση specialist parties και events στην καρδιά της Αθήνας, ελπίζοντας να δημιουργηθεί ένα νέο σημείο αναφοράς για όσους αγαπούν την πρωτοποριακή τέχνη και τη μουσική του παρελθόντος και του μέλλοντος κόσμου. Οι Nightriders απευθύνονται στα πιο άγρια, αλλόκοτα και πρόσχαρα party animals της Αθήνας, έχοντας συνείδηση της αποστολής τους να αποδείξουν ότι αυτή η πόλη μπορεί να προσφέρει ολόφρεσκες, ορμητικές και συναρπαστικές εμπειρίες στη νυχτερινή της ζωή.

Το πάθος μας να προσπαθούμε συνέχεια να ανακαλύπτουμε καινούργια πράγματα στη μουσική και η επιθυμία μας να μην τα απολαμβάνουμε μόνο στα σπίτια μας, μάς οδήγησε ώστε να αναλάβουμε δράση!

MOOI, Μιαούλη 6, Ψυρρή
Κάθε Πέμπτη, Παρασκευή και Σάββατο

CHRIS HAWTIN. THE HIVE

Ζωγραφική εγκατάσταση

Το bartesera παρουσιάζει τη ζωγραφική εγκατάσταση του Chris Hawtin, The Hive. Το έργο του Chris Hawtin, προερχόμενο από την παράδοση του μοντερνισμού, ενσωματώνει θεματολογία που αναφέρεται στην καταστροφή, τον πόλεμο, τους λαϊκούς θρύλους και την τεχνολογία του παρελθόντος και του μέλλοντος. Επικεντρώνεται στην εξαπάτηση του ανθρώπου από την εικόνα, σε αντίθεση με την τεχνολογία και τη σχέση του ανθρώπου με αυτήν.

Bartesera, Κολλοκοτρώνη 25 (στοά Πραξιτέλους)

17 Σεπτεμβρίου - 13 Οκτωβρίου

Εγκαίνια: Δευτέρα 17 Σεπτεμβρίου, 20:30

Ώρες λειτουργίας: Δευτ.-Σάββ. 10:00-22:00, Κυρ. 12:00-22:00

e-mail: bartesera@gmail.com

VISIBILITY

Το Visibility είναι μια καλλιτεχνική πράξη που εξερευνά τη δυναμική της επικοινωνίας μεταξύ καλλιτεχνών και κοινού στο δημόσιο χώρο, μέσα από ποικίλους καλλιτεχνικούς πειραματισμούς και τεχνικές, συνεργασίες κι επιτελεστικές δράσεις.

Δημόσια δράση Visibility

Λαϊκή Αγορά της Πλατείας Αττικής
Σάββατο 29 Σεπτεμβρίου, 7:00-14:00
Μετρό: Αττική

www.vsbtl.com
info@vsbtl.com

Εγκατάσταση Visibility

Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, Εξάρχεια
Σάββατο 29 Σεπτεμβρίου - Δευτέρα 1 Οκτωβρίου
Εγκαίνια: Σάββατο 29 Σεπτεμβρίου, 20:30
Ώρες λειτουργίας: 20:00-22:30
Μετρό: Ομόνοια

MOMUS AT BIOS

Η ομάδα Legal Tender παρουσιάζει μία ιδιαίτερη βραδιά στο BIOS (Πειραιώς 84), με live από το Momus, τους Mathew Sawyer & The Ghosts και τους Victory Collapse. Ο Momus επιστρέφει στην Αθήνα μετά από πολλά χρόνια. Πρόκειται για μια σπάνια περίπτωση για όσους δεν είχαν την ευκαιρία να δουν επί σκηνής αυτόν τον ιδιοφυή, μεταμοντέρνο πειρατή-σάτυρο, που πλέον δεν εμφανίζεται καθόλου συχνά. Μετ' των ήξεων και της μελωδίας, εδώ και είκοσι χρόνια σφύζει από ιδέες, πρωτοτυπία και ερωτισμό, έχοντας δημιουργήσει στις πιο ενδιαφέρουσες πρωτεύουσες του κόσμου και πειραματιστεί με κάθε είδος μουσικής. Support οι Mathew Sawyer & The Ghosts από το Λονδίνο, μουσικό όχημα του εικαστικού Mathew Sawyer, που πρόσφατα έκλεψαν την παράσταση στο Queen Elizabeth Hall καλεσμένοι από τον Jarvis Cocker στα πλαίσια του φεστιβάλ Meltdown. Οι Ghosts παίζουν ένα αμάλγαμα folk και pop, άλλοτε μελαγχολικό άλλοτε νευρώδες, το οποίο ξεχωρίζει λόγω των εξαιρετικών μελωδιών και ενορχηστρώσεων, αλλά και της πολύ ιδιαίτερης φωνής του Sawyer. Μετά τις συναυλίες θα ακολουθήσει πάρτυ με το γνωστό non ντελίριο του Legal Tender.

BIOS, Πειραιώς 84
Σάββατο 15 Σεπτεμβρίου
Ώρα έναρξης: 21:00
Είσοδος: 15€

www.imomus.com
www.mathewsawyer.co.uk
myspace.com/theghostsmyspace
myspace.com/legaltenders
myspace.com/victorycollapse

NEW VM

Το γνωστό μας vinyl microstore, το δισκοπωλείο που 11 χρόνια τώρα κάνει την τέχνη εμπόριο και το εμπόριο τέχνη, βρίσκεται σε φάση αναγέννησης. Η νέα μορφή του θα γίνει γνωστή στο ευρύ κοινό το τελευταίο 10ήμερο του Σεπτεμβρίου. Το νέο vm θα έχει προετοιμαστεί κατάλληλα ώστε να παρέχει υπηρεσίες καταφύγιου στο πιο ανήσυχο και δημιουργικό κομμάτι της νεολαίας. Ο νέος τρόπος συνοδικής λειτουργίας του δεν έχει ακόμη ανακοινωθεί, διότι μάλλον δεν υπάρχει ο ορισμός του στις εγκυκλοπαίδειες. Έγκυρες πηγές λένε πως ο χώρος θα λειτουργήσει σαν ένα πεδίο

έρευνας των κοινωνικών-οικονομικών-πολιτικών-πολιτισμικών σχέσεων και δομών που προκύπτουν στην καθημερινότητά μας όταν βρισκόμαστε μπροστά στο πρώτο θεμελιώδες φιλοσοφικό ερώτημα: Γιατί; Γιατί όχι;

Vinyl Microstore, Διδότου 34
www.vinylmicrostore.gr

KRISTA L.L. MUIR

Η νέα ελληνική χοροεσπερίδα BOOM!! επιστρέφει την Κυριακή 30 Σεπτεμβρίου στο TIKI για ένα απογευματινό πάρτυ σε συνεργασία με τον Κορμοράνο και επίτημη καλεσμένη την Krista L.L. Muir από το Μόντρεαλ, που αποφάσισε να σταματήσει προς το παρόν να υποδύεται τη φρενήρη Βαυαρή πληκτρού Lederhosen Lucil και να γράψει απλά, συγκινητικά και όμορφα love songs με συνοδεία ukulele. Ό,τι πρέπει για το Κυριακάτικο hangover!

TIKI (πρώην Deluxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη)
Κυριακή 30 Σεπτεμβρίου
Είσοδος ελεύθερη
www.kormoranos.gr
www.myspace.com/boomathens
www.myspace.com/kristallmuir

MENTA

ΙΝΣΤΡΟΥΜΕΝΤΑ

Lifo

Σύγχρονη ελληνική ποπ, όπως θα έπρεπε να είναι.

Avopolis

Η ποπ των Μέντα έχει όμορφη, ανοιξιάρικη διάθεση, έχει χιούμορ και θετικά vibes...

Athens Voice

...συγκινητικοί στα λόγια τους - περισσότερο από οποιονδήποτε «πρίγκιπα της έντεχνης παντόφλας»

Hello

Το καινούργιο CD έχει μόνο μουσική.!!!

NEO CD

ΠΥΡΟΜΑΝΙΑ

της Σώτης Τριανταφύλλου

Αφού κάψαμε επιτυχώς την Πάρνηθα, την Πεντέλη και τον Υμηττό, προτείνω τώρα να πάρει σειρά ο Εθνικός Κήπος: 150 ολόκληρα στρέμματα! Θα χωρέσουν καμιά τριακοσαριά πολυκατοικίες και καμιά δεκαριά πάρκινγκ τουλάχιστον! Μετά τον Κήπο, που, έτσι κι αλλιώς έχει παρακάσει (γερασμένες πάπιες και βρόμικες λιμνού-ρες), ας βάλουμε φουρνέλο στο Πεδίο του Άρεως. Το εν λόγω πάρκο έχει κατασκοπιστεί από τα καυσάκια των αυτοκινήτων της λεωφόρου Αλεξάνδρας, από την κίνηση του δακτυλίου: τα αγάλ-ματα της Αθηνάς και του Κωνσταντίνου έχουν μαυρίσει· το ίδιο και οι προτομές των ηρώων του '21. Τι το θέλουμε επιτέλους; Ας το ξεφορτωθούμε: στη θέση του μπορούν να ανεγερθούν πολυώροφα ξενοδοχεία, vis-à-vis στο Park Hotel, ώστε να τονωθεί ο ανταγωνι-σμός στον νευραλγικό τομέα του τουρισμού. Είμαστε ή δεν είμαστε τουριστική χώρα; Τόπος σερβιτόρων και ξενοδοχοϋπαλλήλων; Ας το κάνουμε λοιπόν καλοκαιρινό: όχι μόνον στην Αθήνα αλλά σε ολόκληρη την επικράτεια.

Προτείνω να ισοπεδώσουμε τον διομήδειο κήπο στο Χαϊδάρει: 1.500 στρέμματα άχρηστο πράσινο! Λουλουδία και θάμνοι και δεντράκια και πουλάκια! Απορώ πώς δεν έγιναν ακόμα παρανάλημα του πυρός, αφού ανάμεσά μας κινούνται τόσοι πυρολάτρες και τόσοι μπουρλοτιέρηδες· αφού υπάρχουν τόσα τεχνικά γραφεία.

Συνεχίζω με προτάσεις που ίσως ικανοποιήσουν τα εθνικά μας πάθη: πυρομανία και κερδοσκοπία. Είμαστε πρώτοι στις φωτιές και

στις μπιζνες των ακινήτων· εκποιήσεις γης, ανεγέρσεις μεζονετών. Εύγε, εύγε! Εξάλλου, ακολουθούμε το αρχαίο παράδειγμα του Ηροστράτου: μόνον που ο νεαρός εμνηροστής έκαψε ναό της Αρτέμι-δος, όχι δάσος. (Η αλήθεια είναι ότι πυροπολώντας το ιερό, πήραν φωτιά και τα δενδρύλλια ολόγυρα· ο Ηρόστρατος καταδικάστηκε σε θάνατο· στο εξής, όποιος ανέφερε το όνομά του εκτελείτο επίσης: άλλοι καιροί - το 356 π.Χ. - άλλα ήθη).

Ας ακολουθήσει ο κήπος του Ζαπφείου - 130 στρέμματα - και το άλσος Βεΐκου όπου υπάρχει και κολυμβητήριο. Σε τι χρησιμεύ-ουν τα κολυμβητήρια; Είμαστε πηλαδαρός λαός, έχουμε τεράστιο εκτόπισμα: δεν χωράμε σε πισίνες. Όποιος θέλει να κολυμπήσει ας πάει στη Ραφήνα, στη Λούτσα, στο μαγευτικό Δήλησι. Σε τελική ανάλυση, τα πάχη μου, τα κάλλη μου.

Συνεχίζω: αττικό άλσος, άλσος Παγκρατίου, άλσος Ευαγγελισμού· όλες αυτές οι εκτάσεις μπορούν να καούν εν μια νυκτί και να παραδοθούν αυθαρεί στους εργολάβους. Να γίνουν πολυκατοικίες, βιλίτσες με πωλητές, τράπεζες, φαστφουντάδικα, εμπορικά κέντρα, εκκλησίες βοήθειά μας.

Επιμένω: πρέπει να πυροπολήσουμε το άλσος Θησείου και το άλσος της Νέας Φιλαδέλφειας· και να μην το ξεχάσω: κι εκείνη την ακακία στην οδό Στουρνάρη που με εμποδίζει να βλέπω τι κάνουν οι απέναντι. Το πολύ-πολύ, στη θέση της να φυτέψουμε μια φαιδρά πορτοκαλέα.

join

Monika, serpentine,
Lanterna, Jackie Breaks,
Family Battle Snake,
Mhtera Falaina Tyflh,
Modrec, Mamma Kin,
Wild Honey, Wanna Be James,
Fuse For Peckar,
Wish Upon a Star,
The Callas, spectralfire and
Palindrome and more...

at

fab liquid

s t u d i o s

[*www.fabliquid.com*](http://www.fabliquid.com)

Βύρωνος 5
Δάφνη
Τηλ 210 975 4957

recording, mixing, editing, voiceovers, dubbing, production

Είναι παθιασμένος με τη σκιτσογραφία, τον κινηματογράφο, τη μυθολογία, τη φύση και τα podcasts που ανεβάζει στο περιβόητο Olo Radio. Αποκαλεί τον εαυτό του Boonbeans. Κεφάλι, Αγόρι, Χέρι (γεμάτο με γράμματα αποκομμένα από εφημερίδες). Ο James Hankins, φρόντιμαν της μελαγχολικής φορκ-ποπ μπάντας Olo Worms, για το Velvet:

OLO WORMS' JAMES HANKINS

της Νατάσας Χτενά

Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση;

Συνήθιζα να βλέπω τον Fergal Sharkey στο "Top Of The Pops", όταν ήμουν πολύ μικρός. Ο μπαμπάς μου ήλθε ότι τρελαινόμουνά οπότε τον έβλεπα στην τηλεόραση. Χοροπηδούσα παλαβωμένος πάνω στον καναπέ, τραγουδώντας. Θυμάμαι ότι πάντα εμφανιζόταν σε γελοία μεγάλες σκηνές, με υπερβολικά φανταχτερά φώτα. "A good heart these days is hard to find!!" Τι άνθρωπος!

Πώς θα όριζες την ομορφιά (εννοώ τον δικό σου, προσωπικό ορισμό);

Μια καυτή γκόμενα ντυμένη σαν σάν ντογκ, με πρόσωπο πιπεριάς, να μοιράζει δωρεάν δείγματα.

Ποιος ή τι σε έχει εμπνεύσει περισσότερο στη ζωή σου;

Το να είναι κανείς τρομακτικά φυσιολογικός.

Τι σε τρώμαζε περισσότερο ως παιδί και ποιος είναι τώρα ο μεγαλύτερός σου φόβος;

Αυτός ο ρυθμός στον Πινόκιο. Δεν άντεχα να έχω το βιβλίο στο δωμάτιο που βρισκόμουν. Όταν ήμουν μικρός συνήθιζα να έχω εφιάλτες με ρυθμούς να με κυνηγάνε, κυρίως μέσα σε τεράστιους κήπους. Τώρα οι φόβοι μου είναι οι καρχαρίες (το Jaws, συγκεκριμένα), η βιντεοσκοπήση του θανάτου μου και η μετέπειτα δημοσίευσή του στο YouTube, οι πισίνες, το τραγούδι του Ian Brown με τίτλο "F.E.A.R.", πολύ χαρούμενοι άνθρωποι, μία πίτα του ψαρά και το περπάτημα στην ύπαιθρο.

Ποιο είναι το πιο ανήθικο πράγμα που έχεις ακούσει ποτέ για τον εαυτό σου;

Ότι τρώω μέσα από κάδους σκουπιδιών, ότι δεν σέβομαι το νόμο, ότι δεν κοιτάω κι απ' τις δύο μεριές όταν διασχίζω το δρόμο.

Ποιο είναι το αγαπημένο σου μέρος στον κόσμο και γιατί;

Το Τόκυο! Έχουν μες στο δρόμο αυτόματα μηχανήματα που πωλούν μύρια. Οι άνθρωποι φάνηκε να με συμπαθούν πραγματικά, είπαν ότι μοιάζω με τον πρίγκιπα Harry και με το Χόμνιτ. Σου συμπεριφέρονται τόσο καλά, όχι όπως σε αυτήν την καταραμένη πόλη!

Τι είναι το πιο περίεργο πράγμα που έχεις φάει ποτέ;

Μαγικά φασόλια Χάρρι Πότερ.

Ποια είναι η καλύτερη συμβουλή που σου έχουν δώσει ποτέ;

"Live & Let Die", Paul McCartney.

DO THE VELVET στα παρακάτω σημεία:

καφέ - bar - εστιατόρια **KENTRO:** Booze, Κολλοκατρών 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Obi-Χαρατσάσι, Σκουπιδιού 2 Πλάτ. Κηλοθύμων | Polis, Πεσμαζόγλου 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κλειτού 10B | Toy, Καρύται 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύται | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολλοκατρών 25 (Στάθ. Προεξέλιξης) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουπιδιού 2, Πλ. Κηλοθύμων | Μαγκαζέ, Αιόλου 33, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cookoo Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωστή 4 | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωστή 32, | Resin, Ερ. Μνενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αρακάβης 61, | AB, Ερ. Μνενάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διηδό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδίας, Καλλιθεομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αρακάβης 38 | Πεννιπέντε, Καλλιθεομίου 55 | Ποδηλάτο, Θεμιστοκλέους 48A | Πωλείται, Κωστή 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομυχάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Braf, Δουκίσσης Πλακεντίας 122 | Επί της Πανόμου, Πανόμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρας | Ginger, Δουρυσίου 10-12, Πλ. Μαβίλη | Marabou, Πανόμου 113 | Santa Botella, Πανόμου 115A | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΑΝΘ. ΠΑΤΗΣΙΑ:** Καφέινο, Γαβριηλίδου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάρβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Φαλήρου 15, Μαργυρίνου, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βέικου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιάτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιάτου 6 - 8, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλείδων 14 | Αψέντι, Ηρακλείδων 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλείδων 12 | Inocheika, πλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θασείο, Αμμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλείδων 6 | Πιρ-Πουή (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλείδων 10 | Τατάι, Ηρακλείδων 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Θηρίο, Λεπενιώτου 1 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παλαμίδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψόρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almaz, Τριτοπόλεμ 12 Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Hoxton, Βουτσών 42 | Γκαζάκι, Τριτοπόλεμ 31 | Νηπιοναγείο, Κλέωνος 8 | Mad, Περασφόνος & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περασφόνος 4 | n, Ευπατρίδων 7 | Taras, Τριτοπόλεμ 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Βότρακος, Ευρυμδόντος 3 | Nixon, Αγιοπιδίου, 61B, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μελί, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Ερμ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτιν Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Ψηφιδότου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιό Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενίερη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσοποταμίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλάνδρου **ΚΕΦΑΛΛΑΡΙ:** Αιγίλη, Πλάτ. Κεφαλαρίου, **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ** **KENTRO:** Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομυχάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σεργίου 11 | Ορφανίδος, Κολλοκατρών 27 | Σόλωνος Records, Καλλιθέας 14 | Wave, Ερμού & Νίκης 3 | Ticket Point, Ακαδημίας & Γενναίου 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Τα Στάδια, Σπ. Τριχοπύλη 12 | Clipart, Μνήστου 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιθεομίου 67-69 | Hard List, Θεμιστοκλέους 48 | Box Κωστή 4 | Barbara's Food Company, Ερ. Μνενάκη 63-65 | Jinx, Ασκληπιού 24, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Paloma negra, Δουρυσίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηραδίου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Το Βράκι, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinyls, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλαμίδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παλιλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyledead, Τριτοπόλεμ 30, **ΑΝΘ. ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαΐων 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174A, **ΚΟΥΡΑΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Τσιφλικά 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8, **ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ** **KENTRO:** Ελευθεροδράκας, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Πολιτεία, Ασκληπιού 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασοτηρίου, Σουρνή 35 | Πρωτονορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλείδων 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλιοθήκη, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραλή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθεροδράκας, Κηφισίας 268 | Παπασοτηρίου, Κολλοκατρών 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fncas, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35, **ΣΙΝΕΜΑ** **KENTRO:** Άστρ, Καραλή 4, **ΦΙΣ:** Μικροκόσμος, Λεωφ. Σύγγρου 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφραβίλη, Μαυρομυχάλη 168, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνος 21 (Πατισίων 101), **ΑΧΑΪΕΣ** **KENTRO:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό, Λόμπου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δελτά, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανισού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **ΧΩΡΟΙ ΤΕΧΝΗΣ** **KENTRO:** The apartment, Βουλής 21, | Καπνιστός Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνών, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωδόδου Πηνύς 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλίδων Τούνα, Αρματολίων & Κηφείων 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυχάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέουδεν 38A, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρπτος 29, | Καλλιγραφία, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επαυλάκου 11, | Ελένη Κορωνάου, Μντασιών 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλείδων 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.anonopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμόδιου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xippas Gallery, Σφορική 53Δ | Α.Δ., Παλιλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | E31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνά, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μηπουνοβίλλας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνωκόρος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τραπεζούντας 44 | Τόρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παννά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:** Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **ΧΩΡΟΙ ΤΕΧΝΗΣ:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ:** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αιμουδάρα), **ΜΥΚΟΝΟΣ:** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ:** Lemon, Περίανδρου 11, **ΝΑΥΠΑΛΙΟ:** Obbi foto gallery, Ανταωνοπούλου 6, **ΧΙΟΣ:** Αίθουσα Τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτάφη 4, **ΧΑΛΚΙΔΑ:** Azul, Άγιος Νικόλαος, Μπούρτζι

1η ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ 2007

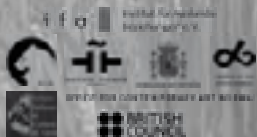
DESTROY ATHENS

10.09 - 18.11. 2007 www.athensbiennial.org

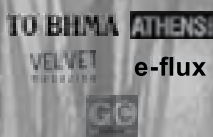
DESIGN: FUTURA PUBLICATIONS PHOTO: ANTONIS BOGADAKIS, 2003

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ

ΙΔΡΥΜΑ ΙΩΑΝΝΟΥ Φ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

ΚΥΡΙΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

Deutsche Bank

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ - ΘΕΑΤΡΟ - ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ | ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ - ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ - MEDIA
| ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ - VIDEO ART - SOUND DESIGN | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ - ΚΟΣΜΗΜΑ - ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΕΧΝΗΣ - ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗ | ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ - ΣΕΝΑΡΙΟ - ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ |
ΠΑΡΑΜΥΘΙ - ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ - ΘΕΤΡΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ | DANCE STUDIO - YOGA - TAI CHI

Τμήματα αρχαρίων: Ενάρξεις από 11/9. Τμήματα προχωρημένων: Επιλογή με interview. Τις Δευτέρες 24/09 και 01/10 οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να συναντήσουν από κοντά όλους τους συντονιστές των σεμιναρίων και να συζητήσουν μαζί τους σε δυο ανοιχτές νύχτες ενημέρωσης στην τσάρα του Μ.Π.

φθινόπωρο στο μικρό πολυτεχνείο

πλατεία Ασωμάτων 7, Θησείο | T: 210 3252 998 | www.mikropolytexneio.gr

